

TRIVANDRUM SANSKRIT SERIES.

No. LVII.

रघुवीरचरितम् ।

THE
RAGHUVÎRACHARITA

EDITED BY

T. GANAPATI SÂSTRÎ

*Curator of the Department for the publication of
Sanskrit Manuscripts, Trivandrum*

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNMENT OF
HIS HIGHNESS THE MAHARAJAH OF TRAVANCORE.

TRIVANDRUM:

PRINTED BY THE SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS

1917.

All Rights Reserved.

TRIVANDRUM SANSKRIT-SERIES.

No. LVII

THE
RAGHUVÎRACHARITA

EDITED BY

T. GANAPATI SÂSTRÎ

*Curator of the Department for the publication of
Sanskrit Manuscripts, Trivandrum*

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNMENT OF
HIS HIGHNESS THE MAHARAJAH OF TRAVANCORE.

TRIVANDRUM
PRINTED BY THE SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS
1917.

[All Rights Reserved.]

अनन्तशयनसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ५७.

रघुवीरचरितम्

संस्कृतग्रन्थप्रकाशनकार्याध्यक्षेण

त. गणपतिशास्त्रिणा

संशोधितम् ।

तच्च

अनन्तशयने

महामहिमश्रीमूलकरामवर्मकुलशेखरमहाराजशासनेन

राजकीयमुद्रणयन्त्रालये तदध्यक्षेण

मद्रयित्वा प्रकाशितम् ।

कोळ्म्बाब्दाः १०९३, कैस्ताब्दाः १९१७.

READY FOR SALE.

	RS.	AS.	P.
भक्तिमञ्जरी (Stuti) by H. H. Svâti Sri Râma Varma Mahârâjah.	1	0	0

Trivandrum Sanskrit Series.

No. 1— दैवम् (Vyâkarana) by Deva with Purushakâra of Krishnalilâsukamuni.	1	0	0
No. 2— अभिनवकौस्तुभमाला-दक्षिणामूर्तिस्तवौ by Krishnalilâsukamuni.	6	2	0
No. 3— नलाभ्युदयः (Kâvya) by Vâmana Bhatta Bâna.	0	4	0
No. 4— शिवलीलार्णवः (Kâvya) by Nilakantha Dik- shita	2	0	0
No. 5— व्यक्तिविवेकः (Alankâra) by Mahima Bhatta with commentary.	2	12	0
No. 6— दुर्घटवृत्तिः (Vyâkarana) by Saranadeva.	2	0	0
No. 7— ब्रह्मतत्त्वप्रकाशिका (Vedânta) by Sadâ- sivendra Sarasvati	2	4	0
No. 8— प्रद्युम्नाभ्युदयम् (Nâtaka) by Ravi Varma Bhûpa	1	0	0
No. 9— विरूपाक्षपञ्चाशिका (Vedânta) by Virûpâksha- nâtha with the commentary of Vidyâ- chakravartin.	0	8	0
No. 10— मातङ्गलीला (Gajalakshana) by Nilakantha.	0	8	0
No. 11— तपतीसंवरणम् (Nâtaka) by Kulasekhara Varma with the commentary of Siva- râma.	2	4	0
No. 12— परमार्थसारम् (Vedânta) by Bhagavad Âdi- sesha with the commentary of Râghav- ânanda.	0	8	0
No. 13— सुभद्राधनञ्जयम् (Nâtaka) by Kulasekhara Varma with the commentary of Siva- râma	2	0	0

	RS.	AS.	P.
No. 14—नीतिसारः (Niti) by Kāmandaka, with the commentary of Sankarārya.	3	8	0
No. 15—स्वप्नवासवदत्तम् (Nāṭaka) by Bhāsa. (Second Edition)	1	8	0
No. 16—प्रतिज्ञायौगन्धरायणम् (Nāṭaka) by Bhāsa.	1	8	0
No. 17—पञ्चरात्रम् Do. Do.	1	0	0
No. 18—नारायणीयम् (Stuti) by Nārāyana Bhatta with the commentary of Desamangala Vārya.	4	0	0
No. 19—मानमेयोदयः (Mimāmsā) by Nārāyana Bhatta and Nārāyana Pandita.	1	4	0
No. 20—अविमारकम् (Nāṭaka) by Bhāsa.	1	8	0
No. 21—बालचरितम् Do. Do.	1	0	0
No. 22—मध्यमव्यायोग-दूतवाक्य-दूतघटोत्कच-कर्णभारोहभङ्गानि (Nāṭaka) by Bhāsa.	1	8	0
No. 23—नानार्थार्णवसंक्षेपः (Kosa) by Kesavaswāmin (Part I, 1st & 2nd Kāndas)	1	12	0
No. 24—जानकीपरिणयः (Kāvya) by Chakrakavi.	1	0	0
No. 25—काणादसिद्धान्तचन्द्रिका (Nyāya) by Gangā- dharasūri.	0	12	0
No. 26—अभिषेकनाटकम् (Nāṭaka) by Bhāsa.	0	12	0
No. 27—कुमारसम्भवः (Kāvya) by Kālidāsa with the two commentaries, Prakāsikā of Arumagirinātha and Vivarana of Nārā- yana Pandita (Part I, 1st & 2nd Sargas)	1	12	0
No. 28—वैखानसधर्मप्रश्नः (Dharmasūtra) by Vikhanas.	0	8	0
No. 29—नानार्थार्णवसंक्षेपः (Kosa) by Kesavaswāmin (Part II, 3rd Kānda)	2	4	0
No. 30—वास्तुविद्या (Silpa)	0	12	0
No. 31—नानार्थार्णवसंक्षेपः (Kosa) by Kesavaswāmin (Part III, 4th, 5th & 6th Kāndas)	1	0	0

	RS.	AS.	P.
No. 32—कुमारसम्भवः (Kāvya) by Kālidāsa with the two commentaries. Prakasikā of Arunagirinātha and Vivarana of Nārāyana Pandita (Part II, 3rd, 4th & 5th Sargas)	2	8	0
No. 33—वाररुचसंग्रहः (Vyākaraṇa) with the commentary Dīpaprabhā of Nārāyana	0	8	0
No. 34—मणिदर्पणः (शब्दपरिच्छेदः) (Nyāya) by Rājachūdāmanimakhin.	1	4	0
No. 35—मणिसारः (अनुमानखण्डः) (Nyāya) by Gopinātha.	1	8	0
No. 36—कुमारसम्भवः (Kāvya) by Kālidāsa with the two commentaries, Prakāsikā of Arunagirinātha and Vivarana of Nārāyana Pandita (Part III, 6th, 7th & 8th Sargas)	3	0	0
No. 37—आशौचाष्टकम् (Smṛiti) by Vararuchi with commentary.	0	4	0
No. 38—नामलिङ्गानुशासनम् (Kosa) by Amarasimha with the commentary Tikāsarvasva of Vandyaghatiya Sarvananda (Part-I, 1st Kānda)	2	0	0
No. 39—चारुदत्तम् (Nāṭaka) by Bhāsa.	0	12	0
No. 40—अलङ्कारसूत्रम् (Alankāra) by Rājānaka Sri Ruyyaka with the Alankāra-sarvasva of Sri Mankhuka and its commentary by Samudrabandha.	2	8	0
No. 41—अध्यात्मपटलम् (Kalpa) by Āpastamba with Vivarana of Sri Sankara Bhagavat Pada.	0	=	0
No. 42—प्रतिमानाटकम् (Nāṭaka) by Bhāsa.	1	8	0
No. 43—नामलिङ्गानुशासनम् (Kosa) by Amarasimha with the two commentaries. Amarakosodghatana of Kshiraswamin and Tikāsarvasva of Vandyaghatiya Sarvananda (Part II, 2nd Kānda 1-6 Vargas)	2	8	

	RS.	AS.	P.
No. 44—तन्त्रशुद्धम् (Tantra) by Bhattāraka Sri Ve-			
dottama.	0	4	0
No. 45—प्रपञ्चहृदयम् (Prapancahridaya)	1	0	0
No. 46—परिभाषावृत्तिः (Vyākaraṇa) by Nilakantha			
Dīkṣhita.	0	8	0
No. 47—सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम् (Vedānta) by Sri			
Krishnānānda Sarasvati. (Part I)	1	12	0
No. 48— Do. Do. (Part II)	2	0	0
No. 49—गोलदीपिका (Jyotisha) by Parameswara.	0	4	0
No. 50—रसार्णवसुधाकरः (Alankara) by Singa			
Bhūpāla.	3	0	0
No. 51—नामलिङ्गानुशासनम् (Kosa) by Amaraśimha			
with the two commentaries, Amarakoso-			
dghātana of Kshiraswāmin and Tikā-			
sarvaswa of Vandyaghātiya Sarvananda			
(Part III, 2nd Kanda 7 -10 Vargas)	2	0	0
No. 52—नामलिङ्गानुशासनम् (Kosa) by Amarasimha			
with the commentary Tikāsarvaswa of			
Vandyaghātiya Sarvananda (Part IV,			
3rd Kanda)	1	8	0
No. 53—शाब्दनिर्णयः (Vedānta) by Prakāsātmaya-			
tindra.	0	12	0
No. 54—स्फोटसिद्धिन्यायविचारः (Vyākaraṇa)	0	4	0
No. 55—सत्तविलासप्रहसनम् (Nāṭaka) by Sri			
Mahendravigramavarman.	0	8	0
No. 56—मनुष्यालयचन्द्रिका (Silpa)	0	8	0
No. 57—रघुवीरचरितम् (Kavya)	1	4	0

Apply to:—

*The Agent for the sale of
Government Sanskrit Publications,
Trivandrum*

PREFACE.

Raghuviracharita is a Mahākāvya dealing with the life of Śrī-Rāma from his exile to his installation. The author of the work is not known, but from the high quality of the poetry, it can be inferred that he must have been a poet of merit. In his *Catalogus Catalogorum* Dr. Aufrecht mentions a Raghuviracharita written by Mallinātha. If this Raghuviracharita be the same as the present work and the Mallinātha mentioned by Dr. Aufrecht be no other than the famous commentator of Māhākavyas and the author of *Tarala*, a commentary on the work on rhetoric called *Ekāvali*, who is known to have flourished in the 14th Century A. D., then we can not be wrong in ascribing the present work also to the same Mallinātha. If so, we have to suppose that Mallinātha wrote his poetical work long after writing his *Tarala*, otherwise his non-reference to his poem in the latter work would seem quite inexplicable.

The edition of the work is based on the following three palm-leaf manuscripts in Malayalam characters:—

1. क. belongs to Mr. Kailasapuram Govinda Pisharodi, containing the first 14 Sargas. It is a correct and worn-out manuscript.
2. ख. belongs to Mr. Champakasseri Mitrān Numburi. It is full of errors and letters have disappeared in many of the leaves.
3. ग. belongs to Mr. Maheswaran Bhattatiri, Tukulasseri, Tiruvallah. It is an incorrect and worn-out manuscript.

Trivandrum. }
17th August 1917. }

T. GANAPATI SĀSTRĪ

निवेदना ।

इदं रघुवीरचरितं नाम वनवासादिराज्याभिषेकान्तस्य श्रीरामचरितस्य वर्णनपरं किमपि महाकाव्यम् । अत्र प्रकाशमानैः साहितीगुणैरेतत्प्रणेता कश्चिद् विशिष्टः कविरित्यूहितुं शक्यम् । नामधेयं तु तस्य ग्रन्थे न निवेशितम् । डाक्टरआफ्रेट्सम्पादिते ग्रन्थनामावलिपुस्तके (Dr. Aufrechts catalogue catalagorum) रघुवीरचरितं किमपि मल्लिनाथप्रणीतं निर्दिश्यते । तद् यद्येतदेव भवेद्, यदि च स मल्लिनाथ एकावलितरल-रघुवंशटीकादिकारादनन्यो भवेत्, तर्हि तस्य क्रैस्ताब्दीयचतुर्दशशतकस्थितस्य कृतितामिदं महाकाव्यं निकाममर्हति । किन्तु अस्य मल्लिनाथकृतित्वे तरलनिर्माणानन्तरमिदं निर्मितमिति कल्पनीयम्, अन्यथा हि एतदीयस्यैकस्यापि पद्यस्य तरलेऽनुदाहरणं युक्तयपेतमिव भायात् ।

अस्य ग्रन्थस्य संशोधनाधारभूतां ग्रन्थास्तावत् त्रयः । तत्र —

क.संज्ञः कैलासपुरगोविन्दपिषारोटिस्वामिकः १४ सर्गान्तः जीर्णः शुद्धश्च ।

ख.संज्ञः चम्पकशेरिमित्रनम्बूरिस्वामिकः अशुद्धप्रायः लुप्ताक्षरबहुपत्रश्च ।

ग.संज्ञः तिरुवल्ला तुगलशेरिमहेश्वरभट्टतिरिसम्बन्धी अशुद्धप्रायो जीर्णश्च ।

सर्व एते केरलीयलिपयस्तालपत्रात्मकाः ।

अनन्तशयनम्,)
१७-८-१९१७.)

त. गणपतिशास्त्री.

॥ श्रीः ॥

रघुवीरचरितम् ।

प्रथमः सर्गः ।

श्रियः शिवं धाम सदारसोदरः प्रविश्य रामः पितृवाक्यगौरवात् ।
वनं महद् दण्डकमाश्रयः सतां तपस्विनामाश्रमजातमैक्षत ॥ १ ॥
अनुल्बणस्कन्धनिषण्णवल्कलाः सहिष्णवस्तापहिमाभ्रपाथसाम् ।
लसन्ति यत्र प्रतिपन्नगौरवा द्रुमा मुनीनां परिचारका इव ॥ २ ॥
ऋजुत्वभाजः कृतवायुनिर्जया लतावितानैर्जटिलाः समन्ततः ।
समग्रशाखाविहितद्विजाश्रया महीरुहा यत्र तपोधना इव ॥ ३ ॥
वितन्वते यत्र घनाभ्रमेचकाः स्वकर्णतालोत्तरलालिपेशलाः ।
मदालसाः सिंहसटावघर्षणैः कपोलकण्डूतिसुखं विषाणिनः ॥ ४ ॥
निशासु नित्यं निविडाङ्गसङ्ग्रहा महीपतीनामिव यत्र योगिनाम् ।
फणामणिभ्यः प्रसृतैर्मरीचिभिः प्रदीपकृत्यं प्रदिशन्ति भोगिनः ॥ ५ ॥
उदीयमानस्तवकस्तनोज्ज्वलाः समीरणास्पन्दितपल्लवाधराः ।
मनोहरा यत्र लता महीरुहान् सदोपगूहन्ति मधुव्रतेक्षणाः ॥ ६ ॥
अरण्यवीरुत्प्रसवोदरोद्गतः प्रफुल्लितपङ्केरुहपद्मिनीसखः ।
प्रकल्पते यत्र शिवः समीरणः शरीरभाजां प्रशमाय चेतसः ॥ ७ ॥
पचेलिमानां तपसां प्रभावतस्तपोनिधीनां तपनोग्रतेजसाम् ।
न विद्यते यत्र निषेदुषां नृणां मदैकयोनिर्मदनस्य विक्रिया ॥ ८ ॥
तपःसमाधिस्थिरगात्रचेतसां तपोभृतां यत्र पिशङ्गकान्तिषु ।
जटाटवीषु प्रतिबद्धनिश्चयाः कुलायकर्माकलयन्ति पत्रिणः ॥ ९ ॥
निशम्य तं प्राप्तमरण्यवासिनः प्रियं विधातुं फलमूलपाणयः ।
विमुक्तबन्धा अपि पक्षपातिनः प्रपेदिरे हर्षयुता महर्षयः ॥ १० ॥

१. 'स', २. 'लु' ख. पाठः.

निशाम्य तानापततस्तपांधनाञ्जवेन मौर्वीमवरोप्य कार्मुकात् ।
 प्रसीदतास्मास्विति वाचमाद्रादुदीर्य तेभ्यः प्रणनाम राघवः ॥ ११ ॥
 अथैनमुत्थाप्य गुणैकभाजनं विदेहपुत्रीमपि लक्ष्मणं तथा ।
 निरीक्ष्य दृष्ट्या शिवया शिवोपमा गभीरहृद्यामिति वाचमूचिरे ॥ १२ ॥
 श्रुतोऽसि पूर्वं नरदेव ! जन्मना विभूषयन्नुत्तरकोसलान्वयम् ।
 यदानुजैः सार्धमतः परं वयं विशेषतः पङ्क्तिरथे सकौतुकाः ॥ १३ ॥
 यदासि पौगण्डवयः समाश्रितः क्रमेण शस्त्रास्त्रपरिग्रहोचितः ।
 तदैव रक्षःकृतकृच्छ्रमन्धरा सनाथतां प्राप्तवती वसुन्धरा ॥ १४ ॥
 यदासि नीतः ऋतुलोपशान्तये तपोवनं गाधिसुतेन सानुजः ।
 अवाप्तवानस्त्रमयीं च सत्क्रियामतः परं नः क्षपिता विपत्तयः ॥ १५ ॥
 त्वया यदा राघव ! भीमदर्शनं महत् तमः कामद ! ताटकामयम् ।
 शरार्चिषावाधि तदाप्रभृत्यमी तपोभृतः सम्पदसम्भृताशयाः ॥ १६ ॥
 विचित्रविष्फारितचापमण्डलः स्थितः ऋतुक्षेमविधौ यदा तदा ।
 अपाहरत् तात ! भवानपुष्कलस्फुरत्परीवेषनवार्कविभ्रमम् ॥ १७ ॥
 क्षयं गतौ यावदुभौ निशाचरौ निशातशूलाग्रविभिन्नतापसौ ।
 त्वदग्रतः कौशिकयज्ञविद्विषौ तपस्विनां तावदवग्रहः क्षतः ॥ १८ ॥
 अमोचि शापव्यसनाद्दहल्यया भवत्पदाभोजपरागपूतया ।
 भवद्विधानां न तु चित्रमीदृशं महीयसामार्तहितैकसम्पदाम् ॥ १९ ॥
 दुरानमं नाम धनुर्धनुर्भृतां पुनः पुरारेः समभज्यत त्वया ।
 अनेन युष्मद्भुजदण्डमैहिरं विशेषवृत्त्या बहुमन्महेतराम् ॥ २० ॥
 यथा विभाते मिहिरं सरोजिनी तथैव रामं समवाप मैथिली ।
 इति प्रमोदोदयमेदुरास्तदा गिरः प्रचेरुर्धुवने निरत्ययाः ॥ २१ ॥
 सकौतुकं कौशिकमन्वगीयुषा हरस्य चापं विफलं वितन्वता ।
 विधातुरस्यास्तनुशिल्पचातुरीविधानयत्नः सफलीकृतस्त्वया ॥ २२ ॥
 पितुर्नियोगादतिमार्गगामिनः स्वमातरं स्नेहरसस्तुतस्तनीम् ।
 प्रगृह्य केशेष्वकृशेन कर्मणा कृपापलापं प्रथमं चकार यः ॥ २३ ॥

निकृत्य बाहासमिधः कुठारवान् सहस्रसंख्याः परमर्जुनद्रुमात् ।
 स्थिरव्रतः शोणितसर्पिराहुता जुहाव कौपाशिमुखे सुखेन यः ॥ २४ ॥
 अनेकशः क्षत्रकुलस्य विप्लवं वितन्वता येन गभीरमन्युना ।
 प्रतिष्ठिता केवलमिन्दुसोमयाः प्रसह्य राजेत्यनुभाविनी श्रुतिः ॥ २५ ॥
 तमध्वनि क्षत्रियगन्धदुर्दमं विजित्य रामं जमदग्निनन्दनम् ।
 स्वतेजसा मानद ! शुश्रुम स्फुटं स्वधर्मनिष्ठाग्रनयद् भवानिति ॥
 प्रविश्य साकेतपुरं पुरालयैः समं त्रिभिर्भ्रातृभिराहितोत्सवः ।
 क्रमेण निर्वृत्तविवाहमङ्गलस्त्वमन्वभूर्भोगरसाननुत्तमान् ॥ २७ ॥
 अथाभिषेके तव तात ! संभृते निमन्त्र्य मैत्रावरुणिं पुरोधसम् ।
 महीभृता पङ्क्तिरथेन मन्थरा वकाशतामात्मधियं किलानयत् ॥ २८ ॥
 न मन्युरस्मासु करोतु विभ्रमं महेन्द्रहेतिर्गिरिसञ्चयेष्विव ।
 न मन्थराकर्मसमो विधिर्यतो वनौकसामक्षिपथं गतोऽसि नः ॥
 प्रविश्य या केकयराजनन्दनामुपायरूपेण नरेन्द्रमाश्रयत् ।
 तव प्रवासाय निवद्धनिश्चया न तत्समं मित्रमिहास्ति माहशाम् ॥
 स ते पिता यस्य सुहृत् सुरेश्वरः क्षमा च यस्य क्षितिकौतुकावहा ।
 यदत्यजत् त्वां वचनेन योपितश्चिरार्जितानां तपसां फलं हि नः ॥
 नवे दुकूले दधतश्च मङ्गले तवाददानस्य च चीरचीवरम् ।
 समैव जाता मुखकान्तिरित्यसौ जनश्रुतिः कापि धिनोति माहशान् ॥
 अयं तु सौमित्रिरमित्रमर्दनस्तृणाय मत्वा महतीमपि श्रियम् ।
 भवन्तमेवानुगतः सुखोचितः स्वनुष्ठितं धर्ममिबार्थसङ्ग्रहः ॥ ३३ ॥
 अरण्यवासाय शरण्य ! जानकी नियोजिता मध्यमया सुमध्यमा ।
 यदम्बयालम्बितभर्तृचित्तया तया तदेवोपकृतं भवत्कृते ॥ ३४ ॥
 त्वयि स्थिते तादृशि गन्तुमुद्यते न केवलं केकयनन्दनाशिषा ।
 अशेषनिर्वापितहर्षचेतसां पुरौकसामशुभिरप्युदैयत ॥ ३५ ॥
 विलङ्घ्य भूतेश्वरमौलिमालिकाममर्त्यसिन्धुं सुरसिन्धुरोपमः ।
 गुहोपनीतामधिगम्य सत्क्रियां स चित्रकूटं प्रतिपेदिवानसि ॥ ३६ ॥

भवत्प्रवासोपचिताधिरात्मनः शरीरसुत्सृज्य नवीकृताकृतिः ।
 दिवं गतः पङ्क्तिरथः कुञ्चोचितां सखेधयन् वासवसौहृदस्थितिम् ॥
 तदा किल त्वां भरतः सहानुगः क्षयं भरद्वाजकृतार्हणाविधिः ।
 निमन्त्रयामास नृपश्रिया तथा तटं नभस्वानिव सिन्धुवेलया ॥ ३८ ॥
 महाट्वां मार्गविकीर्णकण्टकां भवद्वियोगव्यसनादुपेयुषी ।
 प्रदाय सद्यः कृपया स्वपादुके यथागतं सा गमिता किल त्वया ॥
 अवालजावालिमुखैर्मनीषिभिः प्रयुक्तसामा भरतानुवर्तिभिः ।
 प्रवेशितः कर्णपथं जनैर्भवान् धृतिच्युतिं न प्रतिपेदिवानिति ॥ ४० ॥
 स्वमातृदोषात् तव विप्रवासतः पितुश्च नाशादुदितेन मन्युना ।
 दृढापविद्धो भरतस्त्वयात्सुकश्चकार सौभ्रात्ररसायनक्रियाम् ॥ ४१ ॥
 प्रतिप्रयाते भरते सहानुगे जटासु कृत्वा तव पादुके शुभे ।
 मनस्विनामाशयवृत्तिरीदृशी न जातु भेद्येत्युदियाय भारती ॥ ४२ ॥
 तदानसूयात्रिपरिग्रहो भुदा तपस्ययास्या वपुरन्वलेपयत् ।
 समन्वितार्थं निजनाम तन्वती न कस्य लक्ष्म्यै महतां समागमः ॥
 इमां वधूं वायसदूषितस्तनीं हिमोपसृष्टामरविन्दिनीमिव ।
 निशम्य युष्मानधिकृत्य भाविनी विपत्तिरस्माभिरिहान्वमीयत ॥ ४४ ॥
 इदं विरिञ्चिप्रतिमैस्तपोधनैरुपस्थितब्रह्मभिरप्युपाश्रितम् ।
 वनं विशेषेण जगत्प्रसाधनैः पवित्रितं त्वत्पदपद्मपांसुभिः ॥ ४५ ॥
 सत्राणवाणासनपाणिवन्धुरं घनावदातद्युति वल्कलाम्बरम् ।
 कुशेशयान्तर्दलचारुलोचनं मृदुस्मितालङ्कृतिपेशलाननम् ॥ ४६ ॥
 महर्षभस्कन्धमनन्तविक्रमं पिशङ्गकोटीरकलापशेखरम् ।
 इदं त्रपुस्ते जगदेकमङ्गलं वयं पित्रामस्तृपितैर्विलोचनैः ॥ ४७ ॥
 कृतं वचोभिर्वहुभिः श्रमप्रदैर्धनुर्धराणां वर ! भद्रमस्तु ते ।
 तवैक्षमाणा न वपुर्मनश्शिवं ब्रजन्ति पर्याप्तिपरण्यवासिनः ॥ ४८ ॥

तदेतदाकर्णय राम ! दुःश्रवं तपस्विनां नः परिद्विताक्षरम् ।
 त्वमग्रणीः सर्वधनुर्धृतामिति श्रितोऽसि सद्यः प्रतिपद्य गौरवम् ॥
 इयं द्विजातिप्रचुरा निशाचरैर्महद्भिरारण्यकजातिरातुरा ।
 झषावली वर्महतेव वारिदं सलक्ष्मणं त्वां शरणं प्रतीच्छति ॥ ५० ॥
 वसन् पुरे स्वे वनगोचरोऽथवा ससैनिकथापसहाय एव वा ।
 पितुः प्रियस्तेन निराकृतोऽपि वा त्वमेव नः सर्वद ! सर्वदा गतिः ॥
 यदस्ति सिद्धं फलमन्यलोकतस्तदश्नुते नश्वरतां जनेश्वर ! ।
 नृपस्य यत् तापसरक्षणोदितं तदेव कल्यान्तरनान्तरीयकम् ॥ ५२ ॥
 निमित्तमल्पं व्यपदिश्य दैहिकं प्रक्षोपमङ्गीकुरुते न नो मनः ।
 यदीयशक्त्याहितशापविभ्रमः क्षणं नयेन्नश्चिरसम्भृतं तपः ॥ ५३ ॥
 इमामवेक्षस्व तपोवनस्थलीं तपस्विनां मुण्डजटास्थिदुःस्थिताम् ।
 ककुत्स्थवंश्ये त्वायि तादृशोदये सति प्रपन्ना वयमीदृशीं दशाम् ॥ ५४ ॥
 तदस्तु ते स्वस्ति चिराय मादृशामरिष्टतातिर्भव भव्यया धिया ।
 स्वचापविन्यस्तजयाशिपः सतस्तवापदानं भुवनेषु खेलतु ॥ ५५ ॥
 सदस्तदित्थं व्यवहृत्य भारतीं रघुप्रवीराय हिताद्भुवन्धिनीम् ।
 बभूव तूष्णीमपि सङ्कटे महत्ययावदर्थं न वदन्ति साधवः ॥ ५६ ॥
 ततस्तदाभाषितमाहतादरः क्रमेण सङ्गृह्य ककुत्स्थनन्दनः ।
 तदीययाविष्ट इव स्वयं शुचा जगाद् भूयः प्रलिताक्षरं वचः ॥ ५७ ॥
 इदं मुनीन्द्राः ! क्रियते समानतं मया निबद्धाङ्गलिबन्धुरं शिरः ।
 अभूद् यदेनो भवतामरक्षणात् तदर्हथ क्षन्तुमजानतां हि नः ॥ ५८ ॥
 इतः परस्तादपनीतराक्षसप्रचारमुच्छिन्नभयं तपोवनम् ।
 करिष्यते सावरजो वदामि वः स्थितः पुरस्ताद् प्रष्टुहीतकार्मुकः ॥ ५९ ॥
 कृतार्थयन्नित्यभिधाय तान् विमुक्ततः सपर्यां प्रवजः समाददे ।
 विपद्गतानामविधाय रक्षणं न सत्क्रियामाददते हि तादृशाः ॥ ६० ॥
 ततोऽपराह्णे नवसङ्गमोचिताः कथा जगोशा व्यवहृत्य ते पुनः ।
 परस्परेण ग्रथिता मनोरथैरविप्रलम्भप्रणयं वितेनिरे ॥ ६१ ॥

अविस्रविस्मभ्रुपसररिचिनी सुमङ्गलावानविकङ्कमङ्गान् ।
 स मैथिलीलोचनकान्तिरससारसुदृव्याङ्गान् नितरामशङ्कत ॥ ६२ ॥
 निरत्ययप्रत्ययवन्धविश्रया विरीक्षणाया भृशमृशयपङ्कयः ।
 उदात्तकोदण्डभुजं रघूद्वहं विराय विन्दुशरितार्थतां दृशः ॥ ६३ ॥
 अथोलसत्पल्लवपादलाञ्चरां पितृममृतिं पितृतुल्यविक्रमः ।
 विक्रस्वरान्भोजरुचिप्रवर्धिनीं प्रशान्तधीरिन्दुमतीमवन्दत ॥ ६४ ॥
 तैर्दत्तामृषिभिरवाप्य पर्णशालां सुभाण्डैरजिनसमित्कुशैश्च कीर्णाम् ।
 सानन्दं जनकसुतोपधानभूतशालम्बस्थिरभुजमध्युवास रामः ॥ ६५ ॥

इति रघुवीरचरिते प्रथमः सर्गः ।

अथ द्वितीयः सर्गः ।

अथ प्रभाते विमले तानासन्व्य सुनीन् विभुः ।
 अरण्यानीं विवेशीच्चैषोस्वाविव घनावालाम् ॥ १ ॥
 कण्टकोपलदुर्गेषु चरन्तो विपिनेषु ते ।
 संहता न व्यथा जग्मतुपार्श्वगता इव ॥ २ ॥
 रेजतुः पालयन्तौ तौ मैथिलीं रामलक्ष्मणौ ।
 तमःप्रभेदिनीं विद्यां प्रवीथविनयाविव ॥ ३ ॥
 मध्येकृत्य सुमध्यां तां जग्मतुस्तौ महौजसौ ।
 नयनानन्दिनीं सन्ध्यां क्षुर्याचन्द्रमसाविव ॥ ४ ॥
 तदा रक्षो विराथाख्यं सीताहारमपासरत् ।
 तौ वरेण विधेर्गुप्तं तदुपायं न जन्नतुः ॥ ५ ॥
 विमुक्तशापवन्धेन तेन दिव्यवपुर्धृता ।
 उपदिष्टेन मार्गेण शरभङ्गाश्रमं ययुः ॥ ६ ॥
 तस्मिन्नुपनते वीरे शरभङ्गदिदृशया ।
 आरादासेदिवान् व्योम्नि सहस्राक्षस्तिरोभवन् ॥ ७ ॥

द्वितीयः सर्गः ।

अपवर्गपथं वह्निं प्रवेक्ष्यन् स तपोधनः ।
 तापसैः सुरसङ्घैश्च सकौतुकमदृश्यन् ॥ ८ ॥
 रामोऽभिरामचरितस्तपोभिस्तपोपमः ।
 अनल्पैरल्पपुण्यानां दुरासदनुवासदत् ॥ ९ ॥
 परिपक्वेन मनसा वसुधा चान्वितो मृतिः ।
 ददर्श दर्शनीयं तं श्रीतिष्ठिगेन चक्षुषा ॥ १० ॥
 आह च स्वागतं तेऽस्तु सफलौ नः परिश्रमः ।
 लोचने यौवनं प्राप्ते त्वामास्वाद्य रसायनम् ॥ ११ ॥
 अधिगन्तुं तपस्तीव्रं दीर्घमायुर्वृतं मया ।
 देशकालदशाभेदेष्वपि यन्न व्ययोन्युखम् ॥ १२ ॥
 आन्तरोपाधिसङ्क्रान्तमहिमायचितामिमाम् ।
 तनुं त्यक्ष्याम्यहं तावज्जीर्णं त्वचमिवोरगः ॥ १३ ॥
 इत्थमुत्थितवाग्वृत्तिर्निजमात्मानमात्मवान् ।
 ह्वयं ह्वयवहे हुत्वा पदमस्खलितं गतः ॥ १४ ॥
 तथाविधदशे तस्मिन् मिथः सम्भूय भूयसीम् ।
 तापसा रघुवीराय रक्षोवाधामबोधयन् ॥ १५ ॥
 प्रतिश्रुत्य ततो रक्षां तेभ्यः सत्यप्रतिश्रवः ।
 अतीक्षणचरितो देवः सुतीक्ष्णस्याश्रमं ययौ ॥ १६ ॥
 उच्चसाललतागुल्मपल्लवान्तरनिस्सृतैः ।
 मुद्रिताजिरभूभागं चित्रैरातपविन्दुभिः ॥ १७ ॥
 वैतानिकानलोद्गीर्णैर्ह्वयपाकसुगन्धिभिः ।
 समृद्धिहेतोर्लोकानां मेघशाबैरिवोत्थितैः ॥ १८ ॥
 नाकलोकाध्वसम्पातं दर्शयद्भिरिवोन्मुखैः ।
 सुखस्पर्शेन वातेन स्फारितोज्ज्वलचोद्गमैः ॥ १९ ॥
 आतपस्तोकमार्गान्तर्गोचरैः कविदाहुलैः ।
 श्रीमन्मरकतस्तम्भदण्डचन्द्रधुरक्षान्तिभिः ॥ २० ॥

अविस्रविस्त्रम्भदुपस्तवनिनीं कुम्भशावानविशङ्कमङ्गान् ।
 स मैथिलीलोचनकान्तिकरागदुर्द्वयाङ्गान् नितरामशङ्कत ॥ ६२ ॥
 निरत्ययप्रत्ययवन्धविशला निरीक्षणाया भृङ्गमृश्यपङ्कयः ।
 उदात्तकोदण्डभुजं रघुद्वै विद्याय निन्दुश्चरितार्थतां दृशः ॥ ६३ ॥
 अथोल्लसत्पल्लवपादलाञ्जरां पितृप्रवृत्तिं पितृतुल्यविक्रमः ।
 विकस्वराम्भोजरुचिप्रवर्धिनीं नवान्तधीरिन्दुमतीमवन्दत ॥ ६४ ॥
 तैर्दत्तामृषिभिरवाग्य पर्णगालां सुभक्तैरजिनसमित्कुशैश्च कीर्णाम् ।
 सानन्दं जनकसुतोपधानभूतमालम्बस्थिगुञ्जमध्युवास रामः ॥ ६५ ॥

इति रघुवीरचरिते प्रथमः सर्गः ।

अथ द्वितीयः सर्गः ।

अथ प्रभाते विमले तानामन्व्य मुनीन् विभुः ।
 अरण्यानीं विवेकोच्चैर्भास्वाविव घनावालम् ॥ १ ॥
 कण्टकोपलदुर्गेषु चरन्तो विपिनेषु ते ।
 संहता न व्यथां जग्मुर्मातृपार्श्वगता इव ॥ २ ॥
 रेजतुः पालयन्तो तौ मैथिलीं रामलक्ष्मणौ ।
 तमभ्रभेदिनीं विद्यां प्रवोथविनयाविव ॥ ३ ॥
 मध्येकृत्य सुमध्यां तां जग्मतुस्तौ महौजसौ ।
 नयनानन्दिनीं सन्ध्यां सूर्याचन्द्रमसाविव ॥ ४ ॥
 तदा रक्षो विराधाख्यं सीताहारमपासरत् ।
 तौ वरेण विधेर्गुप्तं तदुपायेन जघ्नतुः ॥ ५ ॥
 विमुक्तशापवन्धेन तेन दिव्यवपुर्भृता ।
 उपदिष्टेन मार्गेण शरभङ्गाश्रमं ययुः ॥ ६ ॥
 तस्मिन्नुपनते वीरे शरभङ्गदिदृशया ।
 आरादासेदिवान् व्योम्नि सहस्राक्षस्तिरोभवन् ॥ ७ ॥

द्वितीयः सर्गः ।

अपवर्गपथं वह्निं प्रवेक्ष्यन् स तपोधनः ।
 तापसैः सुरसङ्घैश्च सकौतुकमदृश्यत ॥ ८ ॥
 रामोऽभिरामचरितस्तपोभिस्तपनोत्तमः ।
 अनल्पैरल्पपुण्यानां दुरासदद्भुवासदत् ॥ ९ ॥
 परिपक्वेन मनसा वधुषा चान्वितो मुनिः ।
 ददर्श दर्शनीयं तं प्रीतिल्लिङ्गेन बहुषा ॥ १० ॥
 आह च स्वागतं तेऽस्तु सकलैः नः परिश्रमः ।
 लोचने यौवनं प्राप्ते त्वामास्वाद्य रसायनम् ॥ ११ ॥
 अधिगन्तुं तपस्तीव्रं दीर्घमायुर्धृतं मया ।
 देशकालदशाभेदेष्वपि यन्न व्ययोन्युखम् ॥ १२ ॥
 आन्तरोपाधिसङ्क्रान्तमहिमावचितामिमाम् ।
 तनुं त्यक्ष्याम्यहं तावज्जीर्णां त्वचमिवोरगः ॥ १३ ॥
 इत्थमुत्थितवाग्वृत्तिर्निजमात्मनिमात्मवान् ।
 ह्वयं ह्वयवहे हुत्वा पदमस्वलितं गतः ॥ १४ ॥
 तथाविधदशे तस्मिन् मिथः सम्भूय भूयसीम् ।
 तापसा रघुवीराय रक्षोवाधायबोधयन् ॥ १५ ॥
 प्रतिश्रुत्य ततो रक्षां तेभ्यः सत्यप्रतिश्रवः ।
 अतीक्ष्णचरितो देवः सुतीक्ष्णस्याश्रमं ययौ ॥ १६ ॥
 उच्चसाललतागुल्मपल्लवान्तरनिस्सृतैः ।
 मुद्रिताजिरभूभागं चित्रैरातपविन्दुभिः ॥ १७ ॥
 वैतानिकानलोद्गीर्णैर्ह्वयपाकसुगन्धिभिः ।
 समृद्धिहेतोर्लोकानां मेघशावैरिवोत्थितैः ॥ १८ ॥
 नाकलोकाध्वसम्पातं दर्शयद्दिरिवोन्मुखैः ।
 सुखस्पर्शेन वातेन स्फारितोच्चवचोद्गमैः ॥ १९ ॥
 आतपस्तोकमार्गान्तर्गाचरैः क्वचिद्वाकुलैः ।
 श्रीमन्मरकतस्तम्भदण्डवन्धुरकान्तिभिः ॥ २० ॥

अविस्रविस्रम्भजुषस्तपरिदनां कुरङ्गशावानविशङ्कमङ्कगान् ।
 स मैथिलीलोचनकान्तिनस्करानुदूढसङ्गान् नितरामशङ्कत ॥ ६२ ॥
 निरत्ययप्रत्ययबन्धनिश्चला निरीक्षणाणा भृशमृश्यपङ्कयः ।
 उदात्तकोदण्डभुजं रघूद्वहं चिराय विन्मुद्यरितार्थतां दृशः ॥ ६३ ॥
 अथोलसत्पल्लवपाटलाम्बरां पितृधृतिं पितृतुल्यविक्रमः ।
 विकस्वराम्भोजरुचिप्रवर्धिनीं प्रशान्तधीरिन्दुमतीमवन्दत ॥ ६४ ॥
 तैर्दत्तामृषिभिरवाप्य पर्णशालां कुम्भाण्डैरजिनसमित्कुशैश्च कीर्णाम् ।
 सानन्दं जनकसुतोपधानभूतप्रालम्बस्थिरभुजमध्युवास रामः ॥ ६५ ॥

इति रघुवीरचरिते प्रथमः सर्गः ।

अथ द्वितीयः सर्गः ।

अथ प्रभाते विमले तानाधन्य मुनीन् विभुः ।
 अरण्यानीं विवेशोच्चैर्गोस्वानिव घनावलिम् ॥ १ ॥
 कण्टकोपलदुर्गेषु चरन्तो विपिनेषु ते ।
 संहता न व्यथां जग्मुर्मातृपार्श्वगता इव ॥ २ ॥
 रेजतुः पालयन्तौ तौ मैथिलीं रामलक्ष्मणौ ।
 तमःप्रभेदिनीं विद्यां प्रबोधविनयाविव ॥ ३ ॥
 मध्येकृत्य सुमध्यां तां जग्मतुस्तौ महौजसौ ।
 नयनानन्दिनीं सन्ध्यां शूर्याचन्द्रमसाविव ॥ ४ ॥
 तदा रक्षो विराधाख्यं सीताहारमपासरत् ।
 तौ वरेण विधेर्गुप्तं तदुपायेन जघ्नतुः ॥ ५ ॥
 विमुक्तशापवन्धेन तेन दिव्यवपुर्भृता ।
 उपदिष्टेन मार्गेण शरज्जाश्रमं ययुः ॥ ६ ॥
 तस्मिन्नुपनते वीरे शरभङ्गदिदृशया ।
 आरादासेदिवान् व्योम्नि सहस्राक्षस्तिरोभवन् ॥ ७ ॥

द्वितीयः सर्गः ।

अपवर्गपथं वद्विं प्रचेक्ष्यन् स तपोधनः ।
तापसैः सुरसङ्घैश्च सकौतुकमदृश्यत् ॥ ८ ॥
रामोऽभिरामचरितस्तपोभिस्तपनोत्पन्नः ।
अनल्पैरल्पपुण्यानां दुरासदशुपासद्वत् ॥ ९ ॥
परिपक्वेन मनसा वशुषा चान्वितो शुनिः ।
ददर्श दर्शनीयं तं प्रीतिस्त्रिभवेन चशुषा ॥ १० ॥
आह च स्वागतं तेऽस्तु सफलो जः परिश्रमः ।
लोचने यौवनं प्राप्ते त्वामास्वाद्य रसायनम् ॥ ११ ॥
अधिगन्तुं तपस्तीव्रं दीर्घमायुर्वृतं मया ।
देशकालदशाभेदेष्वपि यन्न व्यथोन्मुखम् ॥ १२ ॥
आन्तरोपाधिसङ्क्रान्तमहिमापचितामिमां ।
तनुं त्यक्ष्याम्यहं तावज्जीर्णं त्वचमिवोरगः ॥ १३ ॥
इत्थमुत्थितवाग्वृत्तिर्निजमात्मानमात्मवान् ।
हव्यं हव्यवहे हुत्वा पद्मसखलितं गतः ॥ १४ ॥
तथाविधदशे तस्मिन् स्थितः सम्भूय भूयसीम् ।
तापसा रघुवीराद्य रक्षोवाधासबोधयन् ॥ १५ ॥
प्रतिश्रुत्य ततो रक्षां तैभ्यः सत्यप्रतिश्रवः ।
अतीक्षणचरितो देवः सुतीक्ष्णस्याश्रमं ययौ ॥ १६ ॥
उच्चसाललतागुल्मपल्लवान्तरनिस्सृतैः ।
मुद्रिताजिरभूभागं चित्रैरातपविन्दुभिः ॥ १७ ॥
वैतानिकानलोद्गीर्णैर्हव्यपाकसुगन्धिभिः ।
समृद्धिहेतोर्लोकानां मेघशावैरिवोत्थितैः ॥ १८ ॥
नाकलोकाध्वसम्पातं दर्शयद्विरिवोन्मुखैः ।
सुखस्पर्शेन वातेन स्फारितोच्चावचोद्गमैः ॥ १९ ॥
आतपस्तोकमार्गान्तर्गोचरैः कृत्विदाकुलैः ।
श्रीमन्मरकतस्तम्भदण्डवन्धुरकान्तिभिः ॥ २० ॥

पल्लवसगन्दनोदात्तैः कपोतगलकर्बुरैः ।

धूमैरुद्धूतदुरितैरन्धीकृतदिगन्तरम् ॥ २१ ॥

शुकैर्ऋषीणां शृण्वद्भिर्मन्त्रोच्चरितमध्वरे ।

अन्वभ्यस्तत्रषट्कारं तरुकोटरसंश्रयैः ॥ २२ ॥

स्तुतमग्रस्तनं नातुश्चुम्बतामन्तरान्तरा ।

मुग्धानां भृगुपौतानां ताण्डवैरङ्किताङ्गणम् ॥ २३ ॥

तत् प्रनिश्याश्रमपदमनुज्ञातो महर्षिणा ।

ववन्दे चरणौ तस्य विधिना विहिताशिषः ॥ २४ ॥

(कुलकम्)

मुनिः शुभारम्भरतं भरताग्रजमग्रतः ।

निषण्णमाविपण्णात्सा प्रोचे प्राचेतसोपमः ॥ २५ ॥

ऋश्यभृङ्गस्य तपसा कौसल्यायां तवोदयम् ।

महान्ति चापदानानि शुश्रुवानस्मि सर्वशः ॥ २६ ॥

किन्तु दाशरथे! तावद् वक्ष्यामि विदुषेऽपि ते ।

त्वया कृतावधानेन कर्णयोः क्रियतामद् ॥ २७ ॥

उन्नतोऽयं महान् वंशः श्रीमानिक्ष्वाकुसंश्रयः ।

दृढमूलतया नासौ मरुद्भिरपि बाध्यते ॥ २८ ॥

अनुक्षणं वितन्वाना गुर्वी जनपदापदम् ।

पङ्कैकसुहृदस्तीक्ष्णा यत्र नोद्यन्ति कण्टकाः ॥ २९ ॥

चतुर्वर्णस्थितिकृतां चतुराश्रमरक्षिणाम् ।

चतुर्वेदप्रवीणानां चतुरोदन्तसम्पदाम् ॥ ३० ॥

प्रशमे मुनिकल्पानां प्रकोपे रुद्रकर्मणाम् ।

प्रार्थिभ्यः कल्पदारुणां प्रसादे शशिवर्चसाम् ॥ ३१ ॥

स्वायत्ताखिलसिद्धीनां स्वमनीपाप्तमन्त्रिणाम् ।

स्वचापमात्रमिन्नागां स्वदारानन्यदर्शिनाम् ॥ ३२ ॥

बुद्ध्या बृहस्पतिजितां वैर्येणाक्षिपतां धरम् ।

कान्त्या कन्दर्पतुल्यानां वीर्येणेन्द्रमतीयुषाम् ॥ ३३ ॥

त्रिलोकीहर्म्यभूखेलत्कीर्तिज्योत्स्नाहिमत्विषाम् ।
आर्तत्राणैकनिष्ठानां त्वाद्दृशां यत्र सम्भवः ॥ ३४ ॥

(दुल्कम्)

न प्रवेष्टव्यमैक्ष्वाकैरन्येषां भूभृतां पुरम् ।
उत्तीर्णपदमारूढाः सम्राजः खलु ते यतः ॥ ३५ ॥

प्राक्सम्बन्धकृतां राज्ञां स्वयंवरनिघ्नत्रणे ।
स्वचित्ताभिमतं तच्चेत् प्राप्तव्यं तत्पुरं तदा ॥ ३६ ॥

आर्तानुकम्पा साधूनां रक्षणं खलनिग्रहः ।
रणेषु विजयश्चेति व्रतानि नियतानि वः ॥ ३७ ॥

कुलस्य मित्रं युष्माकं देवराजः शचीपतिः ।
स वर्षेणोपकुरुते गृयमध्वरकर्मणा ॥ ३८ ॥

बहुना किमिहोक्तेन पूर्वेषां ते महीक्षिताम् ।
अर्धासनं महेन्द्रस्य विक्रमाधिगतं पदम् ॥ ३९ ॥

राम ! राजर्षिभिः पूर्वेः क्षुण्णेन महता पथा ।
सञ्चरस्व यतस्तेन विचरन् नावसीदति ॥ ४० ॥

असंवृतमदास्तात ! संवृतानिह तापसान् ।
लुम्पन्ति यातुधाना नस्त्वमत्र परमा गतिः ॥ ४१ ॥

अनन्यसदृशौदार्यास्ते गृयं रघवः खलु ।
येषामङ्गे शिरः कृत्वा लोकः स्वपिति निर्भयम् ॥ ४२ ॥

अगस्त्यभ्रातुरादेशमिति सङ्गृह्य सादरः ।
जगाम रामः प्रमदं वृत्तेनागमयच्च तम् ॥ ४३ ॥

कुले जातः कुलपतेनियोगं प्राप्य योगिनः ।
निध्यातुं दण्डकारण्यं ययौ दण्डधराग्रणीः ॥ ४४ ॥

पवमानमिवाम्भोदा धर्मयथागमा इव ।
राघवं तापसा निम्नं वारिवेगा इषान्बभूवुः ॥ ४५ ॥

स लुलायविषाणाग्रक्षुण्णभालकुशेशयान् ।
पत्रनिष्पन्दविहगान् कासारानवलोकयन् ॥ ४६ ॥

स्तवकस्तनभारासु पिकालापचट्टक्तिषु ।
 मन्दानिलमृदुप्रेङ्खत्पल्लवाङ्गुलिपङ्क्तिषु ॥ ४७ ॥
 कुसुमस्मितशोभासु माद्यद्भ्रमरवैणिषु ।
 मैथिलीपादसञ्चारं भाविनं विदुपीष्विव ॥ ४८ ॥
 किरतीषु प्रसूनानि मार्गं मार्गं यथासुखम् ।
 लतासु धृतिमातन्वन् निमृष्टार्थसखीष्विव ॥ ४९ ॥
 विदधानेषु सविधे मिथः सौहृदभावनाम् ।
 विमुखेष्वर्कशशिनोर्विपक्षसुहृदोर्द्वयोः ॥ ५० ॥
 एकयोनिषु कासारे कुमुदेष्वम्बुजेषु च ।
 गभीरमधुरां वृत्तिं हृदि कुर्वन् व्यवस्थिताम् ॥ ५१ ॥
 रिङ्खन्तं पत्रवाटीषु खेलन्तं भङ्गपङ्क्तिषु ।
 आयान्तं सरसो दूरात् सेवमानः समीरणम् ॥ ५२ ॥
 आसेदुषः शैलभुवं पक्षपातेन भूयसा ।
 ततीर्वितत्य बर्हाणां चन्द्रकान्ता जटा इव ॥ ५३ ॥
 अभ्यस्यतः पदन्यासमुद्गुरभ्रमि चेतसा ।
 निर्विशन् निर्विशङ्केन नीलकण्ठस्य ताण्डवम् ॥ ५४ ॥
 एवं संभावयन् वीरः पदन्यासेन तद् वनम् ।
 आरादालोकयामास प्रशान्तं कञ्चिदाश्रमम् ॥ ५५ ॥
 (कुलकम्)
 सौवर्णास्तरवो यत्र प्रवालाङ्कुरपल्लवाः ।
 मौक्तिकप्रसवस्मेरा माणिक्यफलशालिनः ॥ ५६ ॥
 यत्र हेमलतादोलामध्यासीनाः समूर्च्छनम् ।
 अविगीतानि गीतानि गायन्ति वनदेवताः ॥ ५७ ॥
 यत्र किन्नरगन्धर्वाः सविद्याधरचारणाः ।
 द्वन्द्वीभूय यथाकालं तपोधनमुपासते ॥ ५८ ॥
 यत्र स्वविषयद्रव्यव्यञ्जितात्मीयवैभवैः ।
 रसते साकमृतुभिः स्वदमानशरासनः ॥ ५९ ॥

पयः पय इव स्वादु रजतद्रवनिर्मलम् ।
 तटाके यत्र चक्राहहंससारसपेशले ॥ ६० ॥
 निर्मुक्तभोगविशदाः पवनाशा निराशिषः ।
 यत्र द्रुमनिकुञ्जेषु तपस्यन्ति तपस्विनः ॥ ६१ ॥
 यत्रौषधिप्रभापूरैर्निरस्तस्य विदूरतः ।
 विश्वमप्यश्नुवानस्य नक्तं न तमसो गतिः ॥ ६२ ॥
 सर्वातिशायिनं तस्य महिमानं विजानताम् ।
 वैमानिकानां मरुतां यत्र नोर्ध्वं प्रवृत्तयः ॥ ६३ ॥
 अलक्षितजनिः श्रीमान् सकलेन्द्रियमोहनः ।
 पारिजातप्रसूनानां वितन्वानः पराभवम् ॥ ६४ ॥
 (पोरी?)मेय इवामेयघनश्रमविनाशनः ।
 यत्र जागर्ति सततं कश्चित् परिमलोदयः ॥ ६५ ॥
 (युग्मकम्)
 तद् वनं नन्दनप्रख्यं मनोनयननन्दनम् ।
 आरादालक्ष्य रामस्य वभूवोत्फुल्लमाननम् ॥ ६६ ॥
 तत्रोच्चैर्मार्जनागोष्ठीभेदसङ्कलनोज्ज्वलः ।
 धारालस्निग्धगम्भीरः शुश्रुवे सुरवध्वनिः ॥ ६७ ॥
 अङ्गहारोच्चलच्चारुहारयाष्टिस्वनोद्धुरः ।
 षडङ्गाभिनयोदञ्चत्कङ्कणध्वनिवन्धुरः ॥ ६८ ॥
 भावानुगुणसङ्क्रान्तसमोपर्यवपाणिकः ।
 अकाकुमधुरोद्धारः षड्जादिभिरुपस्कृतः ॥ ६९ ॥
 हस्तप्रचारैर्द्वात्रिंशत्प्रकारैर्भावितान्तरः ।
 गतिद्वितयसम्भिन्नलयमध्यादिशोभनः ॥ ७० ॥
 पादार्पणकणद्वेमकिङ्किणीमणिनूपुरः ।
 मूर्च्छनातानविशदः सर्वश्रुतिमनोहरः ॥ ७१ ॥
 तत्रैव वापीसलिले निगूढप्रणिवेशमनि ।
 सततं कश्चिदाकार्णि वर्णाभिव्यक्तसंस्तवः ॥ ७२ ॥

धियाप्यधृष्यं रक्षोभिः पावनेऽत्र तपोवने ।
 निरीक्ष्य तापसं कश्चित् पर्यपृच्छत् तदुद्भवम् ॥ ७३ ॥
 स धर्मभृन्मुनिस्तस्यै विस्मयस्मेरचेतसे ।
 उद्भवं सरसः सर्वमाचक्षे विचक्षणः ॥ ७४ ॥
 अस्त्यभिव्यक्तमहिमा प्रशमो मूर्त्तिमानिव ।
 माण्डकर्णिर्मुनिस्तेन तपस्तेपे सुदारुणम् ॥ ७५ ॥
 शङ्कमानस्ततस्तस्मात् तपोभङ्गाय वासवः ।
 रूपहावधनाः पञ्च प्राहिणोदुत्तमस्त्रियः ॥ ७६ ॥
 तास्तु स्रजमिवादाय तामाज्ञां शिरसा विभोः ।
 सविभ्रमाः पदं जग्मुर्मुनेः परमयोगिनः ॥ ७७ ॥
 स्मितानुयात्र शिशिरैरीक्षितैर्हृदयङ्गमैः ।
 सङ्गीतविद्यया चास्य प्रायतन्त विलोभने ॥ ७८ ॥
 ततः प्रवयसा तेन दृशौ काचरतारके ।
 उन्मीलयोन्मीलितधिया समदृश्यन्त ताः पुनः ॥ ७९ ॥
 सुत्रामप्रहितास्तास्तु स्वपदोच्छेदशङ्कया ।
 अमंस्त दिव्यया दृष्ट्या परच्छन्दानुवर्तिनीः ॥ ८० ॥
 ता विलोभयितुं प्राप्ताः पाकशासनशासनात् ।
 वीक्ष्य मन्धुर्न तस्यासीत् सर्वत्र समचेतसः ॥ ८१ ॥
 यथा प्रतिनिवर्तेरन्नितौ नातः परं पुनः ।
 मया कार्यं तथैतावदित्यासीत् तस्य चेतसि ॥ ८२ ॥
 अनुमंस्ये न यावद्वस्तावद् रमयतेह माम् ।
 पर्यायेण प्रयोक्तव्यं सङ्गीतं प्रीतिहेतवे ॥ ८३ ॥
 इति योगीश्वरस्तासु कृत्वा समयमात्मवान् ।
 ससर्ज तपसा वापीं दिव्योद्यानाभिवेष्टिताम् ॥ ८४ ॥
 निर्ममे निर्ममस्तस्याः क्रोडे मणिमयं गृहम् ।
 मृदङ्गरङ्गपिञ्जोलाविषञ्चीतालवेणुमत् ॥ ८५ ॥

तत् प्रविश्य समं ताभिस्त्रिदशैरपि दुर्लभम् ।
 लोकेभ्यो दर्शयामास ज्ञानस्वतन्त्र्यविभ्रमम् ॥ ८६ ॥
 निर्विशन् विषयानित्यं योगेनास्थितयौवजः ।
 अप्सरोभिः समं ताभिर्गाण्डकर्णिस्तपस्यति ॥ ८७ ॥
 एतद् दाशरथे ! वेद्यम सर्वेषामप्यणुचरम् ।
 पर्यन्तोद्यानमाधित्य तपुषिं पर्युपासते ॥ ८८ ॥
 एतन्मणिमयं तस्य गुरुमन्वैर्दुरासकम् ।
 वन्दस्व मनसा स त्वां श्रेयसा बोजयिष्यति ॥ ८९ ॥
 इत्थमावेदिते तेन प्रभावे लक्ष्य योगिनः ।
 तमेवोद्दिश्य ज्ञान्तात्मा साष्टाङ्गं प्रणमाम सः ॥ ९० ॥
 तत्राश्रमपदे तस्य नानाविधवक्रपत्तिलि ।
 रममाणे दशौ हर्तुं नाशक्रोडक्षणाग्रजः ॥ ९१ ॥
 अनपहृतपुण्येषु तेषु तेष्वश्रमेषु सः ।
 कञ्चित् कालं सुखं नीत्वा सुतीक्ष्णस्याश्रमं ययौ ॥ ९२ ॥
 पित्रा दशरथेनेव तेन प्रत्यभिनन्दितः ।
 साकेतपुरवासस्य सस्मार रघुनन्दनः ॥ ९३ ॥

इति नियमविधानेष्वप्रमत्तस्य तस्य
 प्रसभमृषिकुमारैराहताभ्यर्हणस्य ।
 अनुदिवसमगस्त्वभ्रातुरादेशभाजो
 दश दशरथसूनोस्तत्र वर्षायतीयुः ॥ ९४ ॥

इति रघुवीरचरिते द्वितीयः सर्गः ।

अथ तृतीयः सर्गः ।

अथैकदा लब्धमनःप्रसादैस्तपोधनैराहितमिब्रवन्धः ।
 अगस्त्यमाविष्कृतलोकतन्त्रं प्रभावविद् द्रष्टुमियेष रामः ॥ १ ॥

तथेति निश्चित्य स निश्चितार्थो महीयसस्तस्य महेन्द्रवीर्यः ।

प्रहर्षवर्षोद्धुरधीर्महर्षेरुपासदत् पादसरोजरेणुम् ॥ २ ॥

व्यजिज्ञपच्चास्मि सुतोषितोऽहं भवाद्दशैरभ्यवपद्यमानः ।

अगस्त्यमालोकयितुं वरेष्यं वनः समुत्सर्पति कौतुकेन ॥ ३ ॥

ततो यियासापिशुनं तदुक्तं निशम्य किञ्चिद् विमना इवाभूत् ।

मुनिः स्वयं दृष्टपरावरोऽपि सतां क एव क्षमते वियोगम् ॥ ४ ॥

स तस्य मत्वा व्यवसायमार्यः क्षणं विचिन्त्य क्षपिताहितस्य ।

मृदुस्मितस्मेरुखरुणजभां गिरं वभाषे गिरिराजसारः ॥ ५ ॥

अभीप्सितं यत् तदिदानीमन्ये भवत्यियं कर्तुमियं ममास्था ।

इदं तु दूये वत तापसानां धृतिः प्रतिष्ठामपहास्यतीति ॥ ६ ॥

निरस्तनक्तश्चरभीतिशौध्यं स्वकर्मणा सर्वजनातिगेन ।

तपोवनं राम ! भवानियन्तं कालं सनाथीकृतवानिदं नः ॥ ७ ॥

स्वैस्त्यस्तु ते वत्स ! चिराय कामं राम ! प्रयातुं द्रुतमारभस्व ।

तस्याश्रमं येन पुनरेषेयास्तुभ्यं तमद्योपदिशामि मार्गम् ॥ ८ ॥

इतो विनिष्क्रम्य विविद्रवोधस्त्वं दक्षिणाशां मनसा गृहाण ।

प्रायेण मार्गः स नरैरगम्यः स्वतो दुरारोहमहामहीध्रः ॥ ९ ॥

वनस्थली तावदितः परस्तात् सपिप्पलीपाककषायिताशा ।

तरक्षुशाखामृगकिञ्जरणां प्रायेण सा सञ्चरतामुपैति ॥ १० ॥

ततः परं वारणभक्षनालैः परिष्कृता पुष्करिणी सरोजैः ।

निविश्य तत्तीरलताविडुञ्जे सहानुगस्त्यक्ष्यसि मार्गखेदम् ॥ ११ ॥

परिस्फुरद्दातुषु गण्डशैलेष्वभिस्रवक्षिर्झरनिर्भरेषु ।

प्रवृत्तदानप्रसरावल्लिप्तं द्रष्टासि माहेन्द्रगजेन्द्रलीलाम् ॥ १२ ॥

उल्लङ्घ्य तत् काननमीक्षितासे नदीं ससङ्कोचघनप्रवाहाम् ।

शाखापथेनोभयकूलभाजां तत्र हुमाणां जनतोस्तरन्ति ॥ १३ ॥

१. 'व', २. 'भि' क. पाठः. ३. 'अतस्तु', ४. 'नित्येन सा' ख. पाठः.
५. 'का' क. पाठः.

अतीत्य चैनामुपनीतवृत्तिः फलैस्तरुणां परिपाकपिङ्गैः ।
 गमिष्यसि ग्रावनिवेशभीमामथित्यकां शृङ्गवतस्त्वयद्रुः ॥ १४ ॥
 तस्यामवस्थाय ततो सुहूर्तं सुमेरुकूटपतिमानभाजि ।
 सरापूरत्नाकरशैलदुर्गा दिशो दशालोकयितुं क्षमं ते ॥ १५ ॥
 मनीषया प्राक्प्रकृतां दिशं तावत्सन्त्यजन्नेव ततोऽवतीर्णः ।
 उपत्यकामेष्यसि दर्शनीयां प्रवृत्तवृत्तैः सितिकण्ठसार्थैः ॥ १६ ॥
 तमालराजिः कृतमालमिश्रा तत्र प्रभूतप्रसवप्रगल्भा ।
 हिरण्मयाकल्पविशेषदृश्या या वैष्णवी स्मृतिरिवैति लक्ष्मीम् ॥ १७ ॥
 अग्रे पुनर्वर्षजलप्रणाली वेणीरयोन्मूलितशष्पशूला ।
 उपैति सा नाम गुहामगाधां मार्गश्चमस्तत्र तु राम ! मा भूर्तं ॥ १८ ॥
 वप्रेण यान्ती विरलद्रुमेण प्रखंडशष्पोत्करदंसितेन ।
 प्रमोक्षयति प्रस्तरचारजातां पादव्यथां मैथिलराजपुत्री ॥ १९ ॥
 पथापसव्येन गतिस्ततः स्याद् द्रोणीमथ प्राप्स्यसि सुजलालाम् ।
 हेरम्बकण्ठध्वनिभीमभूमा यत्रोच्चकैर्निर्झरपातयोधः ॥ २० ॥
 पृष्ठे विधाय प्रमदोद्धहां तां गन्तासि खेलत्कदलीं वनालीम् ।
 स्फीतामतुच्छस्तवकावनत्रैः सन्ध्याभ्रराजीकपिशैः पलारैः ॥ २१ ॥
 नवामृतस्वादुतमैः प्रकामं विनीतस्वदो मुञ्चुलिन्दपाकैः ।
 वैखानसैः लूनसमित्कुशानां द्रष्टासि शलकानि सवल्कलानाम् ॥ २२ ॥
 शक्यं न वक्तुं पुनरीक्षमीक्षं प्राप्तासि तस्यावसथं महर्षेः ।
 यद्भ्रातृवार्ताप्रतिपत्तिरस्मान् विशेषयत्यन्यतपोधनेभ्यः ॥ २३ ॥
 अकृष्टपच्यप्रशमैकधान्नः किमुच्यते तस्य तपःप्रभावः ।
 अवाप हेतुप्रतिपन्नमन्योर्यस्याम्बुराशिः प्रथमाचमत्वम् ॥ २४ ॥
 प्रावर्तयत् सद्गणराजमित्रव्यपेक्षया लोकहितैकनिष्ठः ।
 आज्ञामलङ्घ्यां विनियुज्य धात्र्या यो विन्ध्यभूमृत्पिडकोपशान्तिम् ॥

निर्गलैश्वर्यशुभा षडेन प्रसक्तचित्रं बहुपं क्षणेन ।
 पदान्निमित्ते सति दृत्रशशोरपरायद् भ्रूयिष्ठतिर्यदीया ॥ २६ ॥
 स्वचक्षुषा पावकसन्निभेन वातापितापिमथमानतेजाः ।
 यः श्राद्धिकः भादहदिल्वलाकणं द्वेजाद्वयं तूलमिवात्तमन्युः ॥ २७ ॥
 सम्प्राप्य तस्याशुतसिद्धसिद्धैररण्यनारण्यकवासपुण्यम् ।
 भ्रुवं रजोवासनया विमुक्तः सद्यः फलं प्राप्स्यसि जन्मनस्त्वम् ॥
 तत्राभिवन्धाखिलदेवतानां स्थानानि हृष्टा कलशमसूतिम् ।
 आज्ञां पुरस्कृत्य पुनस्तदीयां सुखं नयेथा वनवासशेषम् ॥ २९ ॥
 इत्थं मनस्वी गुणवत् तदुक्तं सङ्गृह्य तेन प्रहिताभ्यनुज्ञः ।
 कृतानुयात्रः स तपस्विवर्गेनिष्क्रान्तवानाश्रमतस्तदीयात् ॥ ३० ॥
 स वीक्षमाणो विविधान् श्रदेशान् सरांसि चोत्फुल्लकुशेशयानि ।
 पत्रिणां चाभिरुतानि शृण्वन् मार्गं जगामे मुनिनोपदिष्टम् ॥ ३१ ॥
 उदीर्यमाणां वनदेवताभिलतानिहृज्जेषु निपेदुपीभिः ।
 लयप्रभेदानुगताधनेर्वा वनेषु शुश्राव स देववाणीम् ॥ ३२ ॥
 स भग्नशाखेषु गजैर्दुर्गेषु निर्यातनिर्यासरसेष्ववस्थात् ।
 अतर्कयद् शयकुठारधारानिहृतवाहोः कृतवीर्यसूनोः ॥ ३३ ॥
 कदाप्यविज्ञाताभियः पुरस्तान्पृष्ठा न लेब्धः कलयापि विभ्युः ।
 निरीक्ष्य नेत्रे जनकात्मजाया द्वियेव पूर्वं विपिनै निलीनाः ॥ ३४ ॥
 विश्रम्य विश्रम्य वनस्पतीनां छायास्तु मार्गश्रमहारिणीषु ।
 आप्याय्यमानः स शिवैः समीरैस्तपोवनाभ्याशभुवं ददर्श ॥ ३५ ॥
 स छायाया निहृतमार्गखेदः स्वसन्निधानेन पवित्रिताशः ।
 आसेदिवान् पल्लवताम्रपादः सरः किमप्यस्तगिरिं च भानुः ॥ ३६ ॥
 महर्षिशिष्याहृतफुल्लपत्रे निमज्ज्य तस्मिन् नियमं विधाय ।
 सौमित्रिसीतासहितोऽथ लेभे मनःप्रसादं मनुवंशकेतुः ॥ ३७ ॥
 वियुज्यमानेषु रथाङ्गनाम्नां द्वन्द्वेषु योषित्कुचबन्धुरेषु ।
 अमोघवीर्यस्य बभूव मोघा तस्यानुकम्पा मनसस्तदानीम् ॥ ३८ ॥

कस्तूरिकाकर्दमलेपशोभां गात्रेषु जैत्रद्विपतां पुरस्तात् ।
 ऊर्ध्वं च बर्हातपवारणत्वं तस्यागमत् सन्तमसावतारः ॥ ३७ ॥
 शिवाय लोकस्य शिवानुभावः प्रसज्यमानः प्रसरैर्गुणानाम् ।
 समाप्य सान्ध्यं विधिवद् विधानं तमाससादाश्रममश्रमेण ॥ ३८ ॥
 यथा यथा विश्वविपत्प्रमाथी तपोनिधेः सन्निधिमाससाद् ।
 तथा तथा तस्य महेन्द्रकीर्त्तनः प्रसादप्रवर्णं बभूव ॥ ३९ ॥
 गुणैकबन्धुः प्रगुणप्रसादां तपोभृतां भक्तिभरावनम्रः ।
 प्रपन्नरक्षानिरतः प्रपेदे सभां स भानुप्रतिमानुभावः ॥ ४० ॥
 स्फुरत्प्रदीपाङ्कुरसन्निकर्षे श्रुतानि शास्त्राप्यनुवाचयन्ती ।
 युक्तिक्रमाक्षिप्तसमाहितार्था प्रत्युद्ययौ तापसजातिरेनम् ॥ ४१ ॥
 ततः क्षणेन क्षणदाचराणां हन्तारमालोक्य तमभ्युपेतम् ।
 शिष्यः प्रविश्योदजमाचक्षे समाधिभाजे कलशोद्भवाय ॥ ४२ ॥
 निशम्य तस्मात् प्रणिधानदृष्टिस्तं प्राप्तमुद्गीर्णमनोरथाग्निः ।
 तपःसमाधेर्विरमय्य चेतः पर्यङ्कवन्धं शिथिलं वितेने ॥ ४३ ॥
 प्रवेशितस्तेन वचोहरेण स्ववीक्षणस्मेरविलोचनेन ।
 विभुः सुमित्रासुतमैथिलीभ्यां सार्धं महर्षेश्वरणौ ववन्दे ॥ ४४ ॥
 आसीनमन्तेवसतां पदव्यामनामयं चाप्यनुयुज्य धीरः ।
 तमूचिवानिन्दुकरावदातश्मश्रुप्रभादन्तुरदन्तकान्तिः ॥ ४५ ॥
 स्ववंशविच्छेदभयातुरेण दिष्ट्या भवान् पङ्क्तिरथेन लब्धः ।
 दवानलज्वालविलङ्घितेन महीधरेणेव घनाम्बुपातः ॥ ४६ ॥
 प्रसन्नतारेन्दु नभः समीराः शिवा निषेव्यौ रविहव्यवाहौ ।
 रसाढ्यमम्भः क्षितिरूर्वरा च त्वयि प्ररूढे रघुवंशकन्दे ॥ ४७ ॥
 तदा तदा लोकमुखोदितानि श्रुतानि ते वत्स ! दशान्तराणि ।
 अपेतदूरव्यवधानरोधं सदा मनश्चक्षुरवेक्षते त्वाम् ॥ ४८ ॥
 सुखेन वर्षाणि बहूनि तस्य भ्रातुः सुतीक्ष्णस्य वसन्नुपान्ते ।
 अवस्थितस्येह गुणैरुदारैर्ममाप्यजस्रं मुदमातनोषि ॥ ४९ ॥

निरर्गलैश्वर्यध्रुवा मदेन प्रसक्तचित्तं नहुषं क्षणेन ।

पदान्निमित्ते सति वृत्रशत्रोरपातयद् ध्रुविकृतिर्यदीया ॥ २६ ॥

स्वचक्षुषा पावकसन्निभेन वातापितापिप्रथमानतेजाः ।

यः श्राद्धिकः प्रादहदिल्वलारुच्यं द्विजद्विपं तूलमिवात्तमन्युः ॥ २७ ॥

सम्प्राप्य तस्यायुतसिद्धसिद्धैररण्यमारण्यकवासपुण्यम् ।

ध्रुवं रजोवासनया विमुक्तः सद्यः फलं प्राप्स्यसि जन्मनस्त्वम् ॥

तत्राभिवन्द्याखिलदेवतानां स्थानानि दृष्ट्वा कलशप्रसूतिम् ।

आज्ञां पुरस्कृत्य पुनस्तदीयां सुखं नयेथा वनवासशेषम् ॥ २९ ॥

इत्थं मनस्वी गुणवत् तदुक्तं सङ्गृह्य तेन प्रहिताभ्यनुज्ञः ।

कृतानुयात्रः स तपस्विवर्गनिष्क्रान्तवानाश्रमतस्तदीयात् ॥ ३० ॥

स वीक्षमाणो विविधान् प्रदेशान् सरांसि चोत्फुल्लकुशेशयानि ।

पत्रिणां चाभिरुतानि शृण्वन् मार्गं जगाहे मुनिनोपदिष्टम् ॥ ३१ ॥

उदीर्यमाणां वनदेवताभिरुतानिकुञ्जेषु निपेदुषीभिः ।

लयप्रभेदानुगतामनेकां वनेषु शुश्राव स देववाणीम् ॥ ३२ ॥

स भग्नशाखेषु गजैर्ध्रुमेषु निर्यातनिर्यासरसेष्ववस्थासु ।

अतर्कयद् रामकुठारधारानिकुशवाहोः कृतवीर्यभूतोः ॥ ३३ ॥

कदाप्यविज्ञातभियः पुरस्तान्मृगा न तेभ्यः कलयापि विभ्युः ।

निरीक्ष्य नेत्रे जनकात्मजाया द्वियैव नूनं विपिने निलीनाः ॥ ३४ ॥

विश्रम्य विश्रम्य वनस्पतीनां छायासु मार्गश्रमहारिणीषु ।

आप्याय्यमानः स शिवैः समीरैस्तपोवनाभ्याशध्रुवं ददर्श ॥ ३५ ॥

स छायाया निहृतमार्गस्वेदः स्वसन्निधानेन पवित्रिताशः ।

आसेदिवान् पल्लवताम्रपादः सरः किमप्यस्तगिरिं च भानुः ॥ ३६ ॥

महर्षिशिष्याहृतफुल्लपद्मे निमज्ज्य तस्मिन् नियमं विधाय ।

सौमित्रिसीतासहितोऽथ लेभे मनःप्रसादं मनुवंशकेतुः ॥ ३७ ॥

वियुज्यमानेषु रथाङ्गनाम्नां द्वन्द्वेषु योषित्कुचबन्धुरेषु ।

अमोघवीर्यस्य बभूव मोघा तस्यानुकम्पा मनसस्तदानीम् ॥ ३८ ॥

कस्तूरिकाकर्दमलेपशोभां गात्रेषु जैत्रद्विपतां पुरस्तात् ।
 ऊर्ध्वं च बर्हातपवारणत्वं तस्यागमत् सन्तमसावतारः ॥ ३७ ॥
 शिवाय लोकस्य शिवानुभावः प्रसज्यमानः प्रसरैर्गुणानाम् ।
 समाप्य सान्ध्यं विधिवद् विधानं तमाससादाश्रममश्रमेण ॥ ३८ ॥
 यथा यथा विश्वविपत्प्रमाथी तपोनिधेः सन्निधिमाससाद् ।
 तथा तथा तस्य महेन्द्रकीर्त्तमनः प्रसादप्रवर्णं बभूव ॥ ३९ ॥
 गुणैकबन्धुः प्रगुणप्रसादां तपोभृतां भक्तिभरावनम्रः ।
 प्रपन्नरक्षानिरतः प्रपेदे सभां स भानुप्रतिमानुभावः ॥ ४० ॥
 स्फुरत्प्रदीपाङ्कुरसन्निकर्षे श्रुतानि शास्त्राण्यनुवाचयन्ती ।
 युक्तिक्रमाक्षिप्तसमाहितार्था प्रत्युद्ययौ तापसजातिरेनम् ॥ ४१ ॥
 ततः क्षणेन क्षणदाचराणां हन्तारमालोक्य तमभ्युपेतम् ।
 शिष्यः प्रविश्योदजमाचक्षे समाधिभाजे कलशोद्भवाय ॥ ४२ ॥
 निशम्य तस्मात् प्रणिधानदृष्टिस्तं प्राप्तमुद्गीर्णमनोरथाप्तिः ।
 तपःसमाधेर्विरमय्य चेतः पर्यङ्कबन्धं शिथिलं वितेने ॥ ४३ ॥
 प्रवेशितस्तेन वचोहरेण स्ववीक्षणस्मेरविलोचनेन ।
 विभुः सुमित्रासुतमैथिलीभ्यां सार्धं महर्षेश्वरणौ ववन्दे ॥ ४४ ॥
 आसीनमन्तेवसतां पदव्यामनामयं चाप्यनुयुज्य धीरः ।
 तमूचिवानिन्दुकरावदातश्मश्रुप्रभादन्तुरदन्तकान्तिः ॥ ४५ ॥
 स्ववंशविच्छेदभयातुरेण दिष्ट्या भवान् पङ्क्तिरथेन लब्धः ।
 दवानलज्वालविलङ्घितेन महीधरेणेव घनाम्बुपातः ॥ ४६ ॥
 प्रसन्नतारेन्दु नभः समीराः शिवा निषेव्यौ रविहव्यवाहौ ।
 रसाढ्यमम्भः क्षितिर्बुरा च त्वयि प्ररूढे रघुवंशकन्दे ॥ ४७ ॥
 तदा तदा लोकमुखोदितानि श्रुतानि ते वत्स ! दशान्तराणि ।
 अपेतदूरव्यवधानरोधं सदा मनश्चक्षुरवेक्षते त्वाम् ॥ ४८ ॥
 सुखेन वर्षाणि बहूनि तस्य भ्रातुः सुतीक्ष्णस्य वसन्नुपान्ते ।
 अवस्थितस्येह गुणैरुदारैर्ममाप्यजस्रं मुदमातनोषि ॥ ४९ ॥

यथा पितुस्त्वद्यतिकृच्छ्रलब्धे रतिस्तथा तात! ममाप्यमेया ।
अवस्थितेष्वेवममीषु तावज्जनेषु ते जीवति रामतातः ॥ ५० ॥

त्वयि श्रुते राम! वनं प्रविष्टे त्वदर्थमित्येभिरुपाहतानि ।
रसाधिकान्येव बहूनि नूनं फलानि नः पर्युषितान्यभूवन् ॥ ५१ ॥

पितुर्नियोगेन वनं विविश्वानितोमुखं प्राप्स्यति रामभद्रः ।
मत्वेति हृद्यानि फलानि मूलान्ययातयामानि मयाहतानि ॥ ५२ ॥

निर्वापितः सूनृतया गिरेत्थं खर्वेतरज्ञानधनेन तेन ।
आसक्तचेता नियमव्रतेषु मासत्रयीमत्र वसन्नरंस्त ॥ ५३ ॥

मुनिस्तमन्येद्युरुदात्तसत्त्वं त्रैकालिकज्ञाननिधिर्विचिन्त्य ।
शिरस्युपाघ्राय जटापिशङ्गे जगाद वाचं जगतां शरण्यम् ॥ ५४ ॥

तवायमस्मत्सविधे निवासः शश्वत् परं रोचत एव मह्यम् ।
तथाप्यहं त्वामधिकृत्य वक्ष्याम्यल्पावशिष्टा वनवासवेला ॥ ५५ ॥

अस्मादवाचीं दिशमाददानः प्रस्थाय सव्येन मधूकजातम् ।
छायानिषण्णस्वपदृश्ययूथं न्यग्रोधमग्रे पुनराश्रयेथाः ॥ ५६ ॥

तमप्यतिक्रम्य विशालशाखं क्षुद्रस्य शैलस्य पुनः पुंरस्तात् ।
प्रेक्षिष्यसे पञ्चवटीति नाम्ना ख्यातां ततः कामपि पुण्यभूमिम् ॥

विधाय तस्यामथ पर्णशालां छन्देन वृन्दारकवद् वसन्तम् ।
त्वां सेवितारः कृतपद्ममैत्रा गोदावरीवीचिभिदः समीराः ॥ ५८ ॥

उद्भाविता सा किल गौतमेन ब्रह्मत्विषा ब्रह्मगिरेः पतन्ती ।
सर्वात्मना राम! निषेव्यमाणा पुंसां कृतार्थीकुरुते मनांसि ॥ ५९ ॥

तरङ्गरङ्गत्कलहंसमाला प्रसाधिता तीरवनप्रसूनैः ।
कर्पूरपूरच्छविसैकता सा समुद्रगा सञ्जनयेन्मुदं वः ॥ ६० ॥

तत्र स्थितः पावन! पालयन् नः सत्यव्रतत्वं च पितुर्यथावत् ।
अनन्यसाधारणभूरिकर्मा जन्मेदमुच्चैः सफलीकुरुष्व ॥ ६१ ॥

विपन्नियामासमयप्रभाते जाते दुरापे समयावसाने ।
 सभ्रातृदारप्रकृतिः सुखानि निर्वेक्ष्यसि प्राप्य शुभामयोध्याम् ॥
 इदं धनुर्वैष्णवमप्रधृष्यं जैत्रं गृहाणेषुधिखड्गयुक्तम् ।
 अनेन लोकस्थितिकर्महेतोर्नारायणः प्रागजयत् सुरारीन् ॥ ६३ ॥
 यदास्ति सौमित्रिगतं धनुः स्यादेतत्समं तच्छरधी च तस्य ।
 रणेषु बाणैः परिपूर्यमाणौ खड्गश्च वज्रादपि सारधारः ॥ ६४ ॥
 दिने दिने तामवतीर्य सिन्धुं स्नान्ती भवद्योगविलीनशोका ।
 सीता गिरिप्रान्तरखेदभाजोरेषा विषादं पदयोर्जहातु ॥ ६५ ॥
 प्रयास्यतस्ते शिवमस्तु मार्गे भूयात् पुनर्दर्शनमेवमेव ।
 अकिञ्चनां तापसजातिमेनामवेहि तात ! त्वदधीनरक्षाम् ॥ ६६ ॥
 तेनातिसृष्टान् परिगृह्य हेतीन् प्रीतस्तदाज्ञां हृदये निधाय ।
 आरण्यकापाङ्गकृतानुयात्रः प्रातिष्ठत प्राणभृतां विनेता ॥ ६७ ॥
 तथा कृतस्वस्त्ययनः स तस्माद् विनिर्गतः प्रस्तरमाश्रयन्तम् ।
 शरीरबन्धेन महत्तमेन भयानकं गृध्रपतिं ददर्श ॥ ६८ ॥
 रक्षोधियालक्ष्य निहन्तुकाममात्मानमेनं कृतसूत्रतोक्तिः ।
 अनूरुजत्वं पितृमित्रतां च स्वनाम गोत्रं च समाचक्षे ॥ ६९ ॥
 उवाच भूयोऽपि वसन्निहाहं सम्पातिना पूर्वभुवा नियुक्तः ।
 अरण्यवासे तव राम ! साह्यं करोमि विष्णोरिव वैनतेयः ॥ ७० ॥
 इत्यारुणिव्याहृतमादरेण श्रुत्वा नवीकृत्य पितुश्च सख्यम् ।
 गत्वान्तरं राक्षसकुञ्जरालीपञ्चाननः पञ्चवटीमवाप ॥ ७१ ॥
 स तत्र कर्णानुगुणप्रवृत्तैः शृङ्गारितान् कापि रुतैः खगानाम् ।
 विचित्रनानामृगसन्निपातान् क्वचित् क्वचित् ताण्डवितान् मयूरैः ॥ ७२ ॥
 पुष्प्यद्धनच्छायमहावनान्तैः क्वचित् परिस्तोमितहस्तिशोभान् ।
 क्वचिच्च भूभृत्कटकान्तरेषु सचित्रलेपानिव धातुरागैः ॥ ७३ ॥
 नवप्रवालप्रतिमैः प्रवालैः क्वचित् तरूणां कृतसान्ध्यकान्तीन् ।
 विलोकयामास विलोभितात्मा स्वाशंसिताद् रम्यतरान् प्रदेशान् ॥ ७४ ॥

(कुलकम्)

समित्कुशैलाफलपिप्पलीनां समृद्धियोगादतिसृष्टकामा ।
 निश्चूषयामास मनस्तदीयं सवेणुतुम्बी विपिनान्तभूमिः ॥ ७५ ॥
 प्रसक्तवानीरलतागृहाभिस्तटस्थलीभिर्ग्रथनं गतेषु ।
 सुखावतारा पुलिनोच्चयेषु गोदावरी पुण्यजला व्यलोकि ॥ ७६ ॥
 स्फुरद्भिर्मुमिसरेषु भानोर्मरीचिभिर्लब्धतरावगाहैः ।
 आविभ्रतीव व्यतिषज्यमानां पारिप्लवां काञ्चनजालमालाम् ॥ ७७ ॥
 शैलस्तनोपान्तमुपाश्रयन्ती पाथःकणैर्व्यञ्जितमौक्तिकश्रीः ।
 उदन्वदम्भःपरिधानलब्धा वसुन्धराया इव हारयष्टिः ॥ ७८ ॥
 परिस्फुरत्केसरराजिराजत्सितारविन्दप्रतिरूपरूपैः ।
 दुग्धावदातद्युतिभिस्तरद्भिर्मरालयूथैरविशेषितोर्मिः ॥ ७९ ॥
 महीध्रपादान्तरगोचरेषु स्वल्पप्रचारा विषमोपलेषु ।
 महोर्मिभिर्वायुवशोपपन्नैः सखेदनिःश्वासमिवाचरन्ती ॥ ८० ॥
 दृष्ट्वा सपत्नीः सरितोऽभियुक्ताः पत्या प्रभूतोत्कलिकानुबन्धा ।
 द्रुतं महागोत्रभवा रूपेव स्फुरत्तरङ्गाधरमापतन्ती ॥ ८१ ॥
 सा वल्गुवल्गच्छफराभिरामा शिवा पयोभिः स्फटिकप्रकाशैः ।
 समुन्मिषत्पञ्चपरागताम्रा बभूव तस्याशयकार्मणाय ॥ ८२ ॥
 ततः समन्तादवलोक्य धीरस्तस्याः शुभे रोधसि रोचनीये ।
 स्मृत्वा विधिं वेश्मनि पर्णशालां कर्तुं सुमित्रातनयं न्ययुङ्क्त ॥ ८३ ॥
 स देहलीं मृत्तिकयाश्मवत्या समन्ततः श्लक्ष्णसमानलिन्दान् ।
 प्रागुत्तराशाप्रवणं च शालासंस्थानमानं परिवृत्त्यपेतम् ॥ ८४ ॥
 अधिच्छदं शैलशरप्रकाण्डैर्वंशस्थितिं वंशवरेण भूयः ।
 पर्यन्तभित्तिं तृणपूलकाष्ठैरकल्पयत् कल्पविदां पुरोगः ॥ ८५ ॥
 (युग्मकम्)
 यथाविधानं स विधाय तस्यां बलिं बलिद्वेषिसमानतेजाः ।
 प्रणम्य सीतापतये स तस्मै निवेदयामास च तां सुजाताम् ॥ ८६ ॥
 सन्दानिता वेत्रलतावितानैर्मृदुप्रवालास्तरवल्कशय्या ।
 तेनोपनीता रघुराजसूनोर्हृदि प्रहर्षं प्रथयाञ्चकार ॥ ८७ ॥

अनुष्ठितस्नानविधिः स नद्यां सौमित्रिणा हारितवन्यवृत्तिः ।
प्रियाणि कुर्वन् जनकात्मजाया निनाय कालं कमापि प्रतीतः ॥ ८८ ॥

महोपलतटस्खलत्प्रलघुवारिगोदावरी-
तरङ्गसुहृदम्बुजप्रकरगन्धसर्वङ्कषैः ।
मरुद्भिरुपसेवितः सवितृवंशचूडामाणिः
शिवामशिवभेदकः स्फुटममंस्त तत्र स्थितिम् ॥ ८९ ॥

इति रघुवीरचरिते तृतीयः सर्गः ।

अथ चतुर्थः सर्गः ।

तत्र पर्णभवने वसन् प्रियामाकलय्य कुसुमग्रहोत्सुकाम् ।
लक्ष्मणेन च तया च संयुतः प्राविशत् परिसराश्रयं वनम् ॥ १ ॥
कौतुकस्तिमितचारुलोचनव्यञ्जितप्रचुरचित्तसम्मदाः ।
तानुपेत्य वनदेवताश्विरं काननान्तरगता व्यलोकयन् ॥ २ ॥
उद्गतं मुकुलितं विकस्वरं क्षीबभृङ्गमुखरं मधुद्रवैः ।
प्रेक्षते स्म कुसुमं महीरुहां जानकी जनितलोचनोत्सवम् ॥ ३ ॥
दर्शयन्त्यनिजहस्तगोचरां राघवाय यशसां प्रसूतये ।
सुग्रहां कुसुमपङ्क्तिमादराद् गृह्णती विचरति स्म भामिनी ॥ ४ ॥
कूजितैर्मुखरिताः पतत्रिणां मेदुरार्द्रमधुगन्धनिर्भराः ।
रामभद्रदयिताविलोभने प्रायतन्त विपिनान्तभूमयः ॥ ५ ॥
स्वैरमत्र विनियुज्य लोलतामातपे भवति यौवनोन्मुखे ।
लक्ष्मणाग्रजमनुव्रता सती गौतमीमभिषवाय सा ययौ ॥ ६ ॥
पद्मकेसरकषायितोदकां तां विलोक्य तरलोर्मिमालिनीम् ।
लोकलोचनचकोरचन्द्रिका सा निनाय हृदयं महोत्सवम् ॥ ७ ॥
राघवस्तु दिनमध्यगोचरं संविधाय विधिना विधिं विभुः ।
आतपप्रसरकर्षितां प्रियामात्तबन्धुरनयत् स्वमाश्रमम् ॥ ८ ॥

समित्कुशैलाफलपिप्पलीनां समृद्धियोगादतिसृष्टकामा ।
 निश्चूषयामास मनस्तदीयं सवेणुतुम्बी विपिनान्तभूमिः ॥ ७५ ॥
 प्रसक्तवानीरलतागृहाभिस्तटस्थलीभिर्ग्रथनं गतेषु ।
 सुखावतारा पुलिनोच्चयेषु गोदावरी पुण्यजला व्यलोकि ॥ ७६ ॥
 स्फुरद्भिर्लुर्मिसरेषु भानोर्मरीचिभिर्लब्धतरावगाहैः ।
 आविभ्रतीव व्यतिपज्यमानां पारिप्लवां काञ्चनजालमालाम् ॥ ७७ ॥
 शैलस्तनोपान्तमुपाश्रयन्ती पाथःकणैर्व्यञ्जितमौक्तिकश्रीः ।
 उदन्वदम्भःपरिधानलब्धा वसुन्धराया इव हारयष्टिः ॥ ७८ ॥
 परिस्फुरत्केसरराजिराजत्सितारविन्दप्रतिरूपरूपैः ।
 दुग्धावदातद्युतिभिस्तरद्भिर्मरालयूथैरविशेषितोर्मिः ॥ ७९ ॥
 महीध्रपादान्तरगोचरेषु स्वल्पप्रचारा विषमोपलेषु ।
 महोर्मिभिर्वायुवशोपपन्नैः सखेदनिःश्वासमिवाचरन्ती ॥ ८० ॥
 दृष्ट्वा सपत्नीः सरितोऽभियुक्ताः पत्या प्रभूतोत्कलिकानुबन्धा ।
 द्रुतं महागोत्रभवा रूपेव स्फुरत्तरङ्गाधरमापतन्ती ॥ ८१ ॥
 सा वल्गुवल्गच्छफराभिरामा शिवा पयोभिः स्फटिकप्रकाशैः ।
 समुन्मिषत्पद्मपरागताम्ना बभूव तस्याशयकार्मणाय ॥ ८२ ॥
 ततः समन्तादवलोक्य धीरस्तस्याः शुभे रोधसि रोचनीये ।
 स्मृत्वा विधिं वेश्मनि पर्णशालां कर्तुं सुमित्रातनयं न्ययुङ्क्त ॥ ८३ ॥
 स देहलीं मृत्तिकयाश्मवत्या समन्ततः श्लक्ष्णसमानलिन्दान् ।
 प्रागुत्तराशाप्रवणं च शालासंस्थानमानं परिवृत्यपेतम् ॥ ८४ ॥
 अधिच्छदं शैलशरप्रकाण्डैर्वेशस्थितिं वंशवरेण भूयः ।
 पर्यन्तभित्तिं तृणपूलकाष्ठैरकल्पयत् कल्पविदां पुरोगः ॥ ८५ ॥
 (युग्मकम्)
 यथाविधानं स विधाय तस्यां बलिं बलिद्वेषिसमानतेजाः ।
 प्रणम्य सीतापतये स तस्मै निवेदयामास च तां सुजाताम् ॥ ८६ ॥
 सन्दानिता वेत्रलतावितानैर्मृदुप्रवालास्तैरवलकशय्या ।
 तेनोपनीता रघुराजसूनोर्हृदि प्रहर्षं प्रथयाञ्चकार ॥ ८७ ॥

अनुष्ठितस्नानविधिः स नद्यां सौमित्रिणा हारितवन्यवृत्तिः ।
प्रियाणि कुर्वन् जनकात्मजाया निनाय कालं कमपि प्रतीतः ॥ ८८ ॥

महोपलतटस्खलत्प्रलघुवारिगोदावरी-
तरङ्गसुहृदम्बुजप्रकरगन्धसर्वङ्कषैः ।
मरुद्भिरुपसेवितः सवितृवंशचूडामाणिः
शिवामशिवभेदकः स्फुटममस्त तत्र स्थितिम् ॥ ८९ ॥

इति रघुवीरचरिते तृतीयः सर्गः ।

अथ चतुर्थः सर्गः ।

तत्र पर्णभवने वसन् प्रियामाकलय्य कुसुमग्रहोत्सुकाम् ।
लक्ष्मणेन च तया च संयुतः प्राविशत् परिसराश्रयं वनम् ॥ १ ॥
कौतुकस्तिमितचारुलोचनव्यञ्जितप्रचुरचित्तसम्मदाः ।
तानुपेत्य वनदेवताश्विरं काननान्तरगता व्यलोकयन् ॥ २ ॥
उद्गतं मुकुलितं विकस्वरं क्षीबभृङ्गमुखरं मधुद्रवैः ।
प्रेक्षते स्म कुसुमं महीरुहां जानकी जनितलोचनोत्सवम् ॥ ३ ॥
दर्शयन्त्यनिजहस्तगोचरां राघवाय यशसां प्रसूतये ।
सुग्रहां कुसुमपङ्क्तिमादराद् गृह्णती विचरति स्म भामिनी ॥ ४ ॥
कूजितैर्मुखरिताः पतत्रिणां मेदुरार्द्रमधुगन्धनिर्भराः ।
रामभद्रदयिताविलोभने प्रायतन्त विपिनान्तभूमयः ॥ ५ ॥
स्वैरमत्र विनियुज्य लोलतामातपे भवति यौवनोन्मुखे ।
लक्ष्मणाग्रजमनुव्रता सती गौतमीमभिषवाय सा ययौ ॥ ६ ॥
पद्मकेसरकषायितोदकां तां विलोक्य तरलोर्मिमालिनीम् ।
लोकलोचनचकोरचन्द्रिका सा निनाय हृदयं महोत्सवम् ॥ ७ ॥
राघवस्तु दिनमध्यगोचरं संविधाय विधिना विधिं विभुः ।
आतपप्रसरकर्षितां प्रियामात्तबन्धुरनयत् स्वमाश्रमम् ॥ ८ ॥

प्राप्य पर्णभवनं भवोपमः स्वादुमूलफलहारितश्रमाम् ।
 सायमायतविलोचनामिति व्याजहार सरिदन्तिकस्थितः ॥ ९ ॥
 उन्मिषत्कुसुमचूतचम्पक(स्फा!स्वै)रवासवि(रवी!रुवा)णषट्पदः ।
 सौरभोपचितचैत्रमारुतः कस्य नाम समयोऽयमप्रियः ॥ १० ॥
 खेलति भ्रमरपङ्क्तिरुन्मदा पङ्कजेषु मधुगन्धबन्धुषु ।
 काननानि सुमनोभिरुज्ज्वलान्येति वायुरूपसेवनीयताम् ॥ ११ ॥
 अंसभूविनिहितेक्षुकार्मुकः स्वैरतश्चरति पुष्पसायकः ।
 उद्गमन्ति मदिराक्षि! कोकिलाः पञ्चमं जितविपश्चिनिःस्वनाः ॥ १२ ॥
 इन्दुरुद्गिरति चन्द्रिकामृतं सौरभं सृजति कैरवाकरः ।
 स्वातिवर्त्मसुविभक्तमम्बरं भूषयन्ति रजनीषु तारकाः ॥ १३ ॥
 न स्मरत्यमलवारिसेवया मानसस्य कलहंससंहतिः ।
 लीलयन्ति लहरीषु सारसा जागृतश्च मधुमाधवावुभौ ॥ १४ ॥
 कौमुदीपरिचयेन तुन्दिलाः सम्पतन्ति विवशं चकोरकाः ।
 रत्यनेकरसभाजमीदृशं कालमेनमवधारयाशये ॥ १५ ॥
 अम्बरादवतरत्यवाङ्मुखे स्थन्दने झटिति सर्पितारुणे ।
 पश्य नूनमवपातशङ्कया कूवराग्रमवलम्बते रविः ॥ १६ ॥
 अस्तशैलशिखरावलम्बिना पद्मिनीसहचरेण तेजसा ।
 कल्प्यते निजरुचा दिशां मुखेष्वद्भुता घुसृणपङ्कचर्चना ॥ १७ ॥
 अस्ति कालगतिरित्यविप्लवा काचिदिन्दुमुखि! यद् दिवाकरः ।
 तर्पयन्नपि जगद् वसूच्चयैः स्वां विपत्तिमपनेतुमक्षमः ॥ १८ ॥
 संहतांशुविभवः सरित्पतेरम्भसि प्रपतने कृतोद्यमः ।
 एष भूषणमणिर्नभोभुवस्तावदावहति नेत्रगम्यताम् ॥ १९ ॥
 पश्य पद्ममुखि! पाथसां निधावर्धमग्रमहिमांशुमण्डलम् ।
 यस्य रश्मिनिवहः परापतन् हेमसेतुरिति भाति साम्प्रतम् ॥ २० ॥

चञ्चुसम्भृतसरोजकेसरं चुम्बतोः प्रणयबन्धमन्थरम् ।
 दिष्टविप्रकृतयो रथाङ्गयोः किं वदामि हतकं दशान्तरम् ॥ २१ ॥
 अस्तमेति सविता हुताशने सङ्गमय्य महिमानमात्मनः ।
 चक्रवाकहृदयेषु निक्षिपन् पावकं च निजकान्तगोचरम् ॥ २२ ॥
 भास्करस्य पदवीं प्रवत्स्यतः सान्नुतापमनुसृत्य कान्तया ।
 सङ्कुचत्कमलवक्रशोच्यया सन्ध्यया निववृतेऽनुरक्तया ॥ २३ ॥
 लीनमप्यचलगह्वरोदरेष्वेतदन्धतमसं दिवा पुनः ।
 आगते स्वसमये निरन्तरं पश्य विश्वमुपरुध्य वर्तते ॥ २४ ॥
 नन्दिहस्तहतचारुपुष्करध्वानसन्निहितदेवतागणः ।
 सान्ध्यताण्डवविधौ विषज्जते पार्वणेन्दुमुखि ! पार्वतीपतिः ॥ २५ ॥
 राजसूतिमचिरेण भाविनीं व्यञ्जयद् विहितनेत्रकौतुकम् ।
 पश्य तावदमरप्रभोर्दिशः पाण्डिमानमवलम्बते मुखम् ॥ २६ ॥
 ताम्रकान्तिरुदयक्षमाधरे सामिदर्शितवपुः सतां पतिः ।
 एष पोषयति कुङ्कुमच्छटालीढंतावकललाटविभ्रमम् ॥ २७ ॥
 ज्योत्स्नया जगदपि प्रसाधयन् बोधयन्नपि च कैरवाकरम् ।
 कालयन्नपि तमांसि चन्द्रमाः स्वं कलङ्कमपमार्ष्टुमप्रभुः ॥ २८ ॥
 एवमाकलितवाङ्निबन्धनस्तां प्रति प्रियगुणां प्रियंवदः ।
 गौतमीपयसि तत्र वाग्यतः कर्म सान्ध्यमनुतस्थिवान् पुनः ॥ २९ ॥
 तं तथा नियमभाजमेकदा नालमात्रपरिशेषिताम्बुजः ।
 आत्मवैभवमृतुर्विभावयन् प्राप निस्तुपतुषारभूषणः ॥ ३० ॥
 ग्रस्तदीधितिबलः प्रसर्पिणा तत्र तत्र तुहिनेन भूयसा ।
 लक्ष्यते स्म दिवि हैमनो रविः पूर्णचन्द्र इव सौम्यदर्शनः ॥ ३१ ॥
 ताण्डवभ्रमिविधायिधूर्जटिक्षिप्तभूरिभसितानुकारिभिः ।
 अन्वभावि हिमविपुषां चयैर्व्योम्नि शुभ्रशरदभ्रविभ्रमः ॥ ३२ ॥

शीतशृङ्खलितशब्दसंविदां सन्निकर्षमुपसेदुषामपि ।
 नेत्ररोधिनि हिमे परस्परं जज्ञिरे न मिथुनानि पत्रिणाम् ॥ ३३ ॥
 मूर्च्छतीति समये तथाविधे राघवस्य तरुवल्कवाससः ।
 शीतशान्तिरुदपादि भूयसा जानकीकुचसरोरुहोष्मणा ॥ ३४ ॥
 तत्र कापि मलिना निशाचरी तं प्रदेशमगमद् यदृच्छया ।
 रावणस्य भगिनी भुजावलक्षिप्तमर्त्यसुरदैत्यतेजसः ॥ ३५ ॥
 स्निग्धपिङ्गजटमुग्रमूर्धजा पद्मलोचनमलातलोचना ।
 तुङ्गघोणमवनम्रनासिका मङ्गलाङ्गमशुभावलोकना ॥ ३६ ॥
 मुष्टिमेयतनुमध्यसुन्दरं तुन्दिला शिवगिरं शिवारुता ।
 पद्मचारुकरपादपल्लवं तालखण्डपरुषाङ्घ्रिभीषणा ॥ ३७ ॥
 शिञ्जिनीकषणरञ्जिताङ्गुलिं शोणिताक्तनखराङ्कुशोल्बणा ।
 साधुचैष्टितमसाधुकारिणी सा ददर्श तमनङ्गबाधिता ॥ ३८ ॥
 नागलोकजयहेतवे गतं या पतिं रणविलम्बितागमम् ।
 पन्नगीषु रतिशङ्कया किल प्रापयत् कवलभावमीर्ष्यया ॥ ३९ ॥
 ऋक्षकासरमृगेन्द्रदन्तिनः क्षुद्रशान्मुखविलप्रवेशिताः ।
 साधु यज्जठरगाः परस्परं कुर्वते स्म कलहायमानताम् ॥ ४० ॥
 धूमधूम्रतनुकान्तिरावभौ या हि तापसकपालमालिनी ।
 यातुधानकुलनाशसूचनी कालरात्रिरिव भीमदर्शना ॥ ४१ ॥
 तत्र शूर्पणखया तया विभोः कान्तिसारपरिवेषितं वपुः ।
 वीक्ष्य विश्वकरणप्रमाथिनी लभ्यते स्म हृदि कापि विक्रिया ॥ ४२ ॥
 अम्बरीषसदृशा दृशा विभुं वीक्ष्य वीक्ष्य परिरब्धभूरुहा ।
 तद्धिया रतिमवाप तत्र सा कल्पना हि कुरुते तदात्मताम् ॥ ४३ ॥
 छन्नकञ्चुकितभीषणाकृतिर्निम्नगेव जलगूढनक्रका ।
 सा पचेलिमगुणप्रसाधनं वायसीव कलहंसमासदत् ॥ ४४ ॥
 मन्मथाभिहतिविह्वलाक्षरं व्याहरच्च निकषावतस्थुषी ।
 जानकीपतिमर्षरोपितभ्रूविकारपरुषीकृतानना ॥ ४५ ॥

स प्रभुः क्व च गभीरतापदं तादृशां क्व वचसां प्रवृत्तयः ।
 प्रायशो मदनरूढचेतसां न क्षमाक्षममेवेक्षते मनः ॥ ४६ ॥
 कस्त्वमत्र विपिने जटाधरश्चाखीरपरिधानसंवृतः ।
 अन्वितः प्रमदयानुरक्तया स्वैरमाचरितधर्मदूषणः ॥ ४७ ॥
 द्वन्द्वभावमवमुच्य दूरतः सर्वतः समदृशां तपस्यताम् ।
 बन्धहेतुषु वधूषु तादृशां सन्निधिं न वितनोति शानसम् ॥ ४८ ॥
 पत्युरन्तिकमुपेयुषी सदा भक्तितस्तदुपनीतसंविधा ।
 क्लेशनिस्सहतनुः प्रियंवदा सा वधूषु गाणकेति गण्यते ॥ ४९ ॥
 भर्तुरर्थनिरतां सहिष्णुनां गेहकर्मसु परं वितन्वतीम् ।
 अर्थधर्मविधिषु प्रबोधिनीमामनन्ति गृहिणीं पुराविदः ॥ ५० ॥
 काननाद्विषिसुरस्वधाभुजामर्हणाय फल्गुलवर्हिषाम् ।
 संहतीरुपनयन्त्यहर्निशं त्वामहं परिचराम्यनुव्रता ॥ ५१ ॥
 त्वामनर्घगुण ! दिष्टदर्शितं वीक्ष्य विस्मयगता पतिं वृणे ।
 त्यक्तमानुषसुरासुरादरा नान्यमेत्य रमते मतिर्मम ॥ ५२ ॥
 निर्गुणां स्त्रियमिमां विमुञ्चता मय्यनुग्रहदृशं वितन्वता ।
 कामवर्त्म विशता यथासुखं दीर्घमायुरुपयुज्यतां त्वया ॥ ५३ ॥
 इत्यनङ्गहतचित्तया तया वाशितानि विहितानि शृण्वता ।
 अभ्यधायि रघुराजसूनुना सस्मिताननमगाधचेतसा ॥ ४ ॥
 युक्तमेतदिह यद् ब्रवीषि मां कस्त्यजत्यभिसृतां स्वयं वधूम् ।
 अप्यहं प्रथमसम्भृतामिमां त्वत्कृते न परिहातुमुत्सहे ॥ ५५ ॥
 मत्सरेण दधतीमयुक्ततां सर्वकर्मसु जलः सचेतनः ।
 कुण्ठतां सुखपथे वितन्वतीमाद्रियेत बहुदारतां कथम् ॥ ५६ ॥
 भद्रमस्तु तव वाञ्छितं वृथा मास्म भूञ्च मनसा पतिंवरे ! ।
 प्राप्य सुन्दरि ! वृणीष्व लक्ष्मणं नासिकाक्षतिमसौ विधास्यते ॥ ५७ ॥
 शृण्वती गदितमित्यपत्रपा लक्ष्मणाय निजमीप्सितं जगौ ।
 आशु तेन च निषिद्धसङ्गमा राममेव पुनरप्युयामदत् ॥ ५८ ॥

१. 'तिवेरुया', २. 'पाशम' क. पाठः. ३. 'तां प्रियां त्व' ख. पाठः.

रामलक्ष्मणकृते गतागतं सा विधाय बहुशः स्मरोद्भुता ।
 रोषवेगपरुषीकृतानना राक्षसी स्वमहिमानमानशे ॥ ५९ ॥
 सत्वरं भुजगृहीतलक्ष्मणा व्योममार्गमवगाहते स्म सा ।
 कर्णनासमसिना तदीयमप्युच्चकर्त स विकर्तनोपमः ॥ ६० ॥
 अप्रमेयधृतिविक्रमौजसा तेन सा धृतरूपा विरूपिता ।
 त्रासितद्विरदसिंहसंहतिः क्रन्दितैर्विलुठति स्म भूतले ॥ ६१ ॥
 निर्गतां व्रणमुखादसृक्त्रुतिं धातुताम्ररुचिनिर्झरोपमाम् ।
 उद्धृतोष्ठपथवाहितां मुहुः प्रापयद् वदनगह्वरान्तरम् ॥ ६२ ॥

विरूपिततराकृतिः प्रसभमेव नक्तंचरी

तथा विरुदती भृशं प्रलयमेघभीमस्वनम् ।

अशेषजनलोचनप्रतिगृहीतलावण्ययो-

स्तयोरुपरि सम्भृतां मदनवश्यतां नात्यजत् ॥ ६३ ॥

ततोऽपसृत्य रंहसा विरुग्णशैलकानना ।

सुरासुरप्रमाथिनं स्वरं जगाम चेतसा ॥ ६४ ॥

इति रघुवीरचरिते चतुर्थः सर्गः ।

अथ पञ्चमः सर्गः ।

अथाखिलक्षेमविधानदक्षस्तां कृत्तनासाश्रवणां विधाय ।
 गोदावरीवारिकृतावगाहः सौमित्रिरिक्ष्वाकुवरं प्रपेदे ॥ १ ॥
 इत्थं प्रवृत्तेऽभिनवे विरोधे निशाचराणामतुलानुभावौ ।
 तौ भ्रातरौ कर्मसु लब्धवर्णौ बभूवतुस्तत्र कृतावधानौ ॥ २ ॥
 तथा जगत्पालनजागरूके सलक्ष्मणे तस्थुषि रामभद्रे ।
 स्वरं जनस्थानगतं समेत्य स्वामापदं शूर्पणखा शशंस ॥ ३ ॥
 ततस्तथाभूतदशान्तरां तां निरीक्षमाणः स समग्रतेजाः ।
 पयोधिरोर्वाग्निशिखामिवान्तर्मनस्यपारां रूपमाजहार ॥ ४ ॥
 अभूच्च दुर्दर्शममर्षवद्विस्फुरत्स्फुलिङ्गाकृतिलोचनस्य ।
 दाक्षायणीनाशत्रिवृद्धमन्योः पत्युः पशूनामिव तस्य रूपम् ॥ ५ ॥

चराचरस्य प्रलयं चिकीर्षोरमर्षिताशीविषभोगभीमः ।
 तस्यैकवाहुर्धनुराललम्बे युगावसानाशनिभीमघोषम् ॥ ६ ॥
 हस्तोऽपरस्तस्य जगत्प्रमार्थी नखांशुकिर्मीरितपत्रशोभम् ।
 शिलीमुखं प्राणहरं परेषां विषं महानाग इवाजहार ॥ ७ ॥
 ततस्त्रिमूर्धं रणमूर्ध्न्यजेयं स दूषणं दूषितसत्पथं च ।
 नियुज्य नेतुं पृतनां युयुत्सुः सुकल्पितं स्यन्दनमारुरोह ॥ ८ ॥
 समप्रतेजस्तनुरुत्स्वलन्ती रिपुप्रयुक्तास्त्रकिगोत्करेषु ।
 उरःस्थलप्राङ्गणमेत्य तस्य स्वैरं समक्रीडत वीरलक्ष्मीः ॥ ९ ॥
 कल्पक्षयोद्धृत्तकपालपाणिप्रयुक्तहुंकाररवप्रचण्डः ।
 पदं द्वितीयं परमस्य पुंसस्तद्यानतूर्यध्वनिराववार ॥ १० ॥
 सेना जगज्जीवनहारिणी सा यियासतस्तस्य पुरः प्रतस्थे ।
 प्रमुष्णती सद्गणकान्तिमुच्चैरुदेष्यतश्चण्डरुचः प्रभेव ॥ ११ ॥
 तुरङ्गमातङ्गशताङ्गयोधैराक्रान्तयाग्रे जनितं धरिव्या ।
 रजः समीरप्रकृतप्रसारं प्रावर्ततावृत्य ततः पतङ्गम् ॥ १२ ॥
 अर्काशुसम्पर्कसमिद्धरोचिर्जटालशस्त्रप्रकरप्रकीर्णम् ।
 सविद्युतां नीलवलाहकानां श्रियं दधौ राक्षसचक्रवालम् ॥ १३ ॥
 तं शारिकाः प्रस्थितमाजिहेतोर्निरोद्धुकामा इव सम्पतन्त्यः ।
 विभावितार्गामिविपति वीचीकूचीतिशब्दानसृजन्नुगान्ते ॥ १४ ॥
 सन्ध्याभ्ररक्ताम्बरसंवृतानां मलीमसत्वेन तिरस्कृतानाम् ।
 रजस्वलानां हरिदङ्गनानां धूमोपरक्तानि मुखान्यभूवन् ॥ १५ ॥
 असृग्वसाचर्चिततीक्ष्णचञ्चुर्निमन्त्रयिष्यन्निव मृत्युदूतम् ।
 रक्षांसि नेतुं पतिसन्निकर्षं केतौ पदं तस्य चकार गृध्रः ॥ १६ ॥
 व्यात्तैर्मुखैरग्निमिवोद्दिरन्त्यः शिवाः प्रदीप्तां दिशमेत्य नेदुः ।
 रक्षःकुलघ्नं रघुवंशरत्नं भानोरिवावेदयितुं प्रवृत्ताः ॥ १७ ॥
 युक्तस्तुरङ्गैः क्षरितप्रहर्षैरासूत्रयन् भाविनमन्तरायम् ।
 रामं त्रिलोकप्रथितं जिगीषोरुदस्खलत् तस्य रथः समेऽपि ॥ १८ ॥

उच्चैरवष्टभ्य ततः स्वसारं स्वसारमग्रे स विधाय वीरः ।
 नेत्रप्रभापिञ्जरितान्तरिक्षस्तत्राभवद् यत्र स रामभद्रः ॥ १९ ॥
 अथोत्थितां धूलिमवेक्ष्य दूरात् तत्कोपवहेरिव धूमराजिम् ।
 अलङ्घ्यधास्ना रघुपुङ्गवेन कोदण्डदण्डे समधायि दृष्टिः ॥ २० ॥
 रूपामृतं निर्विशतः प्रियाया रवानथाकर्णयतश्चमूनाम् ।
 विभोरभिव्यञ्जितरागरोपा नेत्रद्वयी भिन्नदशा बभूव ॥ २१ ॥
 सीतां निधायारजेऽसहिष्णुः स्वान्ते स सन्धामिव सत्यसन्धः ।
 नभश्चरानाननचन्द्रकान्त्या प्रत्यायय(त् ? न्) प्रत्युदियाय सैन्यम् ॥
 तत्रोदिते तादृशि सम्प्रहारे रक्षोभिरिक्ष्वाकुवरस्य तस्य ।
 दिदृक्षयाविष्कृतहर्षनेत्रैर्वैभानिकैः कञ्चुकितं नभोऽभूत् ॥ २३ ॥
 रक्षांस्यनेकानि तमेकमाजौ धृतप्रयत्नानि तपस्विवेपम् ।
 दृढानुभावस्खलिताशयानि वीरं प्रहर्तुं सहसा न शेकुः ॥ २४ ॥
 ततः प्रपद्य प्रकृतिं प्रचण्डां रक्षांसि रामं विशिखैररुन्धन् ।
 पयोदवृन्दानि सगर्जितानि धाराधिपातैरिव शैलराजम् ॥ २५ ॥
 न चाददानं न च सन्दधानं न च प्रमुञ्चन्तमिषूनमंस्त ।
 रामं तु रक्षःपृतना तदीयं धनुः सदा मण्डलितं ददर्श ॥ २६ ॥
 काकुत्स्थमव्याहतविक्रमं तं विद्वानपि ज्ञातस्वरानुभावः ।
 आलोकयिष्यन् समितिं कथञ्चिद् भयादयात् स्वर्गसदां समाजः ॥
 महानयं रामस्वराभियोगः स्थातानयोः कस्य मते जयश्रीः ।
 विजेष्यते राम इति प्रभिन्ना नभश्चराणामुदपादि वाणी ॥ २८ ॥
 निरीक्ष्यमाणः कृतमूर्धकम्पं स्वरेण गम्भीरतरस्मितेन ।
 प्राग्वासनासंस्तुतभीतिवश्यः क्षणादपाक्रामदमर्त्यलोकः ॥ २९ ॥
 भनुर्गलद्रामशरप्रवाहे निमज्ज्य निर्धावितविग्रहेभ्यः ।
 निशाचरेभ्यः स्पृहयागताभिरलङ्कृतं व्योम सुराङ्गनाभिः ॥ ३० ॥
 सा वाहिनी शूर्पणखाभिमर्शात् संरम्भसन्धुक्षितवीर्यसारा ।
 तस्मिन् जगद्रक्षणलब्धवर्णे शस्त्राणि चास्त्राणि च पर्यमुञ्चत् ॥ ३१ ॥

प्रस्तासवः शोणितरागशून्याः प्रवेशनिर्याणसमानकालाः ।
 बाणा निशाता रघुपुङ्गवस्य नैवालगन् क्रव्यभुजां तनूषु ॥ ३२ ॥
 स कन्दुकक्रीडनकं शिरोभिर्लीलाम्बुजानि त्रुटितैर्भुजाग्रैः ।
 वापीरसृक्कर्मवाहिनीभिर्वीरश्रियः कल्पयति स्म वीरः ॥ ३३ ॥
 आकर्णमाकृष्टधनुर्विमुक्ताः क्रव्याशया युद्धभुवं गतासु ।
 श्वगृध्रगोमायुपिशाचजातिष्वापि प्रमादान्न शरा निपेतुः ॥ ३४ ॥
 अलं मथित्वा भुवनानि गर्वादतःपरं वः स्थितिरत्र मा भूत् ।
 निशाचरानित्थमुदीरयन्तः कृतान्तदूता इव तस्य बाणाः ॥ ३५ ॥
 शब्दायमाना कलितार्तिरुच्चै रामाङ्गुलीभिश्चतुरं गृहीता ।
 वरूथिनीमाकुलतां नयन्ती शरप्रपञ्चं सुषुवे धनुर्ज्या ॥ ३६ ॥
 विशुद्धिमन्तःकरणस्य गुर्वीमभिक्रमेण प्रतिदर्शयन्ति ।
 रक्षांसि रामप्रहितान् पृषत्कान् न प्रत्यगृह्णन्परान्तभागैः ॥ ३७ ॥
 शिलीमुखैर्दाशरथिप्रमुक्तैर्निकृत्तजङ्घाप्रकरोत्तमाङ्गैः ।
 रक्षोभटैः कैश्चन साम्पराये कूर्पासकस्याकृतिरन्वकारि ॥ ३८ ॥
 शस्त्रेषु हस्ता स्थिरमुष्टिवन्धं पादा दृढाङ्गुष्ठनिवेशमुद्राम् ।
 न मन्युमानग्रहणं च वक्राण्यपि प्रवृक्कणानि जहुर्भटानाम् ॥ ३९ ॥
 व्यात्ताननश्रोत्रगुहा गजेन्द्राः कुथेन धातुश्रियमावहन्तः ।
 विकीर्णपादाः क्षतजं क्षरन्तः पेतुर्महीध्रा इव लूनपक्षाः ॥ ४० ॥
 छिन्नेऽपि तस्येषुभिरुत्तमाङ्गैः सप्तादिनः स्वस्य निरस्तहेषम् ।
 अश्वीयमभ्यासवशान्मुहूर्ते पदानि चक्रे युधि धौरितेन ॥ ४१ ॥
 भग्नध्वजापस्करकूबराक्षास्तत्सायकैरस्तमिताधिनाथाः ।
 रथाः समुद्रानिलवेगरुणैः पोतैस्तुलामारुरुहुस्तदानीम् ॥ ४२ ॥
 रक्षांस्यनेकानि जगत्प्रमार्थीन्येकः पदातिः क्षितिपालसूनुः ।
 अस्त्वेतदेवं स तथापि वीरः कृतान्तवश्यानि चकार तानि ॥ ४३ ॥
 रामेषुतीर्थेषु तथाप्लुतानां त्रिविष्टपं प्राप्नुवतां भटानाम् ।
 आसीदहंपूर्विकया विमर्दः सुराङ्गनानामुपसङ्ग्रहाय ॥ ४४ ॥

स्वमुत्पतिष्णून् रभसा(नः?)कवन्धान् निरोद्धुकामा जगृहुः पिशाचाः ।
 निरस्य ते तान् नवृतुर्नभःस्थाः भ्रूनेत्रलीलाविकलैः प्रयोगैः ॥ ४५ ॥
 उत्तारमुत्तानितलोचनानि हुङ्कारगर्भाणि मुखानि वीक्ष्य ।
 परेयुषां संयति नैर्ऋतानां साशङ्कमेवापसृतं पिशाचैः ॥ ४६ ॥
 क्रव्याशिनां वीरगतिं गतानामुद्धृत्य जिह्वानयनानि पूर्वम् ।
 स्वशावक्रेषु समर्प्य पश्चाज्जयास मांसं कठिनं पिशाची ॥ ४७ ॥
 आपूर्यमाणं पिशितोपदंशैस्तुच्छरक्तासवत्राहि भीमम् ।
 स्थानं तदाविष्कृतफेहगीतं व्यराजतोद्यानमिवान्तकस्य ॥ ४८ ॥
 अनीकिनीं द्रागवमृद्यमानां स्वां दूषणः प्रेक्ष्य रघूद्भहेन ।
 रुषोपरक्ताकृतिरत्यमर्त्यं स्वपौरुषं दर्शयति स्म तस्मै ॥ ४९ ॥
 विसर्गनिर्यद्ध्वनिना सरोषं हुङ्कारमभ्युद्भिरतेव भीमम् ।
 विदारिणा राघवसायकेन न चक्षमे तस्य बलावलेपः ॥ ५० ॥
 कालेन तस्मिन् बलिना निगीर्णे विव्याध रामं त्रिशिराः शरौघैः ।
 यशःशरीरेण विराजमानः स च द्रुतं दूषणमन्वगच्छत् ॥ ५१ ॥
 अतृप्तमाजाविव तस्थिवांसं शरासनज्यां ध्वनयन्तमुच्चैः ।
 अपश्यदैक्ष्वाकमनल्पवीर्यः स्वरः कृतान्तद्युतिमेकमेकः ॥ ५२ ॥
 विष्फारयन्तौ धनुरुग्रघोषं परस्परशंसितकर्मसिद्धी ।
 उभौ मिथस्तावपरोक्षवीर्यौ गभीरसरम्भमवैक्षिषाताम् ॥ ५३ ॥
 चापौ तयोर्मुष्टिनिपीड्यमानौ मौर्वीरवैः क्रन्दितमाचरन्तौ ।
 व्यमुञ्चतां रुद्धनभोर्निवेशां परस्परस्योपरि बाणशृष्टिम् ॥ ५४ ॥
 कृतप्रतीकारकृतोर्यथावत् समानयोस्तादृशि सम्प्रहारे ।
 मिथस्तयोस्तत्र जयानुरोधः प्रसह्य गन्धद्विपयोरिवासीत् ॥ ५५ ॥
 अहीयताहीनबलस्य सं(खे? ख्ये) स्वरः पुरस्ताद् रघुराजसूनोः ।
 तेजोविशेषेण विशीर्णकान्तिः सहस्रभानोरिव शतिरश्मिः ॥ ५६ ॥
 रामानुभावेन निजे निगीर्णे सुरासुरध्वंसकृति प्रतापे ।
 और्वाग्निनिष्पीतजलस्य सिन्धोः कष्टा दशा निर्विविशे स्वरेण ॥ ५७ ॥

मतिभ्रमोऽयं किमु किञ्चु माया स्वप्नागमो वा निहता नु शक्तिः ।
 स्वास्मिन् महिम्न्यस्तमिते दुरन्तां चिन्तामिति ग्रस्तधृतिः प्रपेदे ॥
 अमानुषं वीक्ष्य स तस्य वीर्यं विशुद्धधीर्वीरगतिं गमिष्यन् ।
 निजैरशेषैरिषुभिः समन्तात् समर्चयामास तमात्तधैर्यः ॥ ५९ ॥
 निर्वाणमाशु प्रतिपत्स्यमानश्छायाविशेषं प्रतिपद्य सद्यः ।
 स्नेहात्ययाद् रिक्त इव प्रदीपो भूयोऽप्यतिप्रज्वलति स्म वीरः ॥ ६० ॥
 अथापदानेन सुरासुराणां निरत्ययं विस्मयमादधानः ।
 रामाज्ञया पञ्चसु बाणमय्या महत्सु भूतेषु समं निलिल्ये ॥ ६१ ॥
 व्याप्ते तथा रक्षसि कुम्भयोनिं प्रीतः पुरोधाय तपस्विवर्गः ।
 प्राध्वंप्रयुक्ताग्रकरोपचारः काकुत्स्थमाशीर्भिरथाभ्यनन्दत् ॥ ६२ ॥
 दिष्ट्या वनेऽस्मिन् वसतिस्तवासीद् दिष्ट्या युवां शूर्पणखाभिपेदे ।
 दिष्ट्या खरोऽयं विफलीकृतस्तन्मन्यामहे सांघु कृतं तपो नः ॥ ६३ ॥
 इतः परस्तादपनीतमेव स्फीतं भयं नः क्षणदाचरेभ्यः ।
 यशश्च ते शाश्वतमेतदासीदित्येकवाक्यं च पुनर्वितेने ॥ ६४ ॥
 सङ्ग्रामसंरम्भवशा(मु?दु)दीतैः स्वेदाम्बुलेशैः कृतफालभूषम् ।
 परिभ्रमस्रस्तजटानिवन्धं खरप्रयुक्तेषुविभिन्नगात्रम् ॥ ६५ ॥
 स्तोकांलसाक्षं धनुरुर्ध्वकोटीधृतैकहस्ताग्रकृतावलम्बम् ।
 सीतानुकम्पाप्रणयानुविद्धैरपाङ्गपातैर्निरराजयत् तम् ॥ ६६ ॥

(युग्मकम्)

इति निशाचरकुलप्रमथनेन मुदितै-

र्मुनिगणैरुपहृताहर्षणविशेषसुहिते ।

दिविषदां परिषदोऽथ रघुवंशतिलके

जय जयेति वचनानि पदवीं विदधिरे ॥ ६७ ॥

इति रघुवीरचरिते पञ्चमः सर्गः ।

अथ षष्ठः सर्गः ।

रामाय विश्वोपकृतिक्षमाय स्वस्तीति वाचं मुनयो वदन्तः ।
 निरन्तराये तपसि प्रवृत्ता यथागतं ते प्रतिजग्मिवांसः ॥ १ ॥
 दिष्टोपसृष्टेषु निशाचरेषु प्रीतेषु यातेषु च तापसेषु ।
 चापाटनेज्यामत्रोप्य वीरे स्वनाश्रमं जग्मुषि रामभद्रे ॥ २ ॥
 लङ्केश्वराय प्रथमं मुखेन सौमित्रिलूनावयवोत्कटेन ।
 न्यवेदयच्छूर्णणखा समस्तां दशां वचोऽस्याः पुनरुक्तमासीत् ॥ ३ ॥
 (युग्मकम्)
 रामोपसृष्टान् खरदूपणादीन् मुहूर्तमात्रेण रणेऽभियुक्तान् ।
 सीतां च रामस्य वधूं मनोज्ञां तस्मै पुनः सा कथयाञ्चकार ॥ ४ ॥
 आलोक्य चाकर्ण्य च तां तदुक्तं रामं च मत्वा महितप्रभावम् ।
 स मैथिलीं प्रत्युदिताभियङ्गो बभूव चिन्तासिमितो मुहूर्तम् ॥ ५ ॥
 उपस्थिते तादृशि दुर्निवारे विनाशकाले विपरीतबुद्धिः ।
 प्रतारणेन प्रतैरुपायैरमंस्त सीताहरणं हितं सः ॥ ६ ॥
 निर्धार्य कृत्यं बलवद् बलीयान् संरम्भरागोद्भुतचित्तवृत्तिः ।
 क्षमामिवोल्लङ्घ्य समुद्रवेलां स ताटकेयाश्रममाससाद् ॥ ७ ॥
 तं रामनामावि(रु?र)तं गृणन्तं कण्ठस्फुरत्तापसमुण्डमालम् ।
 भयेन तिर्यग्बलिताक्षिपातं मारीचमाह प्रहितोपचारः ॥ ८ ॥
 अस्मास्वकाण्डे कृतवैरवन्धं जानासि किं जानकिजानिमेतम् ।
 बालेन येन प्रसभं व्यधायि भवज्जनन्यां प्रथमेपुपातः ॥ ९ ॥
 वितन्वतः कौशिकयज्ञरक्षां तस्यापदानं फलितं सुवाहौ ।
 निमज्जता सागरवारिचक्रे त्वया च सख्यं जलमानुषेषु ॥ १० ॥
 मृषा विरिञ्चस्य वरप्रदानं मन्ये विराधे गमिते विरोधम् ।
 तत् सर्वमास्तां खरघातिनं तं विचिन्त्य शान्तिं लभते न चेतः ॥
 किंचान्यदाकर्णय च प्रवृत्ते रणे खरेण क्षितिपालमूनोः ।
 हर्षोदयस्मेरमुखैरमत्यैर्नभःस्थलं कञ्चुकितं किलाभूत् ॥ १२ ॥
 स्वस्त्यस्तु रामाय सलक्ष्मणायेत्युक्तं प्रमोदादपिभिः समेतैः ।
 प्रतिश्रुता तेन च तेषु रक्षा तृणाय मत्वा रभसोद्गरान् नः ॥ १६ ॥

रिपोरभिव्यञ्जितभाविवृद्धेरुत्थानमेव प्रथमं निरोध्यम् ।
 नखप्रभेद्ये तु तरुप्ररोहे कालेन कुण्ठा हि कुठारधारा ॥ १४ ॥
 मित्रेऽपि वर्द्धिष्णुतया प्रवृत्ते हीयेत राजा दृढमण्डलोऽपि ।
 द्विषत्यहीने तु विजृम्भमाणे पूर्वोचिता तस्य गतिः कथं स्यात् ॥
 मनःप्रवृत्तिं प्रसभं निरुन्धन् जलस्रुतिं सेतुरिव प्रवद्धः ।
 परैरपर्यस्तगतैर्विवेकः शौर्यद्विषस्यार्गलतां प्रयाति ॥ १६ ॥
 विविच्य कालानुगुणैरुपायैर्यतेत सन्ध्यादिपु युक्तचेताः ।
 यत्किञ्चिदित्यादि विचिन्त्य राजा करोति यत् तज्जडतैकलिङ्गम् ॥
 तेजोविशेषोपचितः परस्थं तेजः क्षिपत्यप्यपदे जघन्यम् ।
 कमर्थमुद्दिश्य न चेदितीदं हिनस्ति स्वद्योतगतं विवस्वान् ॥ १८ ॥
 उपेक्षमाणो विकृतिं परेषां प्रवर्तते यः स्वसमृद्धिहेतोः ।
 स दावकीलैर्विपिने परीतं पटेन तूर्णं वपुरावृणोति ॥ १९ ॥
 सतेजसा धाम्नि हते सधाम्नः कथं सपक्षः क्षमतां सगोत्रः ।
 पश्यानलग्नस्तरुचौ पतङ्गे सद्यस्तमेवाविशतः पतङ्गान् ॥ २० ॥
 इति स्थिते वर्त्मनि वीर्ययोग्ये सचेतनः कापथमाश्रयेत् कः ।
 शिवोदकायां सरिति स्रवन्त्यां किमर्थनीयं मृगतृष्णिकाम्भः ॥ २१ ॥
 तदत्र नः सन्निहिते विधेये विधत्स्व चेतः सहकारितायाम् ।
 सहायवन्तं पुरुषं प्रकृत्या चलाप्युपास्ते नियमेन लक्ष्मीः ॥ २२ ॥
 मृगाकृतिस्त्वं मृगलोचनाया गृहाण चित्तं जनकात्मजायाः ।
 एवंविधेषु व्यसनागमेषु माया त्वदीया खलु शेवधिनः ॥ २३ ॥
 यथाकथञ्चिद् भवता विदूरं प्रतौर्य नेयौ रघुनन्दनौ तौ ।
 तयोर्व्यपाये तरलेक्षणां तां सीतां ग्रहीष्ये धृतभिक्षुवेषः ॥ २४ ॥
 इति स्थिरस्वाशयवृत्ति धीमान् निशम्य सम्यग् वचनं तदीयम् ।
 विचिन्त्य युक्तक्षमकर्मशौण्डः प्रचक्रमे प्रत्यभिधातुमेनम् ॥ २५ ॥
 निरस्तनिश्शेषविपक्षभावा मनस्विनां वर्त्म निदर्शयन्ती ।
 स्वविक्रमाक्रान्तजगत्रयाणां भवाद्दशामित्युचितैव वाणी ॥ २६ ॥

१. 'चारः', २. 'धाय रा', ३. 'तः' ख. पाठः. ४. 'भो', ५. 'त्याय्य ने' क. पाठः.

तथाप्यपर्याप्ततया न धत्ते स्थितिं विधेयेऽत्र मतिर्मदीया ।
 यत् कर्म कालत्रितयाविरोधि स्तुवन्ति हि प्राज्यधियस्तदेव ॥ २७ ॥
 अपि प्रभो ! दुश्चरितैस्तवैभिः स्यात् स्वस्ति किं सर्वनिशाचरेभ्यः ।
 अपि त्वदन्ताय जगत्प्रमाथिन् !- सीता न किं यज्ञभुवः प्ररूढा ॥ २८ ॥
 श्रुत्वा वचो वक्ति विविच्य पश्चात् करोति कर्माणि गुणान् वृणीते ।
 यः सर्वतः साधुषु निर्व्यलीकस्तस्मिन् प्रतिष्ठां प्रतिपद्यते श्रीः ॥ २९ ॥
 अस्त्येव जन्तुष्वखिलेषु कामः क्रोधश्च तौ वह्निवदाश्रयाशौ ।
 कालानुरोधेन निषेवमाणस्तौ नैति सादं पुरुषः कदापि ॥ ३० ॥
 लज्जाविवेकौ वशिताप्रबोधौ विविक्तविद्याविनयानुबन्धौ ।
 प्रगल्भताशुद्धपराक्रमौ च रक्षन्ति नित्यं पुरुषस्य लक्ष्मीम् ॥ ३१ ॥
 सुरासुराचार्यकृतौ नयस्य द्वौ नाम मार्गौ बहुधा प्रणाता ।
 शिष्यैः पुनस्तेषु कृतावगाहा न जातु सीदन्त्यपि सङ्कटेषु ॥ ३२ ॥
 आत्मोदयेन द्विषतां व्यपायं केचित् परे तद्विपरीतमाहुः ।
 इत्यस्ति पक्षद्वितयी तयोर्मां निरापदाद्यः प्रसभं धिनोति ॥ ३३ ॥
 ये तादृशाः कौशलमाचरन्तः परैरपर्यस्तभुजावलेपैः ।
 निर्धूयमाना बहुशः प्रतिष्ठामारोहपादा इव ते लभन्ते ॥ ३४ ॥
 आपादनीया मनसो विशुद्धिर्बुभूषुणा पूर्वमतन्द्रितेन ।
 संस्कारहीनात् पुरुषाद् विलोलाः श्रियः स्रवन्त्यामघटादिवापः ॥ ३५ ॥
 प्रसीद राजन् ! परदारतृष्णामपाकुरुष्वशयतः प्ररूढाम् ।
 भवादृशामुत्पथगा मतिश्चेत् कथं नु वर्तेत जनो नियम्यः ॥ ३६ ॥
 इत्युक्तवन्तं पुरुषादमुच्चैर्भूयोऽपि रक्षोधिपतिर्बभाषे ।
 जिजीविषा चेतसि ते यदि स्यात् प्रियं ममाधातुमिहार्हसीति ॥ ३७ ॥
 तथेति वाचं विमना विसृज्य प्रपद्य रामाश्रमसन्निकर्षम् ।
 विलोभयिष्यन् मिथिलेन्द्रपुत्रीं मृगस्य रूपं परमं स भेजे ॥ ३८ ॥
 तुण्डाग्रतस्तस्य कलायनीलाद् विनिष्पतन्ती रसना बभासे ।
 अनुक्षणं मेदुरनादगर्भाद् घनाभ्रखण्डादचिरप्रभेव ॥ ३९ ॥

विशुद्धचन्द्रातपपेशलार्धे नीलोर्पलङ्घितमस्यरूपा ।
 परत्र च व्यञ्जयति स्म भूम्ना तस्याष्टमीरात्रिरुचिं मुखश्रीः ॥ ४० ॥
 चतुर्भिरग्रैर्ज्वलिते तदीये शृङ्गे चतुर्वर्गधिव प्रभेशुम् ।
 लोकस्य यत्ते मणिरश्मिराजीनीराजिताशावलये व्यधाताम् ॥ ४१ ॥
 तस्योलुसत्स्निग्धविदग्धमुग्धस्मेरालसाकेकरकूणिताभ्याम् ।
 अनुक्रियन्ते स्म विलोचनाभ्यां विदग्धनारीनयनेहितानि ॥ ४२ ॥
 तस्योन्मिषद्राजतविन्दुचित्रा शरीररीतिः कनकावदाता ।
 सन्ध्यामहोभिश्छुरितान्तराला नभस्थली तारकितेव रेजे ॥ ४३ ॥
 उरस्तदीयं शरदिन्दुपाण्डु व्यराजतोच्चावचरोमराजि ।
 परिस्फुटावर्तनिवेशमन्ते धृतप्रतिस्रोत इवाम्बु गाङ्गम् ॥ ४४ ॥
 अत्रस्तुवैडूर्यखुरोज्ज्वलेन सुपर्वणा पादचतुष्टयेन ।
 तस्यर्षिचित्तभ्रमणैकहेतोः सन्दंशिकायन्त्रधुरा ललम्बे ॥ ४५ ॥
 विचित्रनानामणिरश्मिजालैः किमीरितेनोर्ध्वमुखेन तस्य ।
 पुच्छेन विच्छर्दितशारधाम्ना महेन्द्रचापच्छविरन्वकारि ॥ ४६ ॥
 स्थितश्चलश्चास्तमितः प्रपन्नः प्रकाशतां दूरचरोऽन्तिकस्थः ।
 अथ प्रविष्टः क्षितिमुत्प्लुतः खं विलोभयिष्यन् व्यतनोत् स मायाम् ॥ ४७ ॥
 तं पर्णशालासविधे चरन्तं चरन्तमव्यग्रतया तृणाग्रम् ।
 कुतूहलावेगतरङ्गिताक्षी लीलार्थमादातुमियेष सीता ॥ ४८ ॥
 इत्याह चेक्ष्वाकुकुलावतंसं रामं प्रभो ! पश्य मृगं विचित्रम् ।
 क्रीडार्थमस्मै स्पृहयालुरस्मि समानयैनं सपादि त्वचं वा ॥ ४९ ॥
 निषिध्यमानोऽपि स लक्ष्मणेन मायेयमित्यव्यथितेन्द्रियेण ।
 विश्वस्य योषिद्वचनं मनस्वी तमन्वगात् प्रेरितधीर्नियत्या ॥ ५० ॥
 आसन्नमासन्नमिवैणमेनं संलक्ष्य संलक्ष्य गतो विदूरम् ।
 उपायतस्तद्ग्रहणे निराशस्त्वचं समाधातुमियेष भूयः ॥ ५१ ॥
 सन्धाय बाणं धनुषि स्थिरज्ये यावत् प्रहर्तुं व्यतनोत् स चेतः ।
 तावत् स मायामबलम्ब्य रक्षस्तल्लक्षतां नाभ्यगमन्मुहूर्तम् ॥ ५२ ॥
 अथाविरासीत् सहसा पुरस्तात् प्रकाशयन्नम्बरमात्मभासा ।
 रामेण बाणः प्रहितस्तदानीमसूस्तदीयान् द्रुतपाचचामै ॥ ५३ ॥

पतन्नथ स्वां प्रकृतिं प्रपन्नस्त्रायस्व हा लक्ष्मण ! मामिहेति ।
उच्चैरुपाक्रोशदवेत्य सीता तद् देवरं देवसमं जगाद ॥ ५४ ॥

छलेन रक्षोभिरुपद्रुतस्य भ्रातुस्तव श्रूयत एष शब्दः ।
धनुष्मता तत्र समेत्य तूर्णं रक्षा तदीया भवता विधेया ॥ ५५ ॥

निशम्य तद्वाक्यमथ ब्रुवाणं मायेति सौमित्रिमुवाच सीता ।
नाहं वयस्या मिहिरव्यपाये दिनश्रियः पावकमाविशन्त्याः ॥ ५६ ॥

इति स्थिरप्रेमबलात्कृतायास्तस्यास्तदाकर्ण्य वचः सशोकः ।
मायेति जानन्नपि दिष्टयोगात् स यत्र शब्दस्तमभि प्रतस्थे ॥ ५७ ॥

निष्क्रान्तमात्रे रभसेन तस्मिन् निधाय सीतां वनदेवतासु ।
तां पर्णशालां प्रविवेश मायी दशाननो मूर्त इवान्तरायः ॥ ५८ ॥

तं तस्करं मस्करिवेषभाजं दृष्ट्वा तृणैश्छन्नमिवान्धकूपम् ।
सम्पाद्य पाद्यार्घ्यमुखोपचारान् समर्हयामास समर्हणज्ञा ॥ ५९ ॥

निर्वर्ण्य तां स्वर्णमनोहराङ्गीं स्वं रूपमास्थाय पुनर्दशास्यः ।
क्षणेन रामागमनाभिशङ्की रथं समारोप्य खमुत्पपात ॥ ६० ॥

हा राम ! हा लक्ष्मण ! पाहि मामित्यार्तस्वरं हृत्परुषं निशम्य ।
रुरोध मार्गं बलवज्जटायुर्लङ्कापतेर्विन्ध्य इवोष्णरश्मेः ॥ ६१ ॥

विधूतपक्षेण वयोधिकेन निराश्रये वर्त्मनि तेन रुद्धः ।
लीलोद्धृतेशानमहीधरोऽपि क्षणं हृदि व्याकुलतामवाप ॥ ६२ ॥

तौ पक्षिरक्षःप्रवरौ पतत्रैर्भुजैरपि व्याप्य नभोन्तरालम् ।
परस्परोत्सारणबद्धयत्नावातस्थतुः शैलवराविवोभौ ॥ ६३ ॥

ततः समानेऽपि रणापदाने देव्या महिम्ना भवितव्यतायाः ।
तस्यारुणेः पक्षतिमुग्रचञ्चोः पुलस्त्यसूनोरसिरालिलेह ॥ ६४ ॥

हा मैथिलि ! प्राप्स्यसि कामवस्थां हा राम ! सौमित्रिसखेदशोऽस्मि ।
पाणैर्गलस्थैर्गलता स्वरेण ब्रुवन्निति क्षमातलमाससाद ॥ ६५ ॥

१. 'तं दे' ख. पाठः. २. 'सुदुःखी ।', ३. 'मत्वा तृ', ४. 'स्व', ५. 'स्ति'
क. पाठः.

परिक्षताङ्गो विरथो विधन्वा तुण्डेन विध्वस्तकिरीटकोटिः ।
 तामुद्रहन् योगबलेन सीतां लङ्कां प्रति प्राप्तजवः प्रतस्थे ॥ ६६ ॥
 सा नीयमाना गिरिशृङ्गभाजः समीक्ष्य पञ्च प्लवगाननाथा ।
 मध्ये सुमध्या परिवेष्ट्य तेषां सभूषणं प्राक्षिपदुत्तरीयम् ॥ ६७ ॥
 तदा तदालोक्य वलीमुखास्ते स्त्रियं च काञ्चित् केनकावदाताम् ।
 दशाननेनोपरि नीयमानां तदीयतां तस्य हृदा व्यजानन् ॥ ६८ ॥
 अस्पन्दमानाशयवृत्तिभेनामन्यत्र राप्तात् प्रसभं प्रगृह्य ।
 उलङ्घ्य दुर्लङ्घ्यपां निधानं विवेश लङ्कां क्षणलब्धमोदः ॥ ६९ ॥
 तथा हृतायां रघुराजपत्न्यामन्तर्गलस्तम्भितदीनशब्दम् ।
 भिया शुचा म्लानमुखाम्बुजाभिर्व्यरोदि विष्वग् वनदेवताभिः ॥
 क्षितिः सकम्पा कलुषाणि वारीण्यवाप न स्वं महिमानमर्कः ।
 स्तब्धोऽनिलस्तत्सरणिश्च धूम्रा विश्वं तदेवं विषमस्थमासीत् ॥ ७१ ॥
 विधाय परिरक्षणं परिचितैः स्वकीयैर्जनै-
 र्धियं मदनमन्थरां दधदपास्तकृत्यान्तराम् ।
 सशोककलुषाशयामनुचितामवस्थामिता-
 मशोकवनिर्कां गतां व्यधित तां निधिं स्वापदाम् ॥ ७२ ॥
 इति रघुवीरचरिते षष्ठः सर्गः ।

अथ सप्तमः सर्गः ।

अथ दाशरथिस्तथाविधे पतिते रक्षसि रक्षतां वरः ।
 विमृशन् किमपि प्रियां प्रति प्रचुरश्रान्तिं ततो न्यवर्तत ॥ १ ॥
 नयनोरुभुजैरदक्षिणैः प्रतिपन्नस्फुरितैरनुक्षणम् ।
 उपसूचितमापदागमं स मनस्वी मनसा व्यशङ्कत ॥ २ ॥
 किमु मातृषु कापि दुर्दशा भरतः किं न सुखेन वर्तते ।
 विपदुत्तरकोसलेषु नः प्रबलाभिर्नु किमीतिभिः कृता ॥ ३ ॥

१. 'स्फटिका', २. 'का', ३. 'स्तदीयै', ४. 'काग' क. पाठः. ५. 'किं
 नु सु' ख. पाठः.

बलवन्मयि लक्ष्मणानुगे पितुराज्ञामवलम्ब्य दूरगे ।
 अथवा खरदूषणानुगैः किमु साकेतपुरं कथीकृतम् ॥ ४ ॥
 सकलेषु दशान्तरेष्वपि प्रतिरूढप्रणयार्द्रचेतसौ ।
 अपि नाम भवेव दुर्जयः स च सौमित्रिरहं च संज्ञितौ ॥ ५ ॥
 अवधूय सुखानि दुस्त्यजान्यनुरक्तं स्वजनं च तादृशम् ।
 वनवासपरायणस्य मे सहधर्मैकरता बभूव या ॥ ६ ॥
 जनकस्य सुता सुखैधिता सुकुमारी महनीयसम्भवा ।
 हृदयङ्गमशीलशालिनी भवतु स्वस्तिमती चिराय सा ॥ ७ ॥
 इति चिन्तयता बहूत्तरं परितापस्तिमितेन चेतसा ।
 परिभूत इव च्युतद्युतिः पथि सौमित्रिरदृश्यताग्रतः ॥ ८ ॥
 किमिवाचरितं त्वयानघ ! क्व नु सीतेति च तेन पृच्छता ।
 अपवारितसत्त्वसंज्ञहा करुणा कापि दशान्वभूयत ॥ ९ ॥
 जनकेन्द्रसुताभिरक्षणे कृतमार्येण ममानुशासनम् ।
 परवानहम(न्यत्र) कर्मणीत्यहमेकाग्रतया व्येवस्थितः ॥ १० ॥
 भवता हरिणे निपीडिते मुहुरश्रूयत दुर्वचं वचः ।
 अवधार्य तदार्यया शुचा परुषं वाक्यमहं च लम्बितः ॥
 उभयत्र विचिन्त्य योग्यतां परुषोक्त्यास्मि तथा बलात्कृतः ।
 इह सन्निहितश्च मा स्म भूद् विषमा ते मतिमन् ! मतिर्मयि ॥
 इति रूक्षमहद्यमार्तिकृत् कटुदुर्भेषजधर्मि तद्वचः ।
 उपयुज्य स सत्त्ववानपि प्रतिपेदे विकृतिं दुरुद्धहाम् ॥ १३ ॥
 अवलुप्तधृतिर्धृतव्यथः सह दीनेन सहोदरेण सः ।
 अवशः प्रविवेश वेगवानयथापूर्वदशं स्वमाश्रमम् ॥ १४ ॥
 अपविद्धवृसीघटाजिनं कवरोद्धान्तमणीचकासितम् ।
 उदजं गतसीतमैक्षत क्षरितज्योत्स्नमिवेन्दुमण्डलम् ॥ १५ ॥
 लुठदुत्पतदुद्भ्रमत् स्वपत् स्मृतिसंस्कारसमुत्सुकं जडम् ।
 अपकल्यमपश्यतः प्रियामभवच्चित्तमनन्वितक्रियम् ॥ १६ ॥

कुसुमान्यवचेतुमुद्यता विपिने किन्नु चकार संस्तवम् ।
 नियमाय समाहिता भवेदवतीर्णा किमु गौतमीं नदीम् ॥ १७ ॥
 यदिवा मयि विप्रलम्भिते मनसः कञ्चन भावसङ्करम् ।
 अवलोकयितुं तिरोहिता किमु सा पुष्पलतास्ववस्थिता ॥
 बहुधेति विमृश्य तेन सा विचिता तेषु पदेषु तत्पदम् ।
 अनवाप्य सलक्ष्मणः क्षणादुदृजं स्वं पुनरप्यवाप्यं सः ॥
 व्यथितः प्रिययानुरूपया रहितश्चन्द्रिकयेव चन्द्रमाः ।
 अपवार्यं गभीरतामिति व्यसृजत् कानिचिदक्षराणि सः ॥ २० ॥
 अयि मैथिलि ! जीवितेश्वरि ! क्व नु यातासि विहाय मामितः ।
 न वनाय परं मया धृतस्तव भामिन्यवनाय चोद्यमः ॥ २१ ॥
 यदि मन्युरपाकुरुष्व तं परिहासश्च चिरं न शोभते ।
 केचिदप्यभिषङ्गविह्वलं जनमेनं न विहातुमर्हसि ॥ २२ ॥
 अभिगम्य मया यदाहृता मिथिलायास्त्वमनुज्ञया गुरोः ।
 गुणगौरि ! तदाप्रभृत्यहं न पृथग्वृत्तिमुपाश्रितस्त्वया ॥ २३ ॥
 परिपाल्य समेधिता त्वया फालिनीयं नवपल्लवोज्ज्वला ।
 अभिवाञ्छति वाञ्छितप्रदे ! समये त्वत्करकल्पितं पयः ॥
 अभिनृत्यतु तावदुन्मदः स्वकलापानवकीर्यं बर्हिणः ।
 अवगम्य सुकेशि ! मदशामिह यावन्न परापतिष्यसि ॥ २५ ॥
 सजलाभ्ररुचः शिरोरुहाः कुरलैः शैवलकान्तिराहृता ।
 निटिलं शशिखण्डवन्धुरं तनुकल्लोरुचि भ्रुवोर्युगम् ॥ २६ ॥
 मृदुमांसलपक्ष्ममालिके त्रिकचेन्दीवरपेशले दृशा ।
 श्रवणे तरुणारुणद्युतिस्फुटरोचिर्माणिकुण्डलोज्ज्वले ॥ २७ ॥
 तिलसूनपराभवप्रदा मधुराभापिणि ! नासिकासिका ।
 कुमुदप्रतिमं मृदुस्मितं रुचिरः पल्लवकोमलोऽधरः ॥ २८ ॥

१. 'प' क. पाठः २. 'न कदाचिदपि त्वदाश्रये ज', ३. 'यदा मयाह, ४.
 'शौ । तिल' ख. पाठः. ५. 'लाध' क. पाठः.

शिथिलीकृतमौक्तिकस्मया रुचिरा दन्तततिः शुचिस्मिते ! ।
 कृतपत्रलता कपोलयोर्युगली दर्पणदर्पहारिणी ॥ २९ ॥
 जितहेमलता भुजद्वयी गलरीतिर्घृतकम्बुडम्बरा ।
 समवृत्तसमुन्नतौ स्तनौ कृतमुक्तामणिहारभूषणौ ॥ ३० ॥
 बलिभिस्तिसृभिः प्रसाधिता रुचिरश्रीरवलग्नवल्लरी ।
 समवाधि नितम्बशोभया पुलिनश्रीः कलहंसमालिनी ॥ ३१ ॥
 अतुले करभोरु ! जानुनी मदनादर्शसमुद्रतां गते ।
 अचिरोद्गतकेतकोपमे तव जङ्घे कमलोपमे पदे ॥ ३२ ॥
 इति भूषितमुत्तमैर्गुणैस्तव सर्वाकृतिसुन्दरं वपुः ।
 हृदयं दहति प्रसह्य मे हृदयग्राहिणि ! दूरवर्तिनः ॥ ३३ ॥
 प्रभवस्तव गौतमान्मुनेस्त्वयि सर्वा निवसन्ति देवताः ।
 यद्वैक्ष्य स पाथसां निधिर्व्रजति त्वां किमवैषि तत्सुखम् ॥
 त्वयि विश्वसनीयतागुणं विगणय्याहमिह व्यवस्थितः ।
 विषये कुरु मे दृशोः प्रियामायि गोदावारि ! ते नमो नमः ॥
 अनुगोदमिदं वपुर्भवेद् ध्रुवमाकण्ठनिमग्नमम्भसि ।
 सुतनोरभिलक्ष्यते मुखं वत नैतत् तदिदं हि वारिजम् ॥ ३६ ॥
 हिमवारि तवास्तु विप्लवे ग्लपयन्त्वन्दुकरास्तव श्रियम् ।
 वनितामुखसन्निधौ त्वया खल ! पङ्केरुह ! रङ्क ! हीयताम् ॥ ३७ ॥
 हरमौलिविभूषणं भवान् वरयोषिन्मुखसाम्यमस्तु ते ।
 मम मूर्ध्नि घृतोऽयमञ्जलिस्त्वयि सोम ! ग्लपयाम्बुजश्रियम् ॥
 भगवन् ! भुवनानि पर्यटन्नहिमांशो ! परिपासि यान्यसि ।
 प्रणतोऽस्मि ममेप्सितं कुरु त्यज नीचं कमलेषु सौहृदम् ॥
 अभिजन्म यशांसि जीवितं सुहृदर्थः स्वजनः पराक्रमः ।
 सहधर्मचरीति यत् प्रिये ! त्वदधीनं तदिदं ममाखिलम् ॥ ४० ॥

१. 'णी । श्रवणे तरुणारुणव्युतिस्फुटरोचिर्मणिकुण्डलोज्ज्वले । जि', २. 'रि, ख.
 पाठः. ३. 'पै' क. पाठः. ४. 'हि' क. पाठः.

अयमञ्जलिरञ्जसा धृतः शिरसा चण्डि ! कृपैव तावकी ।
 शरणं मम मान्यथा कृथा हृदि सत्यं पदयोः शपापि ते ॥
 इति तं विलपन्तमन्तिके निवसन्त्यः समहुःखकर्षिताः ।
 अरुदन्मुखरा मधुव्रतैर्धृतिशुत्सृज्य वनान्तदेवताः ॥ ४२ ॥
 अथ तादृशि शोकसागरे विषमं प्राप्य निमग्नमग्रजम् ।
 बुधमप्यभिषङ्गनिस्सहं भृशमाश्वास्य जगाद लक्ष्मणः ॥ ४३ ॥
 हृदयक्लमकारिभिः कृतं कृतमेभिः परिदेवितैः प्रभो ! ।
 विषमव्यसनागमेऽपि यन्न विपीदन्ति भवादृशां धियः ॥ ४४ ॥
 अनया कबलीकृते दृशौ दृढमुत्पाटय पर्णशालया ।
 अविलम्बितमेव तां हृतां पुनरन्वेष्टुमुपक्रमावहे ॥ ४५ ॥
 उट्जं तदपास्य निर्गतौ सरिदभ्याशवनान्तभूमिषु ।
 गिरिसानुषु गह्वरेषु तौ कृतवाप्यस्रुति तां विचिक्वतुः ॥ ४६ ॥
 महता श्वासितेन निस्सृतं मुखतः फेनिलमस्रमुद्रमन् ।
 विलुठन् भुवि लूनपक्षतिर्दृशे तत्र जटापुरध्वनि ॥ ४७ ॥
 कथमेतदवस्थता तवेत्यनुयुक्तः प्रभुणा जगाद सः ।
 इह शाखिनि तस्थुषा मया करुणः कश्चन शुश्रुवे ध्वनिः ॥
 रुदतीमाधिरोप्य मैथिलीं हृदि पर्याप्तमनोरथं रथे ।
 नभसोत्पातितं दशाननं हुतमुत्सृज्य निरुद्धवानहम् ॥ ४९ ॥
 अपदानमनुष्ठितं मया महदल्पेन पतत्रिणा सता ।
 रघुनाथ ! तवानुभावतः परमेतद् विपिनेऽत्र दृश्यताम् ॥ ५० ॥
 मरुदध्वनि मण्डलानि नौ चरतोत्थित्रतराणि तेन मे ।
 उदलूयत खड्गपाणिना वत पक्षस्तव चोपकारकः ॥ ५१ ॥
 पतिते मयि तां हरन् ययौ स्मरणीयोऽस्मि कुरुष्व यद्धितम् ।
 शिथिलस्वरमूचिवानिति स्वयशः ख्यापयति स्म निस्तुपम् ॥
 इति गृध्रमवेक्ष्य संस्थितं निजहेतोर्गुधि लक्ष्मणाग्रजः ।
 उपकारि दृढं विजज्ञिवानथ तिर्यग्गतमेव सौहृदम् ॥ ५३ ॥

१. 'गिरमा', २. 'हे' ख. पाठः. ३. 'नि ॥ रुद', ४. 'लः स्वयम्' क. पाठः.

स शुशोच भृशं सरोर्दं च क्षतजार्द्रं परिपस्वजे च तम् ।
 पितृसख्यमनुस्मरन्मुहुः कृतमन्यैरपि कर्म दुष्करम् ॥ ५४ ॥
 द्विगुणीकृतशोकगौरवः पितृभक्त्या पतगेश्वरं प्रति ।
 विधिना कृतपश्चिमक्रतुः कृतवान् कृत्यपटुर्जलाञ्जलिम् ॥ ५५ ॥
 अथ तस्य विभोर्हृदि स्थितां शुचमाक्रम्य रूपा पदं दधे ।
 अपृथक्स्थितिमिच्छता तया रभसेनापि तथैव सङ्गतम् ॥ ५६ ॥
 प्रलयं प्रतिपत्स्यते यथा जगदेतत् सकलं चराचरम् ।
 अरुणिग्नि ममज्जतुस्तथा कमलान्तर्दलपेशले दृशौ ॥ ५७ ॥
 कुपितस्य तथापि सुन्दरे वदन्ते पञ्चपघर्मविन्दवः ।
 अभवन्नचिरोदिते विधौ नवपीयूषकणोद्गमा इव ॥ ५८ ॥
 स्फुरति स्म विदेहनन्दनाहृदयानन्दविधानलम्पटः ।
 अधरः श्वसितेन भूयसा परुषः पल्लवताम्रकोमलः ॥ ५९ ॥
 प्रसभं मधुरिम्णि लङ्घिते सहजे दुर्विषहेण मन्युना ।
 अधिदर्शमुदीयुषः श्रियं शशिगर्भस्य जहार भास्वतः ॥ ६० ॥
 स दशान्तरमित्थमुत्थितं भजमानः प्रथमानविक्रमः ।
 अभवाय समस्तरक्षसापिति वाचं निजगाद् राघवः ॥ ६१ ॥
 निजराज्यपरिच्युतस्य मे फलमूलैरुदरम्भरेरिह ।
 जटिनस्तरुवल्कवाससः परिणामोऽ(भ्यु ? प्यु)चितोऽयमीदृशः ॥ ६२ ॥
 दयितामपहत्य मायया मम रामस्य तथाविधां तथा ।
 यदि जीवति रावणः क्वचिद् धनुरेतत् त्रपथैव सन्नतम् ॥ ६३ ॥
 यदि गच्छति धातुरन्तिकं यदिवा रुद्रसमीपमाश्रितः ।
 जगदण्डबहिर्गतोऽपि सन् मम बाणैर्मृगयिष्यते सुखम् ॥ ६४ ॥
 स्फुटितानिलनेमिसप्तकं शरवह्यस्तमितेन्दुतारकम् ।
 शृणु मानद ! मैथिलीकृते गमयाम्यम्बरमम्बरीषताम् ॥ ६५ ॥
 अमरासुरमर्त्यदुर्धरे विमते व्योम्नि अमास्रतेजसि ।
 इह तावदनूरुसारथेर्भविता फल्गुतमस्फुलिङ्गता ॥ ६६ ॥

मम चापविमुक्तसायकस्फुटितोर्ध्वाण्डकटाहनिस्सृतैः ।

प्रलयः खलु बाह्यवारिभिर्भुवनानामपदे विधास्यते ॥ ६७ ॥

दुरतिक्रमविक्रमस्य मे धनुरापृच्छ्य गतैर्दिशो दश ।

अपिशाचनिशाचरं जगद् ध्रुवमघ्रेषुगर्गैः करिष्यते ॥ ६८ ॥

अथवा विगणय्य महशां नियतिस्तां यदि दर्शयिष्यते ।

प्रकृतिं प्रतिपत्स्यते तदा भुवनानां च शिवं भविष्यति ॥ ६९ ॥

इति रोषपराभवोद्धुते वदति ज्यायसि भूरितेजसि ।

वदति स्म मनः प्रसादयन्नथ सौमित्रिरमित्रशासनः ॥ ७० ॥

महता तपसा तपोभृतां विधिना चाधिगतोऽसि राघव ! ।

अपि पङ्क्तिरथेन भूभृता स्वकुलच्छेदभयातुरात्मना ॥ ७१ ॥

स पिता सकलार्थतत्त्ववित् तव विक्रान्तिकृतेन्द्रसौहृदः ।

उपदेशकृतौ च तौ तपःपरिपक्वौ हि वसिष्ठकौशिकौ ॥ ७२ ॥

कुरुषे भरतप्रसूवचः किमु तद्धर्मभयेन केवलम् ।

परिपीड्य निरागसः प्रजाः क इवार्थः खलु साधयिष्यते ॥ ७३ ॥

सुखदुःखविवृद्धिविप्लवाः सह देहेन भवन्ति देहिनाम् ।

विमृशन्निति तत्त्वमात्मना न बुधस्तत्र विपद्यते क्वचित् ॥ ७४ ॥

असुरौ मधुकैटभौ पुरा द्रुहिणं प्रत्युपरोद्धुमुद्यतौ ।

अपनीय तदुत्थितं भयं नियतिस्तं किल पर्यपालयत् ॥ ७५ ॥

चलति क्षितिर्कसोमयोरुपरारगोऽम्बुधिरौर्विवह्निना ।

हियते प्रलयाय विश्वसृग् द्विपरार्थान्तमजः प्रतीक्षते ॥ ७६ ॥

सधनान् वितनोति संवृतानभिरूपान् जरसा हतौजसः ।

जयिनः सहसा पराजितान् किमिव प्राणिषु नेहतां विधिः ॥ ७७ ॥

न रुषा परिदेवितेन च क्रियते सिद्धिरमुष्य कर्मणः ।

उभयं तदवेक्ष्य सूरिभिर्गुरूपारुप्यमृदुत्वदूषितम् ॥ ७८ ॥

त्यज तां कलुषां धियं त्वया दृढप्रुत्साहगुणः प्रपद्यताम् ।

विपदः किल तेरुरुजिता यमुपाश्रित्य भगीरथादयः ॥ ७९ ॥

इति मामनुशिष्टवान् भवान् बहुशः स्मारायितुं ममोद्यमः ।
 मतिमत्तव ! सुप्रमाथिना तदिदं त्वां प्रतिबोधयाम्यहम् ॥ ८० ॥
 शिवमस्तु यतः स्वसिद्धये भद्रुपीत स्वयि सज्जतां गुणः ।
 ऋजुतापदमाशुगं द्विषां प्रहिणु त्वं विजयाय मामपि ॥ ८१ ॥
 सगुणामिति तद्विरं विदुर्निदधे चेतसि सत्त्वसारवित् ।
 विनिपातरुजैकभेषजं न हि सौभ्रात्रसमं धनं नृणाम् ॥ ८२ ॥
 ललितायुधवर्मवाहनः पुटितच्छत्रकिरीटचामरम् ।
 पृथुभिर्विपयार्पितैः पदैः स्थण्डं राक्षसगुत्रराजयोः ॥ ८३ ॥
 चकितेक्षणवृत्तिभिः क्षणादभिमुक्तं वनदं वतागणैः ।
 अपसृत्य ततः प्रदेशतः पुनरालोकयति स्म तद्वनम् ॥ ८४ ॥
 स्वरुचा परिवेषितं विभुर्भुवि सीताचरणाम्बुजच्युतम् ।
 अवलोकयति स्म नूपुरं झटिति भ्रष्टमिव ग्रहं दिवः ॥ ८५ ॥
 परिगृह्य परिग्रहोचितं हृदि कृत्वा हृदयङ्गमं पुनः ।
 व्यलपत् परिहृत्य दूरतः स तु सौमित्रिनवीकृतां धृतिम् ॥ ८६ ॥
 अयि नूपुर! पादसंश्रयं किमु सा त्वामपि मामिवात्यजत् ।
 तव सौम्य! सुवृत्तता तया सुदृशा किन्तु ममेव नादता ॥ ८७ ॥
 अपि मय्यरविन्दलोचना करुणां नो शिथिलीकरिष्यति ।
 क्षणमात्रपरोक्षवर्तिनि श्लथरागा दयितेऽपि हि स्त्रियः ॥ ८८ ॥
 स्मरसि त्वमपि स्वदेकदा नगरोद्यानलतासु कासुचित् ।
 मायि केलिपरे तिरोहिता तव वाचालतया निवेदिता ॥ ८९ ॥
 घटय प्रथमं तयेह मां तदनु त्वं प्रतियोजयिष्यसे ।
 चरणाभरण! प्रतीहि तन्न हि रामस्य मृषा भवेद् वचः ॥ ९० ॥
 पुलिनेष्वनुगोदमुन्मदैः कलहंसैः क्रियते सुस्वासिका ।
 द्रुवमद्य हतैर्मनोरमैस्त्वयि मञ्जीर! विदूरगोचरे ॥ ९१ ॥
 न तथा बलयादयो मम प्रियतामभ्युपयान्ति चेतसः ।
 पदपद्ममराल! शिञ्जितैर्हृदयाह्लादनकुद्यथा भवान् ॥ ९२ ॥

चरणाद् गलितस्य कोमलादिह वाचंयमता तवोचिता ।
 न तथाप्यवकीर्णिता भवेदिममाभाप्य जनं सुहृत्तमम् ॥ ९३ ॥
 यदिवा मदनुग्रहाय सा व्यसृजत् त्वां कृतवेदिनी सती ।
 न वृथा तव तत्पदाम्बुजाटुपपद्येत यतः परिच्युतिः ॥ ९४ ॥
 अकृतात्मवादित्यनुक्षणं विलपन्तं तमचेतनं प्रति ।
 पुनरप्यवबोधय युक्तिभिः प्रकृतौ स्थापयति स्म लक्ष्मणः ॥ ९५ ॥
 नयनाम्बुभिरुष्णनिर्गमैः परुषैर्निःश्वसितैश्च भूरिभिः ।
 मसृणद्युति रत्ननूपुरं हृदयालम्बनतां नयन्मुहुः ॥ ९६ ॥
 कपिकम्पितभूरिभूरुहं विपिनं तत् परिहृत्य सानुजः ।
 तपनस्य करैर्नखंपचं क्लिशितः प्रान्तरमत्यवाहयत् ॥ ९७ ॥
 अथ कापि निशाचरी तदा परिगृह्योत्पतति स्म लक्ष्मणम् ।
 असिपाणिरनङ्गदुर्भरां स च तां शूर्पणखामिवाकरोत् ॥ ९८ ॥
 अथ तौ रभसेन वारितौ विकृताङ्गेन कबन्धरक्षसा ।
 कुपितौ सहसैव तद्भुजावकुषातां करवालखण्डितौ ॥ ९९ ॥
 मुनिशापनिशाचरीकृतं कुणपं कृचभुजं विसृज्य तत् ।
 उदगाद् दिवि कोऽपि पूरुषः स्पृहणीयाम्बरमाल्यभूषणः ॥ १०० ॥
 इति तावदच्च तापसं कमपि प्रागभिभूतवानहम् ।
 अवलेपमुपाश्रितः प्रभो! न मदः कं नु विपत्सु पातयेत् ॥ १०१ ॥
 प्रतिपद्य रुषा तपोनिधेर्विकृताभाकृतिमीदृशीं मया ।
 भुजगोचरसत्त्ववृत्तिना धृतमायुर्धिगधर्मपद्धतिम् ॥ १०२ ॥
 स मया नमता प्रसादितः प्रकृतिं स्वां प्रतिपन्नवान् पुनः ।
 न हि हेतुकृतस्तपोभृतां सुचिरं तिष्ठति मन्युराशये ॥ १०३ ॥
 तव दाशरथी यदा भुजावपदिश्य प्रहारिष्यतस्तदा ।
 महिमानमवाप्स्यसि स्वकं गिरमित्याह स मां तपोनिधिः ॥ १०४ ॥
 ननु पङ्क्तिरथात्मजौ युवां हृदयं मे भवतोः प्रसीदति ।
 वपुषी दलिताञ्जनद्युती भृशमापादयतः शिवं दृशोः ॥ १०५ ॥

गलितं मुनिशापकल्मषं हृदि मे संविदुदेति काचन ।
 विचिनु त्वमुपायमात्मवाननुपायैर्नहि साध्यते विधिः ॥ १०६ ॥
 यशसा प्रतिपत्स्यसे प्रियां नहि शोकाय मनः प्रदीयताम् ।
 नियमेन न देहिनां सुखं न च दुःखं परितृप्तिधर्मतः ॥ १०७ ॥
 धनुरेतदिमे च सायकास्तव सौमित्रिरयं सहोदरः ।
 विमलं शृणुमः पराक्रमं परिगीतं सुरसुन्दरीजनैः ॥ १०८ ॥
 इति पुष्करनेत्र ! पुष्कलं निखिलं यद् द्विषतां निर्वहणम् ।
 अधिगच्छ तथापि तं प्रभो ! सुहृदं यस्तव सर्वकर्मकृत् ॥ १०९ ॥
 मतिमानिह कोऽपि वानरः शृणु पम्पातटशैलगोचरः ।
 कुरु सख्यमनेन विश्वसन् नय विश्वासमग्नं च सादरः ॥ ११० ॥
 स हि शक्रसुतेन बालिना बलिना पूर्वभुवा निराकृतः ।
 तनयस्तपनस्य कर्मणां सहकारी भवतो भविष्यति ॥ १११ ॥
 उपकारि न बालिसौहृदं तव मन्ये न स कृत्यवान् यतः ।
 असमव्यसनेषु न क्वचित् पणवन्धः खलु कर्मसिद्धये ॥ ११२ ॥
 सचिवैः स चतुर्भिरन्वितः कृतकृत्यस्त्वदनुग्रहेण तम् ।
 त्रिदशैरपि दुष्करं विधिं पुत्रगानामधिपः कारिष्यते ॥ ११३ ॥
 न पुनः कपिरित्युपेक्ष्यतां स हि सर्वस्य गुणस्य भाजनम् ।
 गिरमित्युपदिश्य जग्मिवान् मुदितस्तुम्बुरुरम्बरोदरम् ॥ ११४ ॥
 स तु तद्वचनं महार्थवद्धितामिष्टं विनिधाय चेतसि ।
 सुरभिप्रसवैर्महीरुहामथ पम्पावनमाप पावनम् ॥ ११५ ॥
 श्रमणां चिरजीविनीं सतीं शबरीमेत्य तथा कृतार्हणः ।
 नितरामभजद् रघूद्वहः प्रमदं मात्रविलोकनोचितम् ॥ ११६ ॥
 अथ सा विदुषी तपस्विनां रुथयासास मतङ्गशिष्यताम् ।
 व्रजतां महिमानमद्भुतं पुनरेषां च दिवोऽधिरोहणम् ॥ ११७ ॥
 प्रतिपाद्य घटाजिनादिभिः परिपूर्णं विधिवत् तदाश्रमम् ।
 सुहृदं च निवेद्य तापनिं नचिरादन्वगमत् तपोधनान् ॥ ११८ ॥

ततः पम्पातीरे सुरभिक्षुसुमाभ्यन्तरगल-
न्मधुभीयक्षामभ्रभरकृतज्ञङ्कारसुखरे ।

भृशं सुग्रीवेण प्रसितहृदयस्तुल्यविपदा

स सौमित्रिश्वक्रे वसतिमविता सर्वजगताम् ॥ ११९ ॥

इति रघुवीरचरिते सप्तमः सर्गः ।

अथाष्टमः सर्गः ।

मतङ्गाश्रममासाद्य सिद्धया प्रतिपादितम् ।

आशासानः स्थितिं चक्रे रामः सुग्रीवसङ्गमम् ॥ १ ॥

उल्लसत्पद्मकिञ्जल्कपरागच्छुरिताम्भसम् ।

कुङ्कुमेनेव संसृष्टां तत्र पम्पाभवैक्षत ॥ २ ॥

उद्यतस्य दिवं प्राप्तुं निरोद्धुमिव तद्गतिम् ।

महीभृतो माल्यवतः पादाश्लेषं वितन्वतीम् ॥ ३ ॥

वीचिभिर्भ्रूलतां पञ्चैः पाणिपादमुखेक्षणम् ।

आवर्तैर्नाभिविन्यासं कोकद्वन्द्वैः स्तनश्रियम् ॥ ४ ॥

द्विरेफसार्थैः कवरीं कुसुदैः स्मितविभ्रमम् ।

दर्शं दर्शं मुहुस्तस्याः प्रियाया निर्विवेश सः ॥ ५ ॥

मदमन्थरयातेषु राजहंसेषु तन्मनः ।

न तृप्तिमाप निर्विष्टप्रियाखेलगतिक्रमम् ॥ ६ ॥

रथाङ्गनाम्नां द्वन्द्वानि सुखेषु ददतां मिथः ।

पद्मकेसरशल्कानि पश्यन्नुत्कण्ठितोऽभवत् ॥ ७ ॥

द्रुमानालक्ष्य कान्ताभिर्लताभिरभिवेष्टितान् ।

प्रियाविश्लिष्टयात्मानमनुशोचंस्तताम सः ॥ ८ ॥

निरीक्ष्य पारे पम्पायाः पारिभद्रं विकस्वरम् ।

सस्मार विद्रुमाताम्रं प्रियाया दशनच्छदम् ॥ ९ ॥

कुन्दस्मेरेषु तीरेषु व्यापारितविलोचनः ।
 प्रतिष्ठामनयच्चित्ते प्रियायाः स्मितचन्द्रिकाम् ॥ १० ॥
 कम्पं पम्पातरङ्गाणामातन्वानः शनैः शनैः ।
 गन्धहारं सरोजानां पवनस्तमसेवत ॥ ११ ॥
 न्यकृतत्रिदशोद्धानं तं प्रदेशं प्रियां विना ।
 स संश्रितः ह्योत्कम्पौ धीरोऽपि प्रतिपेदिवान् ॥ १२ ॥
 अथोपत्यकया यान्तमृश्यमूकस्य भूमृतः ।
 ददर्श रामं सुश्रीवः सानुजं सानुगोचरः ॥ १३ ॥
 तस्य या बालिनो भीतिः शरणं काप्यतन्वतः ।
 सा तयोर्दृष्टयोः सद्यः सहस्रगुणिताभवत् ॥ १४ ॥
 मतङ्गशापाच्छैलोऽयं हन्तुर्भ्रातुरसञ्चरः ।
 निश्चित्येति धिया वासमस्मिन्नकरवं चिरम् ॥ १५ ॥
 राजतन्त्रं बहूपायमत्रुजुच्छन्नकञ्चुकम् ।
 आभ्यां प्रच्छन्नचारिभ्यां बाधा मध्युपपत्स्यते ॥ १६ ॥
 इति सञ्चिन्त्य चित्तेन चित्तवानपि तापनिः ।
 विहस्तस्तत्र वित्रासात् स्थातुं गन्तुं च नाशकत् ॥ १७ ॥
 उत्प्लुत्योच्चैरवप्लुत्य निरुद्धेषु निलीय च ।
 वेशं वेशं प्रतिगुहं कापेयं शकटं व्यधात् ॥ १८ ॥
 स चतुर्भिः सहचरैरन्वितः समभीतिभिः ।
 तमद्रिमसकृद् भीतः पर्यक्रामत् समन्ततः ॥ १९ ॥
 उद्दालन्यङ्मुखं पश्यन् सालात् सालान्तरं व्रजन् ।
 शब्दायमानश्रीत्कारैः किं नाम न चकार सः ॥ २० ॥
 अवस्थाप्य ततश्चित्तं प्रकृतौ भृशकातरम् ।
 मतिमन्तं हनूमन्तं मतिमानित्यभाषत ॥ २१ ॥
 गच्छ जानीहि कावेतौ भीतिप्रीतिकृतौ मम ।
 चारौ वा तापसौ वेति व्यवसायं च हृद्गतम् ॥ २२ ॥

अवधार्याथ तद्वाक्यं कामरूपः समाहृतिः ।
 भिक्षुरूपेण सञ्छन्नस्तयोरभ्याशमभ्यगात् ॥ २३ ॥
 शङ्खचक्रधनुर्मत्स्यैर्मुद्रितानि पदानि सः ।
 मार्गपांसुषु संलक्ष्य मेने तावतिमानुषौ ॥ २४ ॥
 अञ्जनच्छेदसौभाग्यं व्यञ्जयन्तीं वपुःश्रियम् ।
 तेजांसि च समग्राणि प्रागल्भीमप्यनन्यगाम् ॥ २५ ॥
 संविधानं च गात्राणां दृढश्लक्ष्णममेदसा ।
 लक्ष्मीकृत्य तयोरक्षणोरुचिवानिति विस्मितः ॥ २६ ॥
 मन्ये निखिलराजन्यमौलिनीराजितानि वाम् ।
 अर्हन्ति पदपद्मानि मणिपीठाधिरोहणम् ॥ २७ ॥
 व्यक्तस्निग्धोर्ध्वरेखाणि सङ्क्रान्तान्यध्वरेणुषु ।
 इमानि तललक्ष्माणि दुर्लभानि हरावपि ॥ २८ ॥
 युष्मत्प्रपदसंस्थानं वीक्ष्य व्रीलादवाङ्मुखैः ।
 अगाधे सलिले मन्ये निमग्नं नाम कच्छपैः ॥ २९ ॥
 शमं केतकगर्भाणां सुभगम्मन्यता व्रजेत् ।
 जङ्घानुपूर्व्या भवतोरभिभूता महौजसोः ॥ ३० ॥
 नूनं जानूनि जाने वां प्रयातानि समुद्रताम् ।
 गुणादर्शनिधानाय ये जगत्पालनक्षमाः ॥ ३१ ॥
 दम्भं मरकतस्तम्भः पश्यन्नूरुद्वयीमिमाम् ।
 परस्परोपमेयां वां तावत् त्यजतु दूरतः ॥ ३२ ॥
 इमे वां जघने पीने मृदुदिव्यांशुकोचिते ।
 अकिञ्चनेषु सुलभं वल्कलं विभृतः कथम् ॥ ३३ ॥
 अस्त्येव पद्मं नाभौ वां छन्नं मुखशशित्विषा ।
 तदुद्गतां द्विरेफालीं शङ्के रोमावलीमिमाम् ॥ ३४ ॥
 प्रमृष्टपार्श्वे युवयोर्व्यायामक्रशितोदरे ।
 मध्ये विनिहिते नेत्रे कथमुत्पाटयेज्जनः ॥ ३५ ॥

परार्थ्यमणिहारार्हं वक्षः क्रीडाजिरं श्रियः ।
 एतदास्वाद्य भवतोः प्रसीदति मनो मम ॥ ३६ ॥
 भुजङ्गभोगभीमैर्वा युजैराजानुलम्बिभिः ।
 उपघ्नैरात्तगन्धानां कोऽर्थः कस्य न साध्यते ॥ ३७ ॥
 प्रकोष्ठे लक्ष्यते वागे चित्रमेकतरस्य वाम् ।
 धनुर्ज्याघातपरुषः किणोऽयमचिरौद्भवः ॥ ३८ ॥
 सिंहसंहननस्कन्धो! कण्ठे कम्बुत्रपाकरे ।
 स्मेरं रत्नांशुभिर्निष्कं कथं नामुञ्चथः शुभम् ॥ ३९ ॥
 वन्धुजीवरुचिस्तेनः प्रभासन्व्यायिताम्बरः ।
 युवयोर्विम्बविम्बोक्तेष्वधरः शिथिलादरः ॥ ४० ॥
 दन्तमौक्तिकानिष्टयूता मनःकुमुदकौमुदी ।
 कान्तिर्गङ्गाम्बुगौरी वामेपा स्तपयतीव माम् ॥ ४१ ॥
 अनर्घरत्नतादङ्गप्रभापूरैर्विसर्पिभिः ।
 परभागं न धत्ते किं युवयोर्गण्डमण्डली ॥ ४२ ॥
 नन्दनोद्यानवास्तव्यशारिकातुण्डविभ्रमम् ।
 पर्वण्यर्वाचि कुर्वाणे नासिके वां विराजतः ॥ ४३ ॥
 युष्मन्नयनवार्तायां दूरे पद्मोत्पलश्रियः ।
 जलेषु स्थितिमासाद्य तानि जीवन्त्वपत्रपम् ॥ ४४ ॥
 न परं प्रियवादोऽयं युष्मद्भ्रूभङ्गविभ्रमः ।
 क्षमते किङ्करीकर्तुं पतिं विश्वसृजामपि ॥ ४५ ॥
 आभिल्लाटरेखाभिर्व्रजन्तीभिर्विशालताम् ।
 सर्वातिशायि भवतोर्व्यज्यते दैर्घ्यमायुषः ॥ ४६ ॥
 कलमाग्रपिशङ्गीनां जटानां वीक्ष्य वैभवम् ।
 शिरसा लालितानां वां किरीटमनुशोचति ॥ ४७ ॥

उद्यच्छति शिरो नन्तुं हस्तौ मे बन्धुमञ्जलिम् ।
 जिह्वा स्तोतुं मनः स्मर्तुं बाहू चालिङ्गितुं युवाम् ॥ ४८ ॥
 यस्मिन् प्रसादः स्तोकोऽपि भवतोर्भाग्यभाजनम् ।
 मन्ये स श्लाघ्यते लोके पङ्क्तिरहितः पुमान् ॥ ४९ ॥
 आशास्ते मे मनस्तावन्निर्ज्ञातुं कौ युवामिति ।
 प्रणयादनुयोक्तुं तु जिह्वा कुण्ठत्वमृच्छति ॥ ५० ॥
 इत्युक्ते तेन सौमित्रिर्दृशा रामेण चोदितः ।
 स्वसम्भवादि यद् वृत्तं सर्वं तस्मै न्यवेदयत् ॥ ५१ ॥
 स तु विश्वासमापन्नस्तस्य वाचा विशुद्धया ।
 मस्करित्वं परित्यज्य प्राग्रूपमभजत् कपिः ॥ ५२ ॥
 स वालिना निरस्तस्य सुग्रीवस्य व्यपेक्षितम् ।
 सचिवं तस्य चात्मानमाप्तमाप्त्यै व्यजिज्ञपत् ॥ ५३ ॥
 प्रत्ययं प्राप्य तौ तस्मिन् पावनौ लोकपावनौ ।
 प्रार्थयामासतुः सख्यं तापनौ शत्रुतापनौ ॥ ५४ ॥
 अमूकविक्रमस्तस्माद्दृश्यमूकं निनाय तौ ।
 भ्रातुस्त्रस्तः स यत्रास्ते सुग्रीवो मतिमत्तमः ॥ ५५ ॥
 मालेयस्य प्रवालेषु रचितेषु हनूमता ।
 निषसाद् तथा रामः सुग्रीवं च न्यवेशयत् ॥ ५६ ॥
 अविज्ञातार्थताम्लानं वानरेन्द्रं स मारुतिः ।
 उपगम्य यथावृत्तमुपादिशदुपांशु तौ ॥ ५७ ॥
 सम्भावयन्तावन्योन्यं प्रसादामलया दृशा ।
 सिद्धमित्येव मेनाते तावुभौ स्वं चिकीर्षितम् ॥ ५८ ॥
 अथ प्रथमसंसृष्टेऽप्याश्रितः प्रत्ययं विभौ ।
 खिन्नं कृतार्थयामास कपिरात्मानमात्मवान् ॥ ५९ ॥
 आस्वाद्यास्वाद्य नेत्राभ्यां मुहुरानन्दवारिभिः ।
 शिशिरैः परिपूर्णाभ्यामित्युवाच स राघवम् ॥ ६० ॥

आपद्भिरभिभूतानां शौच्या भवति भारती ।
 नपलानां प्रकृत्यैव भादशां तु विशेषतः ॥ ६१ ॥
 यस्मिन् भवेत् प्रलपितं दीनानामप्रतिक्रियम् ।
 दौरात्म्याच्छक्त्यभावाद् वा तत्र तूष्णींस्थितिर्वरम् ॥ ६२ ॥
 भवादृशेषु दीनानामुचितं परिदेवितम् ।
 अनुकम्पाममोघां ये हृदये तेषु विभ्रति ॥ ६३ ॥
 पुंसामकृत्रिमस्नेहं मित्रं दुर्लभमापदि ।
 विशेषेण च तत् तावन्नियत्या मह्यमर्पितम् ॥ ६४ ॥
 कुलसिद्धेषु मित्रेषु विकलेषु विपत्तिभिः ।
 उपकाराः प्रयुक्ता ये ते स्युरापेक्षिका मिथः ॥ ६५ ॥
 पतितान् विनिपातेषु शरण्यः शरणागतान् ।
 पशूनिवान्धरूपेषु यस्तारयति स प्रभुः ॥ ६६ ॥
 मा भूत् प्रत्युपकर्तेति मतिस्ते कपिनामुना ।
 यशश्चन्द्रातपस्मेरं पुनरप्युपबृंहय ॥ ६७ ॥
 भुजावलेन स्वैर्नैव विनिवार्य सुरासुरान् ।
 येन प्रागेकवीरेण मथितः क्षीरसागरः ॥ ६८ ॥
 प्राप्य प्रभातवेलायां येन दूरीकृतश्रमम् ।
 चतुस्सागरवेलासु सन्ध्या नित्यमुपास्यते ॥ ६९ ॥
 मायाबलमदोद्रिक्तौ दैत्यौ मायाविदुन्दुभी ।
 यो जगत्यप्रतिद्वन्द्वौ द्वौ पञ्चत्वमजीगमत् ॥ ७० ॥
 लीलान्दोलितकैलासः पौलस्त्यो यस्तवाघकृत् ।
 यद्बालसुखशय्यायामशेत बहुवत्सरम् ॥ ७१ ॥
 सम्मुखीनस्य सङ्ग्रामे साक्षादपि बलद्विषः ।
 प्राणितस्तपसा तेजः स्वतेजसि जुहोति यः ॥ ७२ ॥
 धर्मादचलतो यस्य योगिनस्तेजसां निधेः ।
 युयुत्सया पुरः स्थातुं त्रिलोक्यां कोऽपि न क्षमः ॥ ७३ ॥

एकोदरोद्गमन्नेहाद् वालिना तेन वर्धितः ।
 असंविभक्तमैश्वर्यं प्रेम्णाहमनुभावितः ॥ ७४ ॥
 भ्रातृसंश्लेषसम्पत्तिराशास्या सर्वदा नृणाम् ।
 मिथः सुखवलासक्तिर्यया सैकान्तदुर्लभा ॥ ७५ ॥
 स मे माता पिता स्वामी हितकृत् प्रियकृद् गुरुः ।
 अहं तु तस्य सचिवो दूतः कर्मान्तिकोऽनुगः ॥ ७६ ॥
 चिन्त्यमानेष्वगाधेषु राजतन्त्रेषु मन्त्रिभिः ।
 सुग्रीवः किमु तत्रेति मां तान् पृच्छति वत्सलः ॥ ७७ ॥
 भ्रातुः प्रियतया तेषां कुमारस्याङ्गदस्य च ।
 मदृच्या च विधेयेषु गतोऽहमुपसेव्यताम् ॥ ७८ ॥
 विश्वाससुरभिः स्नेहस्तस्य मय्यङ्गदे पुनः ।
 एवं बहुतिथः कालो गतो नावेकचेतसोः ॥ ७९ ॥
 अथैकदा मे भावित्वाद् दैवे विपरिवर्तिनि ।
 स मायावी समाहास्त समराय ममाग्रजम् ॥ ८० ॥
 श्रुत्वा गर्वध्वनिं तस्मिन् निष्क्रामति भया सह ।
 स विवेश भिया धावन् पातालप्रतिमं विलम् ॥ ८१ ॥
 तमन्वगविशद् भ्राता मां विधाय गुहामुखे ।
 अहमप्यास्थितस्तत्र तस्याज्ञां परिपालयन् ॥ ८२ ॥
 अन्विच्छतस्तमस्यन्धे तं निलीनं ततस्ततः ।
 अगृहीतार्थनेत्रस्य कोऽपि कालोऽत्यवर्तत ॥ ८३ ॥
 किमप्यशिवमाशङ्क्य भ्रातुर्दैत्येन भावितम् ।
 द्वारं पिधाय शैलेन किष्किन्धां प्राविशं शुचा ॥ ८४ ॥
 अनिच्छन्नेव शोकेन सङ्गतैर्मौलमन्त्रिभिः ।
 अहमात्मविनाशाय तत्पदे लघु कारितः ॥ ८५ ॥
 अल्पेनापि निमित्तेन सौभ्रात्रं भिद्यते नृणाम् ।
 पुनस्तत्प्रतिसन्धानं महतापि न लभ्यते ॥ ८६ ॥

भ्राता विलोदरे भ्रान्त्वा तं गृहीत्वा निगृह्य च ।
 क्षिप्त्वा दूरं पिधानाद्रिं निर्यन् मां तत्र नैक्षत ॥ ८७ ॥
 स मे विषमतां मत्वा हिक्काभिः पूरयन् नभः ।
 प्रत्यवाप पुरीं रोषाद् दृग्भ्यामग्निमिवोद्धमन् ॥ ८८ ॥
 तस्य निर्घोषमाकर्ण्य वेगादापततः पुरीम् ।
 अभिषेककृतो ये मे निलीना दिक्षु दिक्षु ते ॥ ८९ ॥
 तं कृतान्तमिवालक्ष्य क्षमस्व भ्रातरक्रमम् ।
 कृतं मयेति प्रणमन् व्यलपं तन्न सोऽग्रहीत् ॥ ९० ॥
 स मामुन्मथ्य तेजस्वी क्षेत्रियं वैरमुद्धहन् ।
 सौभ्रात्रं दुस्त्यजं हित्वा स्वपुरान्निरकासयत् ॥ ९१ ॥
 सोदर्यस्नेहमत्यक्तुं दुस्त्यजं लक्ष्मणाग्रज ! ।
 सान्त्वपूर्वं महत् कर्म मया तस्मिन् कृतं बहु ॥ ९२ ॥
 प्रणतं प्रार्थितं छन्नं प्रसादार्थमुपोपितम् ।
 नलतारसुषेणात्रैराप्तैरावेदितं मिथः ॥ ९३ ॥
 किञ्च दूरमपक्रान्तस्त्रस्तस्तस्माज्जिघांसतः ।
 पर्यटन् पृथिवीं कृत्स्नां त्रातारं नास्मि दृष्टवान् ॥ ९४ ॥
 मतङ्गस्य मुनेः शापाद् वालिनो यमभूर्गिरिः ।
 अहं तत्प्रत्ययेनैव वीतभीतिरिह स्थितः ॥ ९५ ॥
 एभिः सजातिभिः स्निग्धैः समं ध्यायन्निषां दशाम् ।
 न पारमवगच्छामि फलपत्रतृणाशनः ॥ ९६ ॥
 दैवादेवं निवसतोर्विषमं प्राप्य दण्डके ।
 युवयोर्वृत्तमालोक्य शोचामि भ्रातृवत्सलं ! ॥ ९७ ॥
 मन्ये नात्यन्तमात्मानं नियत्यामपराधिनम् ।
 अस्मिन् काले महाबाहो ! दर्शितस्त्वं तथा यतः ॥ ९८ ॥

१. 'न्तं' ख. पाठः, २. 'तः', ३. 'तजनः प्र', ४, ५. 'तः' क. पाठः.
 ६. 'न्तत्रस्तं तस्मा', ७. 'लः' ख. पाठः.

मनसः स्थिरता नाम नोत्पाद्या करणान्तरैः ।
या कामधेनुरर्थानां यस्यास्त्वमसि संश्रयः ॥ ९९ ॥
पृथिव्यां नवखण्डायां पुनर्द्वीपान्तरेष्वपि ।
सागरेषु च सर्वेषु विचेष्ये जनकात्मजाम् ॥ १०० ॥
पूर्यते वचसां पूरैः कृतार्थीकुरु मामिह ।
नहि कृत्यवतां चेतः प्रायः कर्मान्तरक्षमम् ॥ १०१ ॥
विज्ञाप्येति स्ववृत्तान्तं रामस्यार्पितवान् पुरः ।
भूषणान्युत्तरीयं च प्राक्षिपद् यानि मैथिली ॥ १०२ ॥
वीक्ष्य तानि परार्थ्यानि निर्विष्टानि तथा पुरा ।
रामः प्रकृत्या धीरोऽपि भेजे कामपि विक्रियाम् ॥ १०३ ॥
प्रत्यापत्तिं धृतिं नीत्वा पुनरप्युन्नतेहितः ।
अर्थवत् प्रमितं वाक्यमित्युवाच रघूद्वहः ॥ १०४ ॥
श्रुता मया दशेयं ते धियः खेदोऽपनीयताम् ।
तावत् त्वमाश्रितोऽसीति न मां धिन्वन्ति तद्गुणाः ॥ १०५ ॥
समाश्वसिहि सुग्रीव! शृणु मे मूढं वचः ।
नचिराद् रामबाणस्त्वां कृच्छ्रादुत्तारयिष्यति ॥ १०६ ॥
हतदारस्य मे वाणी नैवादरपदं नृणाम् ।
निर्मक्षिकं तथापि त्वं साम्राज्यमधु पास्यसि ॥ १०७ ॥
तुल्यापत्तिषु मुख्याय सख्याय स्पृह्यं त्वया ।
स्थिरीकृतेन येनावां क्रियासिद्धिं लभावहे ॥ १०८ ॥
इत्युक्तवति काकुत्स्थे वचः प्रकृतसाधकम् ।
भृशमाप्यायितः स्वान्ते जगाद् पवनात्मजः ॥ १०९ ॥
युज्यते त्वयि युक्तज्ञे वागियं वाग्विदां वर ! ।
जाग्रतां जगतां हेतोस्त्वादृशां किमशोभनम् ॥ ११० ॥
अपदानफलोदकं स्वराज्यादवरोपणम् ।
त्वादृशां मद्विधानां तु दौर्गत्यायैव केवलम् ॥ १११ ॥

१. 'ति', २. 'म् ॥ सवि', ३. 'प्य स्व', ४. 'यानि प्रा', ५. 'रः',
६. 'ते' क. पाठः.

शीलव्यसनसाम्ये हि पुंसां सख्यं प्रशस्यते ।
 अत्र नान्वेति तद् यस्माद् भीरोदात्तोऽस्ययं कपिः ॥ ११२ ॥
 सर्वातीतस्य वशिनस्तव शक्तिमतः प्रभो !
 भैक्षचर्येव रुद्रस्य शोभते वनवासिता ॥ ११३ ॥
 तिरश्चः स्मर नः सौम्य ! साहसार्थान् वनौकसः ।
 विश्वासस्तव किं जज्ञे जटायुषि जलायुषि ॥ ११४ ॥
 अहो सुजीवितं तस्य तिरश्चोऽपि जटायुषः ।
 यश्चलैरसुभिः कीर्त्तिं त्वदर्थे शाश्वतीमगात् ॥ ११५ ॥
 स्फीतचापलसम्पर्के मर्कटेऽस्मिन् प्रसारिता ।
 केवला ते कृपावल्ली फलं वध्नातु माचिरम् ॥ ११६ ॥
 इत्युक्त्वोपरते तस्मिन् वानप्रवीणे हनूमति ।
 युक्तस्तस्योपकाराय जगाद् भरताग्रजः ॥ ११७ ॥
 सुहृदौ तौ हि यौ लोके परस्परकृताश्रयौ ।
 वंशस्थितिं वितन्वानौ वेश्ममल्लाविवोच्छ्रितौ ॥ ११८ ॥
 सवितुस्त्वं सुतः साक्षात् तद्वंश्या वयमप्यतः ।
 प्रागेवास्त्येव सम्बन्धः स पारोक्ष्येण विश्लथः ॥ ११९ ॥
 घटितं दिष्टयोगेन तन्नवीकृत्य साम्प्रतम् ।
 त्वया तत् सख्यमिच्छामि यस्य साक्षी हुताशनः ॥ १२० ॥
 मारुते! चारु ते कर्म येनावामिह योजितौ ।
 सचिवे त्वयि विन्यस्तं सुग्रीवस्यास्य काङ्क्षितम् ॥ १२१ ॥
 दारुसङ्घर्षजं तावदुपपादय पावकम् ।
 यत्साक्षि नौ भवेत् सख्यं स्थिरं कल्पान्तरेष्वपि ॥ १२२ ॥
 इत्याज्ञयाहृतं वह्नि प्रमाणीकृत्य कृत्यवित् ।
 द्रढयामास तत् सख्यं फलदं यद् द्वयोरपि ॥ १२३ ॥
 सप्तसालविभेदेन स्पष्टविक्रमसम्पदा ।
 नियुक्तस्तेन सुग्रीवः समरायाहताग्रजम् ॥ १२४ ॥

शुश्रुवानयथापूर्वं तर्जिताशनि गर्जितम् ।
 तस्य रामानुशिष्टस्य बाली मन्दमदोऽभवत् ॥ १२५ ॥
 त्वत्तः पराजितः पूर्वं सुग्रीवस्तावदागतः ।
 दर्पादाह्वयते तेन शङ्का सुमहती मम ॥ १२६ ॥
 इति वाचा निरुद्धोऽपि तारया साशुधारया ।
 पुरान्निरगमद् बाली पाद्वन्यासौहुतावनिः ॥ १२७ ॥
 अदृष्टचरमालक्ष्य प्रभावं तस्य दुर्धरम् ।
 तत्प्राप्तावुद्यतां मेने वासविः स्वां जयश्रियम् ॥ १२८ ॥
 रामसुत्रामदत्ताभ्यां स्रग्भ्यां विहितशूपणौ ।
 युयुधाते ससंरम्भौ तावन्धोन्यजिघांसया ॥ १२९ ॥
 रामः पथा निगूढेन दर्शितेन हनूमता ।
 सज्जः सज्यं धनुः कृत्वा सालमूलमुपासदत् ॥ १३० ॥
 सर्वाकारस्वविश्वस्तसुग्रीवक्षेमहेतवे ।
 विभुर्धर्मकनिष्ठोऽपि चक्रे तद् कर्म दुर्वचम् ॥ १३१ ॥
 सन्धाय सायकं चापे रिपूणामवसायकम् ।
 प्रजिघाय तिरोभूतः स जिघांसुः कपीश्वरे ॥ १३२ ॥
 अथ प्रलयदम्भोलिदम्भोत्पाटनलम्पटः ।
 स वक्षसि निमग्नोऽभूद् बालिनः शौर्यशालिनः ॥ १३३ ॥
 तथा गम्भीरसत्त्वोऽपि स कपीनामधीश्वरः ।
 रामस्यैकेन वाणेन हृदि विद्धोऽपतद् भुवि ॥ १३४ ॥
 ददर्श चाविदूरे तं रामं राजीवलोचनम् ।
 स्वस्मिन्नत्याहितं कर्म स्थितं कृत्वा निरागसि ॥ १३५ ॥
 इतः परस्तात् पुत्रो मे रक्षितव्योऽयमद्भुतः ।
 तारा चेत्युक्तवान् वाचं ददौ आत्रे निजां श्रियम् ॥ १३६ ॥
 कालेन कालिते तस्मिन् महावीरे रघूत्तमः ।
 मौलैः सार्धं स सुग्रीवं कपिराज्येऽभ्यषेचयत् ॥ १३७ ॥

राजभावेन सम्पन्नो मित्राग्यायितशण्डुलः ।

दूरादाहिभयान्दुक्तस्तारापतिररोचत ॥ १३८ ॥

भ्रात्रा त्यक्तस्तथापन्नः सुग्रीवः परमां श्रियम् ।

लेभे रामप्रसादेन प्राथ्वी हि महाश्रयः ॥ १३९ ॥

कृताभिषेकमङ्गलं सहस्रभानुनन्दनम् ।

निरीक्ष्य बालिविपुर्वं न सस्मरुः प्लवङ्गमाः ॥ १४० ॥

नभः प्रत्यासन्नं न पुनरयमुद्योगसमय-

श्चतुर्यासीमस्मिञ्छिवरिणि ससौमित्रिरुषितः ।

प्रतीक्षे त्वत्प्राप्तिं शरदुपगमं चेत्यनुवदन

प्रवेष्टुं किष्किन्धां स विभुरनुमेने कपिवरम् ॥ १४१ ॥

तदनु कपीनां नेता पर्याप्तमनोरथः पुरीं गत्वा ।

भेजे भोगान् दिव्यान् काकुत्स्थान्नां दृढं दधत् स्वान्ते ॥ १४२ ॥

इत्थं कृत्वा जगदुपकृतौ जागृविः संश्रितार्थं

शृङ्गोत्सङ्गस्खलितजलदं माल्यवन्तं समेत्य ।

कालापेक्षामुकुलितमतिर्जानकीयोगमुच्चै-

रांशासानो लघु रघुपतिस्तत्र वासं वितेने ॥ १४३ ॥

इति रघुवीरचरितेऽष्टमः सर्गः ।

अथ नवमः सर्गः ।

अथ विचित्रमणिद्युतिमञ्जरीकवलिताखिलदिग्बलयं विभुः ।

हिमगिरेरपि दर्पमसारतां नगमयं गमयन्तमवैक्षत ॥ १ ॥

कचन विभ्रतमद्भुतपत्रिकां तटनिलीनमरालकरालिताम् ।

घनमधुद्रवमेदुरसौरभां कमलिनीमलिनीलितपङ्कजाम् ॥ २ ॥

कचन भीमगुहागतकेसरिप्रहितहुंकृतिभीतमतङ्गजम् ।

तटशयालुवलाहकगर्जितत्रसदहिं(स्रंस)दहिंस्रमृगद्विजम् ॥ ३ ॥

शिखरमस्तकनिस्तुषभासुरस्फटिकरत्नमरीचिभिरुन्मुखैः ।

मरतकच्छवि लक्ष्म हिमत्विषः शशमयं शमयन्तमनुक्षपम् ॥ ४ ॥

उपरिभूतलपातुकनिर्झरस्रुतिभिरुद्गलिताभिरितस्ततः ।

रजतपट्टविडम्बितकान्तिभिः सिततमं ततमञ्जुलवीचिभिः ॥ ५ ॥

श्रुतिसुखोद्गमकिन्नरचारणप्रहितमूर्छनमप्सरसां गणैः ।

विहितलास्यविशेषमनुस्वनच्छुकपिकं कपिकम्पितपादपम् ॥ ६ ॥

प्रकृतसान्ध्यमनोकहपल्लवैस्तिमिरितं कचिदिन्द्रमणित्विषा ।

परिणतद्विपदन्तपरिक्षतिस्थपुटितं पुटितं क च सानुभिः ॥ ७ ॥

दृशि विधाय तमद्विवरं प्रियाविरहसम्भृतदुर्जरहृज्ज्वरः ।

अवददित्यपहस्तितकान्तिमान् गजगतिर्जगति श्रुतपौरुषः ॥ ८ ॥

किसलयाङ्गुलिभिः प्रतितर्जयन् मधुपद्मङ्कृतिहुङ्कृतिमुत्सृजन् ।

परिहसन् कुसुमैरपदं गिरां क्लममसौ मम सौति महागिरिः ॥ ९ ॥

न गिरिरेष पुरातनराक्षसः कृतपलाशकुलोन्नतिरानयन् ।

हृदि रुजं निजवंश्यदशाननप्रियतयायतया मम माल्यवान् ॥ १० ॥

अपकृतं किमगोत्तम ! ते मया कमुपकारमधत्त च मन्मथः ।

सृजसि यत् कुसुमास्त्रपरम्परां प्रभवतो भवतो नहि तत् क्षमम् ॥ ११ ॥

त्वं ब्रह्मणश्चित्तिरभूः किल पूर्वकाले

त्वामाश्रितस्तपनसूनुरवाप लक्ष्मीम् ।

मामप्यगेन्द्र ! घटय प्रिययार्तिभाजा-

मभ्युन्नताश्रयगुणः खलु कामधेनुः ॥ १२ ॥

विचकिल ! चकितमृगाक्षीं दर्शय मे दर्शनीयतिलकमुखीम् ।

तव सुरभिकुसुमजातं तस्याः केशैः प्रसाधयिष्यामि ॥ १३ ॥

रघुवर ! तव मास्म भूद् विषादः प्रियतमया नचिरेण योक्ष्यसे त्वम् ।

इदमाभिनयतीव वल्लरीयं वरवनिताकरकोमलैः प्रवालैः ॥ १४ ॥

प्राणेभ्योऽपि गरीयसी सहचरी सीता क ते वर्तते
 श्यामा मां मुकुलैरिषं मुञ्चन्ति गार्ढं समालिङ्गति ।
 क्षीणोऽस्यस्मि कृतार्थताद्युपगतः पश्यावयोरन्तरं
 हन्तेत्थं सहकार एष हसति स्मेरप्रसूनोद्गमैः ॥ १५ ॥

एते वत प्रियतमाविरहायकलयं मारीक्षमीक्षमलिभिर्विहितार्तनादाः ।
 मुञ्चन्ति बाष्पसलिलादि महीरुहोऽपि पुष्पोदरश्रुतमरन्दमिषेण नूनम् ॥
 इति बहुविधवाचि रामभद्रे दधति वनः सविपादशोकमूकम् ।
 किमपि किमपि चिन्तयाञ्चकार श्रुतिनिपुणोऽथ सुमित्रया प्रमृतः ॥ १७ ॥

दिवकूलङ्घनार्जितैः क्वचिद्व्योभावकाशा घनै-
 र्गाढाश्लेषविधेः सरोरुहृद्दशां यूनां च सन्धापनी ।
 ग्रीष्मोष्मप्रतिपन्नवार्धकधरातारुण्यविश्राणिनी
 वेला मन्मथवैभवैकशरणं प्रावर्तत प्रावृषः ॥ १८ ॥

हर्म्यस्थलानि मणिदर्पणानिस्तलानि
 ज्योत्स्नानुलेपसुभगासु विभावरीषु ।
 जुष्टानि नूतनवनाम्बुजडीकृतानि
 शीतालवः प्रियशृङ्गा विजहुर्युवानः ॥ १९ ॥

वरयुवतिनितम्बाडम्बराण्यापगानां
 गलितजलदुकूलान्याश्रिताः सैकतानि ।
 घनसमयविरक्ताः स्वैरमापृच्छथ हंसाः
 शिवसलिलनिषेव्यं मानसं प्राप्तवन्तः ॥ २० ॥

कैरवकेसरधूलीपालीकवचितमनसिजयोधसहायाः ।
 सौरभसौहृदरसिका एते श्रुति हि विकृतिमुपेता वाताः ॥ २१ ॥
 प्रत्युद्धताः केकिभिरार्तिभाजामाण्यायकाश्वातकपोतरुणाम् ।
 प्रवर्तकाः केतकसौरभाणामाविर्बभूवुर्नववारिवाहाः ॥ २२ ॥

घनैरुत्सृष्टानां प्रथमपयसां प्राप्य विभवं
 क्षितिर्वाष्पैरुष्णैः सममुदगिरद् याः स्वसमये ।

न तावेत् किं चक्रुः स्मरविजयहेतोर्जगति ता

विकोशाः कन्दलयः पथिकहृदयघ्नान्धिभिदुराः ॥ २३ ॥

लघुमधुकुसुमं निषिध्यं नीपं सुरभितनापनु मालतीं प्रयातान् ।

मधुकरनिकरानवेक्ष्य फुल्लयसत्रमिषाद् गिरिमल्लिका जहास ॥ २४ ॥

परिणतपल्लवराशिर्विकलः प्रसवैर्मधुव्रतापेतः ।

अभवदशोकः शोच्यः कदम्बसंक्रान्तभूरिसौभाग्यः ॥ २५ ॥

धूमस्तोमानुकारि प्रथममथ पुरो मारुतास्फालनेन

व्याप्तं व्योमान्तराले सुरपतिधनुषः शारितं मण्डलेन ।

धारानाराचपानैस्वनिमभितुद्गद् वीक्ष्य जातं घनाना-

मुन्मादोन्मेषशोच्यप्रकृतिरिति किमप्युचिवान् रामभद्रः ॥ २६ ॥

पीत्वा विषं जलनिधेः सहस्रोत्पतन्तः

कृत्वा निनादमथ दिक्षु परिभ्रमन्तः ।

आघूर्णमानतुमुलश्वसनावखिन्ना

मेघाः प्रसह्य पुनरेव तदुद्गमन्ति ॥ २७ ॥

दिशः सर्वाः खर्वा इव क्वचिता मेघपटलैः

प्रलम्बैस्तैः कैश्चिद् गगनमपि सङ्कोचविरलम् ।

न दृश्यन्ते शैलाः समदाशिखिनादैरनुमिताः

सिलिन्धैरुद्भिन्नैः क्षितिरपि दृशोर्मे विषमदा ॥ २८ ॥

पवमानजवेन धावमानैः स्थगितज्योतिरितस्ततः प्रकीर्णैः ।

जलपानपिचण्डिलैः पयोधेश्वरतीवाम्बरमम्बुवाहजालैः ॥ २९ ॥

वेगोन्मूलितभीमसालपवनमेह्वोलिताभ्रोदरा-

दुत्सृष्टा गिरिगण्डशैलभिदुरा धारा मुहुः पाथसाम् ।

वैदेहीविरहापकल्यमनसश्छिन्दन्ति गात्राणि मे

भिन्दन्ति प्रतिभर्म काममुद्गदः किं किं न कुर्वन्त्यसूः ॥ ३० ॥

चेतसापि विमुखेषु परवारिरसने

चातकाननपुटेषु फलितामुपतना ।

एहि वैधिलि ! विलांकय विलोलनयने !

कालिकापि कुरुते रतिमुपाश्रितजने ॥ ३१ ॥

अमृतद्रवपूर्णहैमकुम्भप्रतिमल्लेन मुहुः स्तनद्वयेन ।

मदिराक्षि ! ममोरसि प्ररूढं मनसस्तापमिहार्हसि प्रमार्ष्टुम् ॥ ३२ ॥

भवतु रुदितमुच्चैरूर्ध्वबाहुः करिष्ये

पदकमलजुषं मामत्यजज्जानकीति ।

इति मयि विदधाने चण्डि ! सौजन्यशून्या

धिगिति जगति वाचस्त्वकृतेऽप्युद्भवेयुः ॥ ३३ ॥

शतमखचापमुद्रितवलाहकशब्दधृत-

प्रमदमयूरनर्तनमनोज्ञनितम्बभुवः ।

इह भवतीं विना निवसतः स्थिरशोकजडे

मम दधते रुजं हृदि नितान्तममी गिरयः ॥ ३४ ॥

इति विलपाति प्रभौ दीनदीनाक्षरं

जनकतनयां विना वर्तमाने वने ।

निशिचरकुलक्षयं कर्तुकामो हत-

श्विरमजानि लक्ष्मणश्चिन्तयानन्तया ॥ ३५ ॥

दुर्वारदुःखपरिवर्तितधैर्यमार्यं

पङ्कावगाढमिव गन्धगजं निरीक्ष्य ।

ये सद्गुणाः पुरुषभूषणतां गतास्तान्

मोघानमंस्त मदनस्य सति प्रतापे ॥ ३६ ॥

तमपारशोकहतबोधवैभवं

घनरुद्धतेजसमिवोष्णरोचिषम् ।

प्रकृतिं निनीषुरनुनीतिलम्पटः

स शुचं नियम्य गिरमित्थमूचिवान ॥ ३७ ॥

आर्य ! प्रसीद शमयाधिमुपेहि धैर्यं

सीदन्ति नापदि हि भव्यधियः कदापि ।

युष्मद्विधेषु परिमूर्च्छति चेत् प्रमोहः

कं वा जनः शरणमृच्छतु तुच्छबोधः ॥ ३८ ॥

दृष्टापदाने द्विषि जागरुके

मायाविनीत्थं प्रतिबद्धवैरे ।

विभो ! न वेन्नयस्य पराभवस्य

प्रतिक्रियेदं परिदेवितं किम् ॥ ३९ ॥

मूकत्वे हृदयं स्थितिं न लभते वाचालता चेन्न सा

शोभायै तव शासितुः प्रमुखतः प्रायः परं कल्पते ।

अस्मिन् नाम दशान्तरे परिणते किं ब्रूमहे कुर्महे

किं वा कस्य पुरः प्रलापसलिलैः प्रक्षालयामः शुचम् ॥ ४० ॥

राज्याद् भ्रंशः पितुरूपरमो मातृभिर्विप्रवासो

वन्यैर्वृत्तिः शयनमवनौ दण्डकेषु प्रचारः ।

घोरैर्वैरं निशिचरकुलैः किञ्च दारापहारः

किं किं नाम व्यसनमभवन्न त्वयि प्राज्यवृत्ते ॥ ४१ ॥

यद्वा तोषित एव कौशिकमुनिर्नक्तञ्चरी बाधिता

शार्वं चापमभाजि भार्गवमदो दूरात् समुत्सारितः ।

सत्येऽवस्थितमाश्रितं मुनिवनं युद्धे खरो विधुतो

बाली चास्तमितस्त्वया रघुपते ! नासावि किं वा यशः ॥

अलं वाग्भिराभिः कुरु प्रार्थितं मे

महावीर ! वीरश्रियः पूरय त्वम् ।

शराग्रावकृत्तैर्द्विषामुत्तमाङ्गै-

र्मनस्याहितां कन्दुकोत्क्षेपलीलाम् ॥ ४३ ॥

इति सौमित्रवचोभिः शमिताधि त्रिजगदाधिशमनपरम् ।

सीतालोचननालीनिश्चूपितममृतमध्युवास गिरिम् ॥ ४४ ॥

इति रघुवीरचरिते नवमः सर्गः ॥

अथ दशमः सर्गः ।

ततः परिष्कृतं रामं शक्तिसिद्धिगुणोदयैः ।
 पद्मलिङ्गा रिपूञ्जेतुं शारदी धीरचोदयत् ॥ १ ॥
 आलक्ष्याभ्युद्यतं वीरं महत्युत्साहकर्मणि ।
 नलिनान्यलिगर्भाणि विकारं प्रतिपेदिरे ॥ २ ॥
 मुक्ताशेषजला मेघा निभृता लघुतां गताः ।
 व्ययागमावनालोच्य स्थूललक्षा इवाभवन ॥ ३ ॥
 दृष्ट्वा यत्सम्पदा पूर्वं ये रसान्तरनिःस्पृहाः ।
 चातकास्ते घनान् रिक्तान् नाभ्यनन्दन् दृशापि तान् ॥ ४ ॥
 विक्षेपमुखरैर्यन्त्रैरुन्नासितशुकोत्कराः ।
 केदारोपान्तमासेदुर्गायन्त्यः शालिगोपिकाः ॥ ५ ॥
 उदयेन प्रसन्नानि मुनेः सागरपायिनः ।
 शूराणां च नदीनां च यनांसि च पर्यांसि च ॥ ६ ॥
 परहस्तिमदामोदभ्रान्तिभाजो मदोत्कटाः ।
 सौरभं सप्तपर्णानामसहन्त न हन्तिनः ॥ ७ ॥
 पिबतां यौगपद्येन मकरन्दं नवोद्भवम् ।
 अभवत् पुण्डरीकेषु भ्रमराणां महोत्सवः ॥ ८ ॥
 अमुचद् यां न वर्षासु मेघच्छन्नासु चन्द्रमाः ।
 तथा चन्द्रिकया पूरीचकार कुसुदोदरम् ॥ ९ ॥
 स्फुटमीनप्रचाराणि सरितां वारि भेजिरे ।
 स्पष्टसैकतजातानि पुंसामर्धोरुदघ्नताम् ॥ १० ॥
 बलाहकानां शकलैर्निश्शेषक्षरिताम्भसाम् ।
 सङ्कीर्णं सर्वतो व्योम चित्राक्रान्तमिवाभवत् ॥ ११ ॥
 प्रतीक्षमाणा निष्पङ्कां वेलामाहृतशालिकाम् ।
 कृतयोग्याग्रहा योधा निन्युः शस्त्राणि सज्जताम् ॥ १२ ॥

एवमभ्युद्यतं कालं निरीक्ष्य सफलोद्यमः ।
 रामः शत्रुकुलोच्छेत्ता वाचं सौमित्रये ददौ ॥ १३ ॥
 शरद् यौवनमारूढा पश्य ! वीरश्रियः सखी ।
 निरुद्यमा वयं तावत् कृत्यवन्तो व्यवस्थिताः ॥ १४ ॥
 कबन्धशबरीवाक्यैर्विश्वस्ते मयि मानद ! ।
 उपकारिणि सुग्रीवो मन्ये नाञ्जस्यमिच्छति ॥ १५ ॥
 छलेन यत्कृते तस्मिन् वालिन्यनपराधिनि ।
 पातितो निर्विमर्शेन मया रामेण सायकः ॥ १६ ॥
 प्रागनिर्विष्टविस्त्रम्भे मैत्रीमभ्यर्थयत्यपि ।
 पुमानतिप्रसज्येत सहसा नेति नः श्रुतम् ॥ १७ ॥
 विशुद्धया विशुद्धस्य वाचोयुक्त्या हनूमतः ।
 विलोभितस्य मे बुद्धिरतिचारमुपाश्रिता ॥ १८ ॥
 साह्यार्थं मित्रलाभाय मतिर्नातिव्यपेक्षणी ।
 चापे च त्वयि चायत्तं जानीहि विजयं मम ॥ १९ ॥
 अनेनोपकृतिर्मे स्यादित्यनाद्राशये जने ।
 मा भूदापन्निमग्नोऽपि नवनीतमना बुधः ॥ २० ॥
 हतदारो दशास्येन सहायार्थी पुत्रङ्गमम् ।
 लिप्सुः प्रतीक्षते रामो मा भूदिति जनश्रुतिः ॥ २१ ॥
 तथापि प्राप्य किष्किन्धां राजद्वारमुपाश्रितः ।
 मामिहावस्थितं तस्मै कपिराजे निवेदय ॥ २२ ॥
 स तस्य शासनं कृत्वा हृदि संरम्भनिर्भरे ।
 उद्दिष्टं स्थानमासाद्य जगाद पुत्रगेश्वरम् ॥ २३ ॥
 राजन् ! कपीनां नेतासि त्वामहं द्रष्टुमागतः ।
 अवधानप्रदानेन क्रियतां मय्यनुग्रहः ॥ २४ ॥

आसीद् दशरथो नाम राजा सत्यप्रतिश्रवः ।

तस्य राम इति ख्यातः पुत्रोऽभूद् गुणवत्तमः ॥ २५ ॥

मात्रा सपत्न्या कैकेय्या निरस्तः स वनं गतः ।

तेनेदं दण्डकं सर्वं कृतं विध्वस्तराक्षसम् ॥ २६ ॥

तस्य गोदावरीतीरे वसतः खरघातिनः ।

रावणेन हृता भार्या मैथिली पतिदेवता ॥ २७ ॥

तामन्वेष्टुं परिक्रामन्नद्रेरद्रिं वनाद् वनम् ।

तुम्बुरुं नाम गन्धर्वं मुनिशापादमोचयत् ॥ २८ ॥

शृङ्गैरम्बरमाचुम्बन्नार्तानां शरणप्रदः ।

इतो नातितरां दूरे माल्यवान् नाम पर्वतः ॥ २९ ॥

उपत्यकायां तस्यास्ति पम्पा नाम शिवोदका ।

कापि पुष्करिणी भङ्गैरास्फालिततटस्थली ॥ ३० ॥

तत्राश्रमपदं तस्यास्तीरे यत्रावसत् पुरा ।

मतङ्गस्तस्य शिष्याश्च शबरी च चिरन्तनी ॥ ३१ ॥

कृच्छ्रेण वसता तत्र तेन मासचतुष्टयी ।

अत्यवाहृत धारालैर्घनैर्दुर्दर्शदिङ्मुखा ॥ ३२ ॥

अपि दृष्टः सकृत् कापि स शरण्यस्त्वया विभो ! ।

जटिलश्रीरवसनः प्रियाविरहकर्षितः ॥ ३३ ॥

राजन् ! प्राप्तः शरत्कालः पन्थानश्चापकर्दमाः ।

बभूवुः सरितो नाव्याः सुतराः सुतरामिह ॥ ३४ ॥

राजन् कर्माणि सन्त्येव सर्वेषामपि देहिनाम् ।

आत्माभ्युदयबन्धीनि महदल्पव्यवस्थया ॥ ३५ ॥

मृषा न नीयते तेन कालः स्तोकोऽपि जाग्रता ।

आत्मनोऽभ्युचिते कृत्ये वशिना वानरेश्वर ! ॥ ३६ ॥

तस्य भ्रातास्मि नाम्नाहं लक्ष्मणस्तत्प्रियङ्करः ।

प्रसादभाजनं चास्मि परमारभ्य जन्मनः ॥ ३७ ॥

यस्याभिषेके प्रक्रान्ते प्रारब्धं मङ्गलैष्वथ ।
 तस्मिन्नेव वनं प्राप्ते वन्या वृत्तिर्मयाहता ॥ ३८ ॥
 अद्य युद्धाय सन्नद्धं तमन्वग् यामि सायुधः ।
 अनुवृत्तिर्गुरूणां हि लोकद्वयफलप्रदा ॥ ३९ ॥
 त्वया चिरोषितं स्थानं कृपया नः समर्पितम् ।
 तत्र निर्व्याकुला राजन्नियन्तं कालमूषिम ॥ ४० ॥
 साम्प्रतं गन्तुमिच्छामस्ततः कार्यान्तरोद्यताः ।
 न गन्तव्यं ह्यनामन्व्य परं परगृहोषितैः ॥ ४१ ॥
 शिरसा बहतस्तस्य पदपद्मरजःकणान् ।
 करेण चेदं कोदण्डं दुष्करं मे न किञ्चन ॥ ४२ ॥
 शृण्वन्नित्यं वचस्तस्य रूक्षं माधुर्यदंशितम् ।
 प्रसीद मयि नाथेति पादौ जग्राह तापनिः ॥ ४३ ॥
 स तमेव पुरस्कृत्य भयेन व्यथितेन्द्रियः ।
 रामस्योपान्तमाश्रित्य प्रणनाम प्रसादयन् ॥ ४४ ॥
 मूर्ध्नि बद्धाञ्जलेस्तस्य परिम्लानमुखश्रियः ।
 सर्वाङ्गीणाः स्रवन्ति स्म रोमभ्यः स्वेदविन्दवः ॥ ४५ ॥
 तथास्थितं स सुग्रीवं दृशा सम्भाव्य सौम्यया ।
 यतस्व सीतामन्वेष्टुमिति धीरमवोचत ॥ ४६ ॥
 बध्सीति श्रुते तस्मिन् पीयूष इव दुर्लभे ।
 पुनर्जातमिवात्मानं मेने स हरिपुङ्गवः ॥ ४७ ॥
 तेनोपकृतमात्मानमनृणं कर्तुमुद्यतः ।
 तत्प्रसादैकशरणः प्रयत्नाय प्रचक्रमे ॥ ४८ ॥
 ततो बालातपाताम्रमुखन्यक्कृतदौडिमा ।
 मधुपिङ्गलनेत्रार्चिर्नीराजितनभोज्जणा ॥ ४९ ॥
 शुभ्रदंष्ट्राङ्कुरज्योतिस्स्मेरसृकपुटोत्कटा ।
 विमलोरस्थलाक्षिप्तशरदम्बुदडम्बरा ॥ ५० ॥

वेगाकृष्टमहासालपातक्षुण्णाद्रिमैखला ।
 हेलाच्छोटितलाङ्गूलकृतसौदामिनीजया ॥ ५१ ॥
 उद्यत्किलिकिलारावशब्दायितदिगन्तरा ।
 सचराचरभूगोलमर्दनक्षयविक्रमा ॥ ५२ ॥
 चलद्भुजपदन्यासकम्पितक्षितिमण्डला ।
 भीमहिक्काचयत्रस्तवैमानिकमरुद्गणा ॥ ५३ ॥
 जम्बूपरिणतिश्यावनखनिर्दारिताहिता ।
 उद्भ्रतररजोराजीजम्बालितसुरापगा ॥ ५४ ॥
 रुद्धमारुतसञ्चारा दुर्धरा हरिवाहिनी ।
 बद्धाञ्जलिपुटा मूर्ध्नि पर्युपास्त रघूद्गहम् ॥ ५५ ॥
 अनौर्वानलनिर्दाह्यमपेयं कुम्भयोनिना ।
 कपिसैन्यं तदद्राक्षीदपूर्वमिव सागरम् ॥ ५६ ॥
 मारुतिं जाम्बवन्तं च वाचा सम्भाव्य वाक्पटुः ।
 बीक्ष्य नीलाङ्गदौ देवः सुग्रीवमिदमूचिवान् ॥ ५७ ॥
 विभज्य बानरीं सेनां दिक्षु सर्वासु चारय ।
 क्व वा सीता कथं वेति यथावदवधार्यताम् ॥ ५८ ॥
 आज्ञां स्रजमिवादाय मूर्ध्ना तस्य कृतादरः ।
 सम्भूय यूथपैर्धीमान् गिरमित्युदमीलयत् ॥ ५९ ॥
 निर्भरा भाग्यसम्पत्तिस्तावदस्मासु खेलति ।
 उपकर्तरि लोकानां वयं यदुपकुर्महे ॥ ६० ॥
 इयं नश्वपला जातिः कस्याप्यनुपकारिणी ।
 अनया स्वामिनः कृत्यं घटेत यदि के वयम् ॥ ६१ ॥
 संविभक्ता चतुर्धासौ सेना व्रजतु मा चिरम् ।
 दिक्चतुष्टयमुद्दिश्य यावदर्कत्विषां गतिः ॥ ६२ ॥
 द्वीपान् संसागरान् सप्त तद्धर्मानप्यशेषतः ।
 इयन्तश्चेदृशश्चेति याथातथ्येन वेद्यन्महम् ॥ ६३ ॥

विचित्य देवीं सर्वत्र विदित्वा तदशाः पुनः ।
 मासमात्रेण कालेन प्रत्यापत्तिर्विधीयताम् ॥ ६४ ॥
 तस्याज्ञामिति संगृह्य यास्यत्सु कपिषु प्रभुः ।
 भ्राह्म्य मारुतिं धीमान् वाचमित्थमुदाहरत् ॥ ६५ ॥
 बानरेष्वेषु सर्वेषु स्थिरसाहसवृत्तिषु ।
 विस्रम्भग्रन्थिरस्त्येव स तु त्वयि विशेषगः ॥ ६६ ॥
 त्वया सङ्गच्छमानेन प्रीणिते मे यदा दृशौ ।
 तदाप्रभृति वैदेही प्रत्यापन्नेति मे मतिः ॥ ६७ ॥
 एते न न करिष्यन्ति मत्कृते साहसान्यपि ।
 स्थेयसा त्वत्प्रयत्नेन सिद्धिः सम्पत्स्यते ध्रुवम् ॥ ६८ ॥
 इमानि कुसुमानीव व्यञ्जयन्ति फलोद्गमम् ।
 त्रिविधानि निमित्तानि प्रसीदति च मे मनः ॥ ६९ ॥
 नचिरान्नागनासोरूर्ननं प्रेक्षिष्यते त्वया ।
 दुर्ज्ञेयस्त्वत्प्रयासस्य महिमा हि तथाविधः ॥ ७० ॥
 इदं मे जीवितं मूर्तमिव रत्नाङ्गुलीयकम् ।
 ऋषिविश्राणितं तस्यै प्रत्ययाय प्रदीयताम् ॥ ७१ ॥
 इति तस्मिन् गिरं कृत्वा प्रत्यामुच्याङ्गुलीदलात् ।
 स्वमञ्जलिपुटं नीत्वा सवाष्पं निरवर्णयत् ॥ ७२ ॥
 निजगाद् च भूयस्तन्निःश्वासज्वरिताधरः ।
 दर्शनात् प्रभृति स्वस्मिस्तस्या वृत्तिमनुस्मरन् ॥ ७३ ॥
 चिरार्जितानां तपसां विवर्तस्त्वं तपोधनैः ।
 त्वया मां दैवसम्पत्तिः स्वयमेव वरिष्यते ॥ ७४ ॥
 आर्तेष्वभ्यवपत्तारस्तापसा हि दयालवः ।
 तद्योगात् तव ताच्छील्यं निश्चिनोति मतिर्मम ॥ ७५ ॥
 उक्तमज्ञातपूर्वेण यदनेन हनूमता ।
 तस्यास्तत्प्रत्ययं नेतुमेवमेवेति साधय ॥ ७६ ॥

किञ्च ब्रवीमि पूर्वं नौ साकेतपुरवासिनोः ।
 पुष्पारामेषु या केली विस्मर्तव्या न सा तव ॥ ७७ ॥
 इति विज्ञाप्य मद्राचा तामुच्छ्वासय सुव्रताम् ।
 स्त्रीणां हि प्रियसन्दिष्टं वियुक्तानां रसायनम् ॥ ७८ ॥
 इदं च वद सुव्यक्तं शपामि पदयोः पितुः ।
 सद्दीपान् सागरांस्तीर्त्वाप्यानेप्ये भवतीमिति ॥ ७९ ॥
 इत्युक्त्वेतरदुष्प्रापरुचिप्रसरपेशलम् ।
 हृदयं मूर्तमिव तन्निदधे तत्करे विभुः ॥ ८० ॥
 रक्षौषधमिवादाय तत्पाथेयमिवात्मनः ।
 प्रयास्यन् प्रान्तरं भेजे प्रमदं मरुतः सुतः ॥ ८१ ॥
 प्राणिता तेन सा सेना वानराणां महौजसाम् ।
 उद्दिश्य दक्षिणामाशां प्रतस्थे भर्तृशासनात् ॥ ८२ ॥
 उदन्यन्तो विचिन्वन्तः शैलसानुषु जानकीम् ।
 कण्डुना मुनिना शप्तां प्रापुः श्रान्ता मरुस्थलीम् ॥ ८३ ॥
 यत्र न प्राणिसञ्चारो नाम्भांसि न महीरुहाः ।
 भौमोष्णप्रसराद् यत्र मृगतृष्णा निशास्वपि ॥ ८४ ॥
 ते जाङ्गलपदभ्रान्तिद्विगुणीकृतचापलाः ।
 बिलं प्रविविधुर्भीमं दर्शितेन पथा द्विजैः ॥ ८५ ॥
 हतासुरास्तमस्यन्धे चरन्तः शमितक्षुधः ।
 स्वयंप्रभाप्रसादेन निरक्रामन् गुहोदरात् ॥ ८६ ॥
 ततः सम्पातिसम्पातं कृत्वोत्क्रान्तं जटायुषम् ।
 विज्ञाप्य तन्मुखात् सीतां लङ्कां नीताममंसत ॥ ८७ ॥
 विन्ध्यपादानवन्ध्येहा विलङ्घ्यालङ्घ्यतेजसः ।
 अध्वानं पृथुभिर्ध्वानैस्तेरुस्ते रुद्धदिङ्मुखाः ॥ ८८ ॥
 समयतिक्रमाद् भर्तुः काकुत्स्थाप्यायितात्मनः ।
 अवक्षेपं ययुस्तेषां हृदयानि निरत्ययम् ॥ ८९ ॥

वाचा जाम्बवतः स्थैर्यं नीता भूयोऽपि ते गिरिम् ।
 मलयं पृष्ठतः कृत्वा पारं प्राप्सुर्महोदधेः ॥ ९० ॥
 तिमिङ्गिलैर्महाभोगैस्तिमिग्रसनलोलुपैः ।
 अन्तर्लीनैरिव द्वीपैराघूर्णितजलोदरम् ॥ ९१ ॥
 श्रीविलासैरिवालोलैर्हस्तैरिव महोर्भिभिः ।
 आलिङ्गन्तं मुहुर्वेलामेलापाकेन वासिताम् ॥ ९२ ॥
 पश्यन्ति स्म च निस्सीमकौतुकस्तिमितेक्षणाः ।
 तमपारमगाधाम्बुनिलीनासुरभूभृतम् ॥ ९३ ॥
 ते तरङ्गानुसारेण प्रवमानास्तदाप्लुताः ।
 आलिङ्गं स्वानि गात्राणि क्षारार्द्राण्युच्चकम्परे ॥ ९४ ॥
 वरस्त्रिदन्तचारुणि शुक्तयुद्गीर्णानि चापलात् ।
 मौक्तिकानि हनौ कृत्वा नीरसानि समत्यजन् ॥ ९५ ॥
 अयस्सूचिनिशातेषु श्रान्ताः क्षारतृणेषु ते ।
 निषण्णमात्रास्तद्विद्धाः कृतचीत्कारमुत्प्लुताः ॥ ९६ ॥
 तत्राङ्गदवचोभिन्नां चित्तवृत्तिं वनौकसाम् ।
 मारुतिः प्रकृतिं नीत्वा प्राक्षिपत् प्रस्तुतं प्रति ॥ ९७ ॥
 सिन्धूल्लङ्घनसामग्र्यामप्रगल्भतया पुनः ।
 कपिषु ध्यानमूकेषु जाम्बवानाह मारुतिम् ॥ ९८ ॥
 प्राक् प्रभाते विजृम्भायां सिसृक्षोः परमेष्ठिनः ।
 जातोऽहं प्रथमं देहात् ततः स्वायम्भुवादयः ॥ ९९ ॥
 ततः परस्ताज्जानामि विश्वसर्गक्रमं पितुः ।
 प्रलयान् कल्पभेदांश्च मनूनां च व्यवस्थितिम् ॥ १०० ॥
 परोक्षकीर्तनैः किं स्यात् फलं कालात्ययादृते ।
 अस्मिन् काले श्रुतिप्राप्तं यत् तदेकमनाः शृणु ॥ १०१ ॥
 अन्विच्छन्तं पुरा वेदान् प्रवृद्धे प्रलयाम्भसि ।
 क्रीडन्तं छन्दतो वेद्वि मीनाकारं जगत्प्रभुम् ॥ १०२ ॥

ततः सुरासुरौदस्तमन्दरांद्धारहेतवे ।
 बद्धकक्ष्यं महाकूर्ममन्वभूर्वं दृशानया ॥ १०३ ॥
 हिरण्याक्षेण पर्यस्तां धरित्रीमुद्धरिष्यतः ।
 मायामहावराहस्य महिमा निरवर्ण्यत ॥ १०४ ॥
 नखनिर्भिन्नदैत्येन्द्रविकटोरस्स्थलोद्गतैः ।
 रुधिरैराप्लुतो दृष्टो मया पुरुषकेसरी ॥ १०५ ॥
 पदत्रयेण लोकांस्त्रीन् बलेर्हरति वामने ।
 मया त्रिलोकीं भ्रमता दुन्दुभिः समहन्यत ॥ १०६ ॥
 त्रिःसप्तकृत्वः पृथिवीं क्षिप्तक्षत्रां वितन्वतः ।
 यद् वृत्तं जामदग्न्यस्य प्रत्युप्तं तद् दृशोर्मम ॥ १०७ ॥
 पुराहमैकयोत्प्लुत्या विरिञ्चभवनं गतः ।
 अभिवन्द्य तमद्राक्षसङ्ख्यान् प्राक्तनान् मनून् ॥ १०८ ॥
 कौशिकोद्भावितान् देवान् वैश्वानरपथाद् बहिः ।
 अवस्थितांस्ततो गत्वा सद्यः पातालमाश्रितः ॥ १०९ ॥
 इति वेगपरीक्षार्थमुत्प्लुतं यौवने सति ।
 अतिक्रान्तेन किं तेन वर्षीयानस्मि निस्सहः ॥ ११० ॥
 पुनरुक्तवलीव्यक्तिं मुखं भ्रूपिहिते दृशौ ।
 सवेपथूनि गात्राणि खिन्नानि धिगिमां दशाम् ॥ १११ ॥
 मिषत्स्वस्मासु सर्वेषु त्वामहूय रघूद्वहः ।
 अञ्जलौ कृतवान् धीमानभिज्ञानाङ्गुलीयकम् ॥ ११२ ॥
 भर्तुर्देवस्य देव्याश्च सर्वेषां नो वनौकसाम् ।
 दुर्वहः सकलो भारस्त्वय्येव विनिवेशितः ॥ ११३ ॥
 सागरोल्लङ्घने शक्तिरस्त्येवैष्वङ्गदादिषु ।
 किन्तु मायाविभिर्योद्हुं प्रत्यागन्तुं त्वमीशिषे ॥ ११४ ॥

स्वस्त्यस्तु तात! ते विज्ञा या भूवन् पथि यास्यतः ।
 प्रत्यावृत्तं कृतार्थं त्वां पश्येयमनया दृशा ॥ ११५ ॥
 बह्वपायेन मार्गेण तितीर्षोरम्भसां निधिम् ।
 तव क्षेमाय भूयास्तामजेयौ रामलक्ष्मणौ ॥ ११६ ॥
 अभिज्ञानप्रदानेन नीतायाः प्रत्ययं त्वयि ।
 मनःप्रसादः स्वामिन्याः क्षिणोत्वन्वपरिश्रमम् ॥ ११७ ॥
 इति शतधृतिसूनोः प्रस्तुतार्थान्जुकुलां
 गिरमवहितचेताः शुभ्रवान् रामदूतः ।
 उदधितरणकल्यां मूर्तिमङ्गीकरिष्यन्
 समधित पितृतुल्यश्चेतसि स्वं प्रभावम् ॥ ११८ ॥
 इति रघुवीरचरिते दशमः सर्गः ।

अथैकादशः सर्गः ।

तदनु पवनसूनुर्कक्षराजः शकलितमन्द्रमरञ्जुभिर्वचोभिः ।
 विकसितमहिमा दशास्यनीतां जनकमुतापुपचक्रमे विचेतुम् ॥ १ ॥
 जनकदुहितृविप्रलम्भखिन्नं विभुमथ तामपि तद्विधार्तिभाजम् ।
 उपकृतिनिरतं पतिं कपीनामपि स कृतार्थयितुं बभूव सज्जः ॥ २ ॥
 गगनलिहि महेन्द्रशैलमूर्धि व्यवसितचित्तमवस्थितस्य तस्य ।
 वपुरलघु शरद्धनावदातं प्रसभमवर्धत सागरं तितीर्षोः ॥ ३ ॥
 श्रियमभजत लब्धपाण्डुभावैः सितरुचि तस्य शिरः कचैरुदीर्णैः ।
 शरदुपगमसारिताम्बुगर्भैर्हिमगिरिकूटमिवाम्बुदैर्विलग्नैः ॥ ४ ॥
 तरुणतरणिबिम्बचारुकान्ति प्रकटितचन्द्रकलावदातदंष्ट्रम् ।
 अशनिशकलदुर्निरीक्षदन्तं मुखमुदभासत तस्य पिङ्गनेत्रम् ॥ ५ ॥
 अरुणरुचि मुखं विराजमानं ज्वलितरुचा मणिकुण्डलद्वयेन ।
 गुरुभृगुसुतमध्यगस्य भानोरनतिचिराभ्युदितस्य धाम भेजे ॥ ६ ॥

रुचिमुदबहतामहीन्द्रभोगद्युतिपरिभूतिकृतौ भुजा तदीर्यौ ।
 अवनितलसामुहृतिप्रगल्भौ विपुलतराविव यन्त्रदारुसारौ ॥ ७ ॥
 निचितरुचिररोमदर्शनीयं स्फटिकमणिस्फुटकान्ति तस्य वक्षः ।
 विसृमरकिरणस्य शीतभानोः श्रियमपहस्तितलक्ष्मणो जहार ॥ ८ ॥
 जवपवनविधूतशैलशृङ्गौ जगदवनक्षमतोरणायमानौ ।
 पृथुजघनभरप्रसक्तखेदौ गगनमपूरयतां तदूरुकाण्डौ ॥ ९ ॥
 रघुपतिदयितार्थमुत्पतिष्णोश्चरणसमर्पणशीर्णसानुकूटः ।
 क्षितिभृदुदवमत् तदीयनादप्रतिरुतगर्भगुहामुखैर्मृगेन्द्रान् ॥ १० ॥
 अमरवसतिपद्मनालदण्डः सरभसमस्य समुत्पपात बालः ।
 बलिमखमथनोद्यतस्य विष्णोश्चरण इव त्रिदशारिधूमकेतुः ॥ ११ ॥
 विहितशतधृतिस्तुतिर्नमस्यन् गिरिशमनुस्मृतराघवाङ्घ्रिपद्मः ।
 पितरमथ समस्तदेवतानां गणमपादिश्य च वन्दनं चकार ॥ १२ ॥
 परिचितमापि मेघभीमघोषं विपुलहिमाचलतुङ्गभीषणाङ्गम् ।
 गगनपथविभागवद्धकक्ष्यं तमथ निरीक्ष्य वितत्रसुः प्लवङ्गाः ॥ १३ ॥
 व्यवसितमिति तं विलोक्य सिद्धा जलनिधिनिस्तरणे कुतूहलेन ।
 स्तिमितनयनचित्रितान्तरिक्षा गिरिमिति तस्य कृते मिथो विवदुः ॥
 गिरिदुहितरि शम्भुना निषिक्तं सकलदुरुद्रहमग्र्यशक्ति तेजः ।
 उदरगतमभूद् यदञ्जनायाः प्रभवममुष्य महात्मनस्तदाहुः ॥ १५ ॥
 अयमजनि यदा तदा जिहीर्षुः परिणतदाडिमताम्रमर्कविम्बम् ।
 उदयगिरिगतं निरीक्ष्य वेगादुदपतदम्बरमामिषभ्रमेण ॥ १६ ॥
 फलमिति मनसाभिमन्यमानः सुरपतिकुञ्जरमुत्पतन् जिवृक्षुः ।
 हनुभुवि कुलिशेन तेन विद्धः क्षितिमभजत् प्रतिपन्नवान् प्रमोहम् ॥
 सुतमकृशदशान्तराभिभूतं चलितधृतिः परिगृह्य मातरिश्वा ।
 विधृतरभसमात्मनो महिम्ना जगदिदमस्तमितेहितं चकार ॥ १८ ॥
 जगति जडतया दृढाभिभूते हरिहरपद्मभुवः पुरो विधाय ।
 अमरपरिषदङ्कलग्रसूनुं पवनमुपेत्य जगद्धितं ययाचे ॥ १९ ॥

परममिति गिरं प्रयुज्य तेभ्यः पुनरवृणीत वरं शुभाय मूनोः ।
 युधि विजयमदीर्घतां च शस्त्रैरनियतमायुरथात्मनो जयं च ॥ २० ॥
 पुनरपि च विचिन्त्य पुत्रलोभात् स्थिरगुणधीरणिमादिकान् गुणांश्च ।
 अलभत स च तेऽपि विश्वरक्षावितरणजागृवयस्तिरोवभूवुः ॥ २१ ॥
 यदयममरराजहेतिकोटिहस्तहनुरप्यसुभिर्न वञ्चितोऽभूत् ।
 सुरपरिपदमुष्य दत्तकीर्तिस्थिति हनुमानिति नाम तेन चक्रे ॥ २२ ॥
 अयमहिमरुचे रथाग्रगामी समपठदेकदिनेन शब्दविधाम् ।
 स तु निजसुतमित्रताममुष्माद् गुरुमहिमां गुरुदक्षिणां प्रपेदे ॥ २३ ॥
 पितुरिव बलवेगयोरमुष्य स्थितिरमराधिपतेरिवोरु तेजः ।
 कमलभुव इवोद्यमः समाधौ कपटवटोरिव कामरूपता च ॥ २४ ॥
 प्रयतमनसि विश्वसन्नमुष्मिन् व्यसनशतापहतोऽपि वर्तते यः ।
 स हि सकलमनोरथैर्गृहीतस्तपनतनूज इव प्रयाति लक्ष्मीम् ॥ २५ ॥
 अयमिह मनसाभिमन्यते चेत् स्वभुजबलेन समुद्धरेद् धरित्रीम् ।
 क इव तुलयितुं भवेत् प्रयासः कतिपयरात्रिचराश्रयं त्रिकूटम् ॥
 जय जय हनुमद्युदग्रकीर्ते ! जय जय विश्वसनीयशीलसीमन् ! ।
 जय जय जनकात्मजाग्रदर्शिन् ! जय जय राघवकामकामधेनो ! ॥
 भवतु शिवमपांनिधिं तित्तीर्षोर्विषमफलान्यशुभानि मा स्म भूवन् ।
 रजनिचरपतेर्यशःपताका व्रजतु पटच्चरतां तवेहितेन ॥ २६ ॥
 जवजितजनकः प्रविश्य लङ्कामधरितदेवपुरीं विभूतिभूम्ना ।
 अवहितमति सर्वतो विचिन्त्य क्लमविधुरामधिगच्छ रामपत्नीम् ॥ २७ ॥
 कपटहरिणवञ्चनात् परस्ताद् वनभुवि यानि विभोर्दशान्तराणि ।
 कथय शरनिरस्तवालि तस्यै हरिपतिसख्यमुदग्रमुद्यमं च ॥ ३० ॥
 वचनकुशल ! मूत्रतैर्वचोभिः शिशिरय तां प्रियविप्रलम्भतप्ताम् ।
 चिरमवनिमवग्रहोपरुद्धां सलिलभरैरिव सान्द्रवारिवाहः ॥ ३१ ॥

१. 'शिवाय', २. 'प' ख. पाठः. ३. 'सादः', ४. 'लोक्य क',
 ५. 'वि' क. पाठः.

इति स्वचरणैर्द्वीयमाणां गिरमुपसृंहिततेजसं नि(यश)म्य ।
 मतिमति गुरुणा कृतः स्वभक्ते शुचिरुपदेश इवैयते स्म वीरः ॥ ३२ ॥
 विवृतमुखविलोत्तरङ्गाजिह्वं लघु दशकत्रययोजनायतं सः ।
 वपुरभृत च तत्रिभागपीनं विभजद्विवाखिलमम्बरावकाशम् ॥ ३३ ॥
 दृढचरणनिपीडनावरुणक्षितिधरकूटमपास्तशत्रुकूटः ।
 उदपतदप(तद)र्षयन् महिम्ना गुरुमपि चारणवर्गदत्तमार्गः ॥ ३४ ॥
 जवपवनसमुद्धृताः समूलं विवशविलोलितपल्लवाग्रशाखाः ।
 चपलमिव विभुं धनानुरोधाः क्षणमनुजग्मुरनोकहा महान्तः ॥ ३५ ॥
 विरचितनुति नन्दनोपनीतैः सुरभित्तमैः कुमुदैरवाकिरन्त्यः ।
 पपुरतितृषितैरिवाक्षिपन्नैर्मणिचपकैरिव दिव्ययोषितस्तम् ॥ ३६ ॥
 त्वरितगतिरवेक्षणेन तासांमुपचरितानि कृतादरः प्रगृह्य ।
 प्रकृतमनुससार भीमदेहप्रसभनिवारितभानुरश्मिजालः ॥ ३७ ॥
 प्रकटितजलवेणि दक्षिणस्यां दिशि रभसोन्नतभीपणैकवीचिः ।
 अभजत जलधिस्तदीयवेगप्रभवमरुद्विधुतो विलस्य कक्ष्याम् ॥ ३८ ॥
 पयसि हरिभयेन ये निलीनाः क्षितिधरदैत्यगणा निरस्तशङ्कम् ।
 झटिति ददृशिरे च तद्व्यपायप्रकटविलोदरगोचरास्तदानीम् ॥ ३९ ॥
 प्रलय इव समुद्धतैस्तरङ्गैः कृतबडवानलघोणरन्ध्ररोधः ।
 चकितचकितनक्रचक्रवालः समधिकमुच्छ्वसिति स्म सिन्धुराजः ॥
 गरुडभयनिलीननागकन्यापृथुकुचकुम्भकृतानुभूतभूतिः ।
 पवनसुतहिताय वारिरातेहिंमगिरिसूनुरथोन्ममञ्ज शैलः ॥ ४१ ॥
 दधद्वरितसूर्यसोमवहिशुतिविष्वान् महसा महत्तमेन ।
 शिखरकटकसानुभेखलाभिर्मणिनिवहानपि दुर्लभान् वलारेः ॥ ४२ ॥
 कनकमणिविशिष्टधातुचित्रः प्रतिदिशमुच्छ्रितभीमशृङ्गबाहुः ।
 क्षितिभृदानिभृन्नोद्यमः समुद्रात् प्रथमवराह इवोत्पतन् वभासे ॥ ४३ ॥
 उपनतमथ सागरोपदेशात् स निजपरिश्रमहापनाय भूयः ।
 सुनिपुणमनुमान्य रामकार्यत्वरितगतिर्दिवमुत्पपात वीरः ॥ ४४ ॥

गतवति गुहमातुले महीध्रे तदनुगृहीतसमर्हणप्रतीते ।
 सरणिमरुणदुहृतस्य तस्य स्फुटमहिमा सुरसा भुजङ्गमाता ॥ ४५ ॥
 स्थगितपवनवर्त्मदिग्विभागा कबलयितुं तमवर्धत प्रकामम् ।
 स खलु पितृसमस्तदीयरूपद्विगुणितभीमतनुर्वभूव सद्यः ॥ ४६ ॥
 निरतिशयमवेक्ष्य तस्य तेजः स्तवकितधीर्महता कुतूहलेन ।
 ब्रज तव शिवमस्तु साधयामीत्यलमनुगृह्य तिरोवभूव देवी ॥ ४७ ॥
 अतुलबलजवौजसं प्रवृत्तं नभसि तथा जितपुष्पकानुभावम् ।
 ग्रसितुमवहिताशयः समुद्रात् सरभसमुत्पतति स्म कोऽपि सत्त्वः ॥
 सरणिमिव रसातलं प्रवेष्टुं वदनगुहामनिलोपमः प्रविश्य ।
 तदुदरमवदारयन् नखाग्रैर्निरगमदभ्रचयादेवोष्णरश्मिः ॥ ४९ ॥
 वीरश्रद्धायाग्राहिणीं यातुधानीमेवं कृत्वा कृत्यवान् भर्तृहेतोः ।
 हर्षस्मेरैर्नाकिभिः स्तूयमानो भूयोऽप्यासीदम्बरे भीमरूपः ॥ ५० ॥

त्रिभिः शृङ्गैस्तुङ्गैर्गगनमभिरुन्धन्तमभित-
 स्तरङ्गैरम्भोधेरहिनिवहभीमैरभिहतम् ।
 मणिस्तोमज्योतिष्प्रसरहसितार्केन्दुदहनं
 त्रिकूटं शैलेन्द्रं तनुतमतनुप्रौढिरगमत् ॥ ५१ ॥

इति रघुवीरचरिते एकादशः सर्गः ।

अथ द्वादशः सर्गः ।

स लम्बमुच्चैरतिलङ्घ्य शृङ्गं विलम्बितस्वर्णगिरिप्रभावम् ।
 अवेलसम्पज्जितनाकलोकं सुवेलमापद्यत यत्र लङ्का ॥ १ ॥
 स्फुटप्रकाशस्फटिकाश्मराजीनिवेशकूलप्रतिबिम्बितौघाः ।
 बृहद्वषट्कहनभग्नभङ्गास्त्रिमार्गगा यत्र वहन्ति नद्यः ॥ २ ॥
 प्रयाणवेगक्षुभिताम्भुगर्भव्याक्षिप्तशैलोरगदानवेभ्यः ।
 तिमिङ्गिलेभ्यः कबलोन्मुखेभ्यस्त्रस्तांस्तिमीन् रक्षति यो गुहाभिः ॥

पुरन्दराद्यैः स्मृतचन्द्रहासैर्हृदापि जापद्यत या पुरस्तात् ।
 वनौकसा राघवदूत्यभाजा ततः समावेशे दृशा पुरी सा ॥ ४ ॥
 यस्यां मणिस्तोमरुचिप्रहर्षादुत्सारिते सन्तमसे विदूरम् ।
 सरोजिनीपद्मविकासमात्रे परं भद्रत्यंशुमतः प्रयासः ॥ ५ ॥
 भयादपीतः पितृदेवमत्यैर्दशाननोत्थात् परिपूर्णमूर्तिः ।
 यत्सौधचन्द्रोपलसंज्ञवार्थं जागर्ति नित्येन तुषारभानुः ॥ ६ ॥
 हविः किमश्नासि यखेप्वपास्तं त्रयीवनैः सम्प्रति मन्त्रपूतम् ।
 रक्षांसि मांसानि पचन्ति यस्यां निर्भर्त्सयन्तीत्यसकृत् कृशानुम् ॥
 तेजस्विना काव्यगुरुप्रयुक्ताः सन्धाय सम्भूय च दैत्यदेवाः ।
 गुप्तां दशग्रीवभुजावलेन प्रवाधितुं यां मनसाप्यकल्पाः ॥ ८ ॥
 वर्षागमं कौतुककेतकानां प्रदेशमालोक्य परुत्तनूजः ।
 यत् तस्य वीर्यं रघुराजसूनोर्न तेन निर्वाह्यममंस्त कृत्यम् ॥ ९ ॥
 स कामरूपः सरितः ससत्त्राः शिलाविभङ्गैर्विपद्याः स्थलीश्च ।
 वनानि रम्याणि च भीमयन्त्राश्चकार पश्चात् परिखाश्च भूयः ॥ १० ॥
 स जामदग्न्यप्रहितोग्रहेतिनिर्दारितं क्रौञ्चमिवाद्रिवर्यम् ।
 अपावृतद्वारमुदीच्यमुच्चैर्हिरण्यं गोपुरमाससाद् ॥ ११ ॥
 ददर्श चानारतमाचरन्तं गतागतं वेत्रभृतां नियोगात् ।
 कृतावधानं क्षणदाचराणां महौजसामप्रतिगं समाजम् ॥ १२ ॥
 तं सुप्रसन्नेन्दुमुखी मनोजैर्वयोरुतैः स्वागतमुद्गिरन्ती ।
 विकीर्य ताराकुसुमानि दूराद्भ्यागतं प्रत्युदियाय सन्ध्या ॥ १३ ॥
 द्वारप्रवेशं परिहृत्य धीमानुत्सार्य लङ्काश्रियमुन्नतेहः ।
 उत्तुङ्गमुल्लङ्घ्य सुवर्णसालं तामभ्युपेतस्तनुतां विविश्वान् ॥ १४ ॥
 स वीक्षमाणो विशिखाः समृद्धा महान्ति सञ्ज्ञानि च राक्षसानाम् ।
 सुरदुमान् कामदुघांश्च तस्यां समन्ततः पर्यटति स्म भूयः ॥ १५ ॥

स कुम्भकर्णस्य विर्भाषणस्य महोदरस्यैन्द्रजितः समूनोः ।
 तथेतरेषामपि वेश्मजातान्यालोकयल्लोकहितश्चचार ॥ १६ ॥
 यद्वैभवं विश्वसृजापि साक्षात् स्मर्तुं न शक्यं कृत एव वक्तुम् ।
 तदद्भुतं राक्षसराजधाम प्रपद्य देव्याः पद्मन्वियेष ॥ १७ ॥
 स देवदैतेयमनुष्यवर्गाद् वन्दीकृता यौवनरूपधन्याः ।
 सुरक्षिताः कञ्चुकिभिर्महेला विलोकयामास कृतावधानः ॥ १८ ॥
 उद्यानवाटीषु सरस्तटेषु रथ्यासु सर्वासु च सापणासु ।
 शुद्धान्तकक्ष्यासु च मार्गमाणो दृशा न लेभे रघुराजपत्नीम् ॥ १९ ॥
 अवस्थितां तत्र सुपार्श्ववाचा विजज्ञिवांस्तामपि नाभिपश्यन् ।
 स तर्कयामास वितर्कशौण्डः स्वया धिया यत्ननिरोधखिन्नः ॥ २० ॥
 इतो वृथोल्लङ्घितवारिराशिः प्रतिप्रयातो विधृताङ्गुलीयः ।
 स्मेराणि वक्राण्यभितः स्थितानां कथं कपीनामवलोकयेयम् ॥ २१ ॥
 दृष्टा न देवी विचितैव सर्वा लङ्का निगूढेन मया निशायाम् ।
 इति श्रुते मद्रचने न जाने किं संस्यते दाशरथिर्निराशः ॥ २२ ॥
 सामान्यवृत्तिं परिलङ्घ्य पुंसां सम्भावना भर्तृकृता हि शल्यम् ।
 गाढं निमग्नं हृदये कृतज्ञस्तदुद्धरिष्यन् लेभते न निद्राम् ॥ २३ ॥
 दुरुद्धैः कर्मभिरन्तदूप्यैः प्रायेण नेतुः प्रमदं विधास्यन् ।
 दिवानिशं जागृविरप्रमत्तः कृच्छ्रेण भृत्यो नयति स्वमायुः ॥ २४ ॥
 सेवाभृतां भावितया गुणैर्वा प्रसादभूमिर्यदि कोऽपि भर्तुः ।
 विशेषतः कर्मसु तस्य दोषानारोप्य चान्ये परिभावयन्ति ॥ २५ ॥
 फलन्ति चेत् स्वामिगुणाः समस्ताः क्रिया विमूढा यदि भृत्यदोषः ।
 निरन्तरक्लेशनिदानभृतां धिगीदृशीं किङ्करतामनाथाम् ॥ २६ ॥
 आज्ञाविधायी हितमाचरन् यः प्रार्थैः स नैव प्रियकृन्नुपाणाम् ।
 कुर्वन् प्रियं शोभनमा समाप्तेर्यद्यस्ति कश्चित् तमहं नमामि ॥ २७ ॥
 आलोकमात्रे सहसोपकर्तुस्तस्याञ्जसैकेन शरेण कामम् ।
 अनभ्युपेतस्य विभोश्चिकीर्षा कथं कपीनामधिपे भवित्री ॥ २८ ॥

अनुस्मरन् बालिकृते विरोधं सुग्रीवहेतोः प्रभुणा प्रयुक्तम् ।
 मत्साहसेनेति निरत्ययाधिर्ममाङ्गदः सम्प्रति नेक्षणीयः ॥ २९ ॥
 महौजसा कर्मसु तेषु तेषु तातेन यज्जाम्बवतानुशिष्टम् ।
 जडत्वमग्ने मयि तावादित्थं सर्वं तदासीत् फलकालमोघम् ॥ ३० ॥
 न स्वामिनः कृत्यमसाधि भर्तुर्नानृण्यमापन्नत साहसं तु ।
 मया कृतं नाम न किञ्चिदेतत् सप्ताम्बुधील्लङ्घ्यतां कपीनाम् ॥ ३१ ॥
 उपांशु यत्किञ्चिद्वोपदिश्य विश्वासयन् यो नयति स्वमर्यम् ।
 स्वच्छन्दतः पौरुषशक्तिहीनः प्रत्यक्षचोरं पिशुनं तमाहुः ॥ ३२ ॥
 मया परं माल्यवतोऽवतीर्य विश्वास्य सत्यैकधनं विभुं तम् ।
 स्वार्थं च तस्मादधिगम्य तस्मिन् प्रभ्रंशितार्थेन खलेन जातम् ॥ ३३ ॥
 त्यक्ष्याम्यसूंश्चेदयशःपदं तद् ध्रुवं तदन्ये कपयोऽपि कुर्युः ।
 धक्ष्यामि पौलस्त्यभुजाभिगुप्तां लङ्कामिमां चेन्न स दूतधर्मः ॥ ३४ ॥
 यद्वा दशग्रीवपुरावतंसं समूलमुत्पाद्य गिरिं त्रिकूटम् ।
 अपीडयन् जानपदान् भुजाभ्यां वहन्तु देवं निकषा भवेयम् ॥ ३५ ॥
 असिद्धकृत्येन मयोपनीते वृथावलिप्तेन महामहीध्रे ।
 अगाधबोधस्य विभोः प्रतिष्ठा न वेद्मि किं वा फलयिष्यतीति ॥ ३६ ॥
 अहं तु देवीमनवाप्य दृष्ट्या प्रतिप्रयास्यामि न जातु देवम् ।
 उत्तीरमब्धैर्भवतु स्थिता सा दिवं गता किन्नु रसातलं वा ॥ ३७ ॥
 परिस्फुरत्यूरुभुजेक्षणं मे वामेतरं चिन्तयतः शिवानि ।
 मनः प्रसादामलवृत्ति तावन्मन्ये निमित्तैरनपायिनीं ताम् ॥ ३८ ॥
 चिन्तेयमास्तामिह भूरिशखा प्रमादखेदप्रकृतिः प्रकृत्या ।
 भिनत्ति या धैर्यवतोऽपि धैर्यं वेणीव कूलं सरितः प्रवृद्धा ॥ ३९ ॥
 सोऽहं त्वमुष्यां पुरि दृष्टिपातं सर्वत्र कुर्वन्नवधानबन्धुः ।
 लभेय साध्वीमपि नाप सर्वे मयि प्रसादं वितरन्तु देवाः ॥ ४० ॥
 इति व्यवस्यन् व्यवसायशौण्डः पितेव विश्वं पुरमश्नुवानः ।
 यत्नाद् विचिन्वन्नपि तामपश्यन्नारादिवारामभुवं प्रपेदे ॥ ४१ ॥

समृद्धिदूरीकृतनन्दनश्रीर्वाचालिता चित्ररुतैर्विहङ्गैः ।
 रत्नातपेन क्षपितान्वकारा या नाथ जागर्त्यभिभूय विश्वम् ॥ ४२ ॥
 स तत्र नानाबुधवाहिनीभिर्निशाचरीभिर्गणशः परीताम् ।
 ददर्श नारी विषवल्लरीभिर्दुरासदां कल्पलतामिवैकाम् ॥ ४३ ॥
 धृतैकवेणीं भुवि केवलायां निषेदुषीं क्षौमकृतोत्तरीयाम् ।
 राहूपरुद्धस्य तुषारभानोः प्रभाभिव प्रव्रजितां विरागात् ॥ ४४ ॥
 प्रलम्बधूम्रालकराजि वक्रं तस्या ददर्शात्तकरावसक्तम् ।
 छिन्नाभ्रवीतं हिमविद्धपद्मव्यासङ्गि वैभातभिवेन्दुविम्बम् ॥ ४५ ॥
 विथुद्धमुक्तामणिदामशुभ्रानालक्ष्य तस्या नयनाशुविन्दून् ।
 स्तनद्वये स्पष्टकिणेष्वसक्तान् छिन्नान्तरात्मा कृपया शुशोच ॥ ४६ ॥
 तस्याः परिक्लिष्टमृगालगौरैष्वङ्गेषु विभ्रत्स्वपि कान्तिमात्रम् ।
 आलक्ष्यतोच्चैः प्रियविप्रलम्भादाविष्कृतः कोऽपि दशाविशेषः ॥ ४७ ॥
 तस्याः स जङ्घामपदाङ्गुलीषु सञ्चारयन् दृष्टिमदृष्टचर्याः ।
 नालक्षयलक्षणबोधशौण्डः सुखापहां मङ्गलसूत्रहानिम् ॥ ४८ ॥
 आलोकयन्नुत्तमयोषितं तामशक्यसर्गामपि पञ्चयोनेः ।
 आपातविष्फारितभूरिर्हर्षः स्वया धियेत्यं विममर्श धीमान् ॥ ४९ ॥
 शमावतंसं वपुरुद्धहन्ती कृताधिवासं नवयौवनेन ।
 शुचा कयाचित् परिभूयमाना केयं स्थिता राक्षसचक्रमध्ये ॥ ५० ॥
 भमर्त्यवर्गेऽष्टविधेऽप्यमुष्या न सम्भवो नूनमनूनकान्तेः ।
 यतस्त्रयाणामपि विष्टपानां विराजतेऽसावधिदेवतेव ॥ ५१ ॥
 निर्गलं पर्यटता त्रिलोकीमधर्मशीलेन दशाननेन ।
 उच्चैरपात्रप्रतिपत्तिशांच्या बन्दीकृता किंस्त्रिदियं जयश्रीः ॥ ५२ ॥
 निर्मृष्टपिष्टातकगौरमस्याः कृशं वपुः पाण्डुतयाभिभूतम् ।
 इयं दशा हि प्रियविप्रलम्भादृते न जातु प्रभवेद् वधूनाम् ॥ ५३ ॥

१. 'तै', २. 'व' क. पाठः. ३. 'च । तस्याः स ज', ४. 'अ' ख. पाठः.

पुमान् स को नाम न वेद्मि लोके स्रष्टा न तस्य ध्रुवमब्जयोनिः ।

इमामवस्थां मदनोपसृष्टामेषा परं यस्य कृते विभर्ति ॥ ५४ ॥

एवं विमर्शोन्मथितप्रबोधे तस्मिन्ननिर्विष्टचराधिभारे ।

अदृश्यताभ्युद्धृतदीपिकाभिः स्त्रीभिः परीतः क्षणदाचरेन्द्रः ॥ ५५ ॥

परिष्कृतः स्वर्णमणिप्रवेकैर्निष्पादितैराभरणैरशेषैः ।

द्रुमैर्विचित्रस्तवकप्रसूनैः स कर्णिकारैरिव नीलशैलः ॥ ५६ ॥

स राजहंसीमिव वायसस्तां त्रेताग्निवेदीमिव सारमेयः ।

शशाङ्क्रेखामिव धूमकेतुर्वलाद् वृषस्यन् निकृपा बभूव ॥ ५७ ॥

अदर्शि तेन स्मरपीडितानां दशाविशेषः सकलोऽपि तत्र ।

न चापलं वाचि तथाविधस्य प्रवक्तुमीशश्चतुराननोऽपि ॥ ५८ ॥

अनात्मनीनं विपथप्रवृत्त्या सा तं सानिर्वेदमवेक्षमाणा ।

पराङ्मुखी दिङ्मुखकीर्त्यमानचारित्रशुद्धिर्निभृता बभूव ॥ ५९ ॥

तस्याः स्वसङ्कल्पविरोधि शीलं निर्ज्ञाय दुर्दान्तमदाधिरूढः ।

अत्स्यामि धक्ष्याम्युत वामभावामित्यूचिवानुच्चलितस्ततोऽभूत् ॥ ६० ॥

तास्मिन् प्रयाते करुणैः प्रलापैर्देव्याः श्रुतिध्वंसिभिरस्तधैर्यैः ।

अवाप्य विश्वासमनभ्रष्टृष्टिस्पष्टोपमो मारुतिराविरासीत् ॥ ६१ ॥

सा तं पुरस्तादवतस्थिवांसं परिष्कृतं प्रश्रयभूषणेन ।

आलक्ष्य रक्षःप्रहितासु मायास्वविश्वसन्त्यन्यतमामधस्त ॥ ६२ ॥

विश्वरक्षणजागरूकककुत्स्थनन्दनशासन-

क्षिप्रलाङ्घितब्रह्मपायपयोधिदर्शितसाहसम् ।

बद्धकौतुकमीक्षमीक्षमचिन्तितोपनतं कर्पिं

प्रत्ययं निबबन्ध तत्र निरत्ययं जनकात्मजा ॥ ६३ ॥

इति रघुवीरचरिते द्वादशः सर्गः ।

अथ त्रयोदशः सर्गः ।

तामशोकवनिकामुपाश्रितां रामधर्ममहिषीं विजङ्गिवान् ।
 प्रह्वभावमवलम्ब्य धीमतामग्रणीरूपससाद मारुतिः ॥ १ ॥
 अञ्जसाभिपततः पुरस्तदा तस्य तत्प्रथममन्तरात्मानि ।
 सन्निकर्षमुपगम्य भाषितुं न क्षणं समभवत् प्रगल्भता ॥ २ ॥
 विप्रलम्भविषमस्थितोर्विभोस्तद्दशान्तरमनुस्मरन् धिया ।
 अञ्जलिं शिरसि भक्तिवन्धुरं कल्पयन्निति जगाद भारतीम् ॥ ३ ॥
 ऋश्यशृङ्गतपसां प्रभावतः कोसलेन्द्रदुहितुर्वभूव यः ।
 यातुधानकुलकाननानलः सानुजो जयति जानकीपतिः ॥ ४ ॥
 येन पूर्वुदनाथि ताटका कौशिकक्रतुररक्षि तेजसा ।
 भज्यते स्म धनुरैश्वरं हता मैथिली पथि जितश्च भार्गवः ॥ ५ ॥
 येन सत्यनिरतेन दुर्लभं पैत्रकं पदमपास्य दूरतः ।
 दण्डकेषु चरता तपस्विनां विक्रमेण परिरक्षणं कृतम् ॥ ६ ॥
 येन शूर्पणखायाभिभूतया प्रेषितेषु खरदूषणादिषु ।
 विभ्रता धनुरगस्त्यलम्भितं दर्शितं स्वमपदानमूर्जितम् ॥ ७ ॥
 यत्र हेममृगवाञ्चिते गते लक्ष्मणे च तमनुप्रयापिते ।
 भिक्षुरूपमवलम्ब्य मायया कालिता दशमुखेन जानकी ॥ ८ ॥
 तेन कूटहरिणं निजघ्नुषा जग्मुषा पुनरपि स्वमाश्रमम् ।
 तत्र धर्मगृहिणीमपश्यता चेष्टितानि कतिचिद् वितेनिरे ॥ ९ ॥
 नात्ति निःश्वसिति भूरि निद्रया वर्ज्यते च विलपत्यहर्निशम् ।
 एहि मैथिलि! परिष्वजस्व मां जीवयेति च वचांसि मुञ्चति ॥ १० ॥
 गौतमीतटवनेषु सानुषु क्षमाभृतामथ गुहोदरेषु च ।
 दीर्घिकासु सकलासु दीर्घधीरन्वियेष सहधर्मचारिणीम् ॥ ११ ॥
 राघवेति रुदतीं दशाननस्तां हरन् निरुरुधे जटायुषा ।
 तस्य तत्प्रथमलङ्घितायुषः प्रेतकर्म विधिवद् व्यधत्त सः ॥ १२ ॥

शैलजाङ्गलवनानि गच्छता मैथिलीचरणपङ्कजच्युतम् ।
 दृश्यते स्म पथि रत्ननूपुरं तत् किलास हृदयावलम्बनम् ॥ १३ ॥
 दक्षिणां दिशमनु प्रतस्थिवान् योजनायतभुजेन रक्षसा ।
 वारितस्तद्विशापवागुरागोचरं विभुरमोचयत् क्षणात् ॥ १४ ॥
 किञ्च पञ्च कपयस्तदा वयं माल्यवच्छिखरसङ्गतास्तया ।
 क्षिप्तमाभरणमुत्तरीयवत् स्वामिनः पुनरकुर्म सन्निधौ ॥ १५ ॥
 सिद्धया पथि मतङ्गशिष्यया सङ्गतस्तदुपदेशगौरवात् ।
 सख्यमेत्य कपिनार्कसूनुना तत्कृते स निजघान वालिनम् ॥
 तत्पदे निजपदाश्रयं कपिं सोऽभिषिच्य कृतसंविदत्यगात् ।
 कृच्छ्रमभ्युपगतो घनागमे तां विना वत निशा युगोपमाः ॥ १७ ॥
 मत्तकेकिविरुतैररुन्तुदैर्मारुतैरपि कदम्बवासितैः ।
 निर्भरोद्गतसिलिन्ध्रया भुवाप्युच्चचाल विषमस्तदाशयः ॥ १८ ॥
 मुह्यति क्षणमथो विबुध्यते जानकीति लपति प्रमुञ्चति ।
 अश्रु नेत्रकमलोदितं मुहुर्लक्ष्मणेन स शुचानुवर्त्यते ॥ १९ ॥
 नो विमुह्यति स नो विबुध्यते मौनभाग् बहुविधं प्रधापते ।
 न स्थितिं भजति याति न प्रभुर्धर्मदारविरहज्वरातुरः ॥ २० ॥
 केकिनं कमपि नर्तनोन्मुखं वीक्ष्य चारुबहुवर्हमण्डलम् ।
 पुष्पचित्रितशिरोरुहभ्रमात् तां स्मरन्नाभिससार स क्षणम् ॥ २१ ॥
 किञ्च सन्तमसिनीषु रात्रिषु प्रावृष्येण्यवनगजितेषु सः ।
 संश्रुतेषु दलिताशयः प्रभुश्चापलं बहुतमं किलातनोत् ॥ २२ ॥
 अस्तमेतु वत तद्दशान्तरं मा स्म भूत् तदहितेष्वपि क्वचित् ।
 यद् विलोक्य वनदेवता धृतिं सम्प्रहाय रुदितानि चक्रिरे ॥ २३ ॥
 उद्यतः शरदि कृत्यमात्मनः सङ्क्रमय्य कपिराजि तत्सखः ।
 सत्वरं मृगयितुं प्रभुः प्रियां प्राहिणोत् प्रतिदिशं प्लवङ्गमान् ॥ २४ ॥
 तावदप्रतिहतं विमृग्यतां यावदर्कमहसामवस्थितिः ।
 मासमात्रमवधिश्च तद्विधावित्यभूत् कपिषु भर्तृशासनम् ॥ २५ ॥

तत्र वानरचमूषु निर्गतास्वाज्ञया कपिविभोरलङ्घ्यया ।
 अस्मदादिविरलाः पुत्रङ्गमा दक्षिणां प्रति दिशं प्रतस्थिरे ॥ २६ ॥
 किञ्च दिष्टकृतपूर्ववासनावज्रलेपघटिताशयः प्रभुः ।
 सप्रसादमुपहूय मत्करे न्यस्यति स्म निजमङ्गुलीयकम् ॥ २७ ॥
 ऊचिवान् स पुनरित्थमाधिना दीर्घमुष्णमपि निःश्वसन् मुहुः ।
 संस्मरन् परिणयोत्सवं पुरा वर्तनं च तदनन्तरोचितम् ॥ २८ ॥
 क्रीडितानि हृदयङ्गमानि नौ यानि यानि पुरवासिनोः पुरा ।
 तान्यशेषमपि नाम मैथिली मानसेन न तु जातु विस्मरेत् ॥ २९ ॥
 तादृशं यदधिजन्म जीवितं यच्च यच्च वसु या च बन्धुता ।
 मारुते ! बहु वचः प्रमृज्यतां मैथिली सकलमित्यवेहि मे ॥ ३० ॥
 यत्र तेऽस्ति हनुमन् ! पितुर्गतिस्तत्र दाशरथिरेति सानुजः ।
 तद्वदित्थमनिरुद्धतेजसा तेन सत्यवचसा प्रतिश्रुतम् ॥ ३१ ॥
 अङ्गुलीयकमिदं नय प्रियां स्वस्ति तेऽस्तिवति च तेन गर्वितः ।
 दक्षिणां दिशमुषेषुपीमहं वानराधिपचमूमनुद्रुतः ॥ ३२ ॥
 लङ्घितप्रचुरमार्गमम्बुध्रेस्तीरमेत्य बहुविघ्नदुस्तरम् ।
 तं विलङ्घ्य मरुतामनुग्रहादागतोऽस्मि दिवसात्यये लघु ॥ ३३ ॥
 द्वारि गोपुरवरस्य तस्थुषीमत्र राक्षसपुराधिदेवताम् ।
 अस्तशङ्कमभिपीड्य दूरतस्तामपास्य तदहं प्रविष्टवान् ॥ ३४ ॥
 नाकनागपुरभूतलौकसां तानि तानि भवनानि पश्यतः ।
 या न विस्मयगतिर्ममाभवत् सा मदीयहृदयेऽद्य नृत्यति ॥ ३५ ॥
 धाम राक्षसपतेरवेक्षितं दीर्घिकाश्च कनकाम्बुजोज्ज्वलाः ।
 सङ्गताश्च मणिहर्म्यभूमयः सर्वतः परिमितात्मना मया ॥ ३६ ॥
 चन्द्रिकाकवलितेषु दिङ्मुखेष्वस्तसुप्तिषु निशाचरीषु च ।
 अत्र पत्रबहुले लतान्तरे निश्चलः क्षणमहं निलीनवान् ॥ ३७ ॥

तत्र तावदिह रक्षसां प्रभोर्वाचमभ्युपगतस्य शृण्वतः ।
 मैथिलीति जनकात्मजेति मे निश्चयाय समनाहि चेतसा ॥ ३८ ॥
 तत्र दुर्वचचिकीर्षितोद्यते दिष्टयोगविवशे व्यपेयुपि ।
 राक्षसीष्वपहतासु निद्रया प्रादुरासिपमिहाहमन्तरे ॥ ३९ ॥
 स्वामिनि ! स्थिरशुचित्रते ! सतीमार्गसञ्चरणपूर्वगामिनि ! ।
 विप्रयुक्तरघुनाथजीवितम्लानिहारिणि ! दृशा पुनीहि माम् ॥ ४० ॥
 अद्य जन्म सफलं मम प्रभोरादरश्च सविशेषमुन्मुखः ।
 भर्तुरुच्छसितमाकुलं मनो देवि ! यत् त्वमसि दृष्टिगोचरा ॥ ४१ ॥
 माययेह भवितव्यमेतयेत्येवमात्मवति ! मा स्म भून्मतिः ।
 रामनामपरिमुद्रितं त्वया दृश्यतां तदिदमङ्गुलीयकम् ॥ ४२ ॥
 वाचमित्थमभिधाय मूर्ततां स्वार्थसिद्धिकृतसम्मदोदयः ।
 स्मेरमंशुभिरुपाहरत् पुरः स्वामिनामशुभमङ्गुलीयकम् ॥ ४३ ॥
 अञ्जलौ कृतवती तदञ्जनाभ्यासशून्यविमलाश्रुलोचना ।
 हर्षशोकमिलितेन चेतसा चिन्तयन्त्यखिलसुन्दरं प्रियम् ॥ ४४ ॥
 ज्यानिपीडनविष्टकोटि तद् दृष्टपूर्वमवधार्य धीमती ।
 भर्तृसङ्गमरसायनोत्सुका किञ्चिदुच्छसितमाप मैथिली ॥ ४५ ॥
 विभ्रती सुचिरसम्भृतां शुचं सम्मदं च हृदि तावदुत्थितम् ।
 सांश्रु निःश्वसितमुष्णशीतलं मुञ्चती करुणमित्यवोचत् ॥ ४६ ॥
 अङ्गुलीकिसलये धृतं प्रभोर्भूषणस्य जगतां विभूषणम् ।
 एतदेतद्विभिः समागतैः स्पर्शितं खरवधप्रमोदिभिः ॥ ४७ ॥
 भर्तुरभ्युपगमे निराशतामुद्ग्रहद्भिरसुभिर्यियासुभिः ।
 एतदेत्य हनुमन्तमप्यमुं सम्प्रति स्थितिरिहावलम्बिता ॥ ४८ ॥
 स्तोकतां रजनिरिति मारुते ! वारुणीं दिशमुपैति चन्द्रमाः ।
 रक्षिकास्वपि भवेत् प्रबुद्धता नावधिश्च परिदेवितं प्रति ॥ ४९ ॥

श्रेयसां हि बहुविघ्नता भवेन्मादृशीषु खलु सा विशेषिणी ।
 तत् प्रयाहि मतिमन् ! यथागतं दिष्टमावहतु मङ्गलानि ते ॥ ५० ॥
 तद्वचोमृतगृहीतपारणामत्र मां कुशलिनीं निवेदय ।
 मत्कृते कृतिपुरोग ! मा चिरं मावसीदतु च भर्तुरुन्नमः ॥ ५१ ॥
 येनकेनचिदुपेत्य वर्त्मना सानुजः पुत्रगसेनया वृतः ।
 रावणं सहबलं निहत्य मां स्वां पुरीं नयतु कोसलेश्वरः ॥ ५२ ॥
 किञ्च तात ! पुनरेतदुच्यतां प्रत्ययाय तव वाचि मद्रचः ।
 आधिना सकलसत्त्वबाधिना भिद्यमानहृदया वदाम्यहम् ॥ ५३ ॥
 एकदा विपिनगोचरां पुरा मामुरोजभुवि वासवात्मजः ।
 वायसः परितुतोद तत्कृते ब्राह्ममस्त्रमसृजत् पतिर्मम ॥ ५४ ॥
 तेन भूरिमहसाभिपीडितः पर्यटञ्जगदशेषमात्मनः ।
 नाभ्युपेत्य शरणं विभोः पुरः पाहि मामिति वदन् प्रपन्नवान् ॥ ५५ ॥
 तं कृपालुरतिदुर्विनीतमप्येकनेत्रविकलं व्यधात् तदा ।
 प्रेम्णि जाग्रति तडिल्लताचलं तन्नृणां खलु बधूजनं प्रति ॥ ५६ ॥
 अस्त्रमुन्मिषति तत्तथापराण्याश्रितेष्वपि जनेषु सा दया ।
 तेजसामपि समग्रता विभौ मत्कृते तदखिलं वताफलम् ॥ ५७ ॥
 सा कथा विरमतूत्तरोत्तरं ध्यायतां हृदयभेदकारिणी ।
 विद्विषत्पारिभवासहिष्णुना तेन किं स्वयशसे प्रवर्तिता ॥ ५८ ॥
 वाचमित्थमभिधाय तं प्रति प्रांशुभिः खचितमंशुसञ्चयैः ।
 केशवाससुभगं शिखामणिं प्रश्रिता विनिदधे तदञ्जलौ ॥ ५९ ॥
 पत्युरङ्घ्रिकमलान्तिकं त्वया नीयतामियमविघ्नमस्तु ते ।
 त्वत्कृतोपकृतिवासना मयि प्रादुरस्तु जननान्तरेष्वपि ॥ ६० ॥
 एवमुक्तवति रामजीविते तत् प्रणम्य विहितप्रदक्षिणः ।
 दक्षिणः परबलावमर्दने मर्दितुं पुरमथ प्रचक्रमे ॥ ६१ ॥

यावदुद्यमगतः स मर्दनं प्राप्य तावदुदयाचलं रविः ।
 ज्ञातुकाम इव शिष्यविक्रमं प्राहिणोत् पुरि करांशरानिव ॥ ६२ ॥
 लुञ्छते स्म कुसुमोज्ज्वला लताः शाखिनः स महतो न्यपातयत् ।
 हर्म्यभूमिषु ससर्प वापिकास्तीरभङ्गविपमा व्यलोलयत् ॥ ६३ ॥
 हिक्रया प्रलयमेघगर्जितस्फारभीमतपया निशाचरान् ।
 देवदानवजितोऽप्यनेकशस्त्रासयन् समचरत् प्रतिद्रुमम् ॥ ६४ ॥
 तस्य बालचलनं तडिलतां व्याक्तमास्यविलभद्रिगहरम् ।
 अग्निकूपयुगलं दृशोर्द्वयी भोगिनं च रसना पराभवत् ॥ ६५ ॥
 तं तथाविधमेवक्ष्य राक्षसा नूतनाभिष्वभूरिमन्यवः ।
 आत्मनाशफलकर्मलोलुपाः प्राप्य रावणयिति व्यजिज्ञपन् ॥ ६६ ॥
 भज्यते स्म धिपिनं समीकृता सौधभूमिस्वरुणकुट्टिमा ।
 उच्छ्रितासु बलभीषु चोत्प्लुतं मर्कटेन भयदेन केनचित् ॥ ६७ ॥
 तोषितः पशुपतिस्तपस्यता तोलितश्च तदधिष्ठितो गिरिः ।
 भ्रंशितास्त्रिदिवतः सुरास्त्वया तत् सखस्तमधुना खिलीकृतम् ॥ ६८ ॥
 व्याहृता निशि सुखेन मैथिली तेन तन्मुखमतः प्रसादवत् ।
 लक्ष्यते श्रुतिषु नः प्रसज्यते रामलक्ष्मणकपीन्द्रकीर्तनम् ॥ ६९ ॥
 तच्चरित्रमवगम्य तन्मुखादुच्चकोपचलितः क्षपाचरान् ।
 बन्ध्यकर्मनिरतः स मारुतेर्बन्धनाय निधनाय चादिशत् ॥ ७० ॥
 तैर्नियोगमवलम्ब्य शासितुः मङ्गतैः सपदि मारुतात्मजः ।
 उद्यमेन भुवनक्षयक्षमैरभ्ययायि शलभैरिवानलः ॥ ७१ ॥
 हन्तुमापतत एव तान् कापिः प्रेक्ष्य तन्न्यवसितं व्यधात् स्वयम् ।
 मुष्टिभिर्विटपिभिर्विशङ्कटैर्हुङ्कृतैर्विचलनैश्च बालधेः ॥ ७२ ॥
 तेषु दीर्घतमनिद्रयावृतेष्वेत्य सायकमुचं न्यपातयत् ।
 विक्रमेष्वनवमं दशाननादिन्द्रजित्सहजमक्षमक्षतः ॥ ७३ ॥
 त्रासंतस्त्रुटितशृङ्खलैर्गजैर्मन्दुरा विघटिता तदाश्रयैः ।
 वाजिभिर्झटिति पत्तिपङ्क्तयस्ता बभूवुरयथास्ववृत्तयः ॥ ७४ ॥

तत्र केचिदपतन् भयातुरास्तेष्वधीयत पदं तथा परैः ।
 केऽपि लोलनिजशस्त्रबिषता मुक्तशस्त्रमपरैः पलायितम् ॥ ७५ ॥
 तत् तुषारगिरिकूटसन्निभं सत्त्वमुग्रमवलोक्य योषितः ।
 त्यक्तपुत्रपतिसन्नविह्वलाः प्राणरक्षणपरा निलिलियरे ॥ ७६ ॥
 राक्षसाः प्रथितविक्रमौजसस्तेन मन्त्रितनयाश्च पातिताः ।
 मृष्टिभिः करचपेटपीडनैरुग्रबालचलनैश्च दुर्धरैः ॥ ७७ ॥
 इत्यवेक्ष्य पुरमाकुलं भिया भ्रातरं च बिरतं महाहवे ।
 राक्षसानपि बहून् परेयुषः कोपमिन्द्रजिदपारमादधे ॥ ७८ ॥
 तं कृतान्तधनुरुग्रदर्शनभ्रूविभङ्गचकितासुरामरम् ।
 वीक्ष्य तोरणकृतस्थितिः कपिः सङ्गराय समनद्ध चेतसा ॥ ७९ ॥
 रावणिस्तमपदिश्य सायकान् प्राहिणोदरिकुलावसायकान् ।
 क्षिप्रमापतत एव तान् कपिः प्रत्यमुञ्चदभिगृह्य तं प्रति ॥ ८० ॥
 अस्त्रमम्बुजभवाधिदैवतं दुर्निवारमभिमन्त्र्य मन्त्रवित् ।
 बन्धनाय शिखिवन्धुसूनवे प्राक्षिपच्छितमुखं शिलीमुखम् ॥ ८१ ॥
 अप्रधृष्यमहिमा चराचरैरभ्युपायमुचितं विचिन्तयन् ।
 संजिहीर्षुरखिलां पुरीं रिपोरन्वमोदत स तच्चिकीर्षितम् ॥ ८२ ॥
 बद्धमस्तमितसर्वचेष्टितं भस्मरुद्धमिव जातबेदसम् ।
 किङ्करा दशमुखात्मजाज्ञया भर्तुरुद्धृतमुपाहरन् पुरः ॥ ८३ ॥
 तं पुरप्रमथनापराधिनं वीक्ष्य कोपकलुषैर्विलोचनैः ।
 वैरमत्यवधि तेन बिभ्रता पेष्टुमनुभवदातुमुद्यतम् ॥ ८४ ॥
 बन्धैस्वेदमिषजिह्वया दृशा वीक्ष्य चीत्करणदर्शितद्विजः ।
 स्रस्तबालधि भयं विभावयन्नङ्गकेषु स निजेष्वलीयत ॥ ८५ ॥
 स्नेहदिग्धसिचयाभिवेष्टितं बालमिन्द्रधनुरायतं कपिः ।
 यातुभिर्विरचिताग्निसङ्क्रमं पर्यचोदयदितस्ततः क्षणात् ॥ ८६ ॥
 निर्धुतास्त्रमहिमा स पुष्टुवे सन्नपङ्क्तिषु निशान्तयोषिताम् ।
 ऋद्धिमत्सु शिविरेषु निर्दहन् पतनेषु विशिखान्तरेषु च ॥ ८७ ॥

भस्मसात्कृतवता पुरीं पुनर्भस्मसालविशिखाहसङ्क्रमात् ।
 क्षिप्रमम्भसि निमज्ज्य वारिवैः साधु तेन निरवापि पावकः ॥ ८८ ॥
 तं प्रदेशमनलो न लीढवान् यत्र धैथिलसुता निपीदति ।
 अद्भुतं चरितमस्य मारुतेर्नानुगन्तुमिह कौऽपि शक्तिमान् ॥ ८९ ॥
 खेचरैरिति परस्परोदितां वाचमन्तरवधार्य निर्वृतः ।
 स्वप्रतीक्षणपरायणं पुनः प्रत्यवाप कपिसैन्यमुत्प्लुतः ॥ ९० ॥

सङ्गत्य वानरवरैरुपचारमेभ्यः

सङ्गृह्य जाम्बवति सप्रणयं प्रणम्य ।
 तेभ्यः समुद्रतरणात् प्रभृति स्ववृत्तिं
 लङ्कां च दुर्गविषमाभिभवामवोचत् ॥ ९१ ॥

चूडामणिं तदुपनीतमवेक्ष्य दृष्ट्वाः
 प्रत्यागता मधुवनं प्रतिपद्य सद्यः ।
 तत्पालकं दधिमुखं विषमप्रवृत्तिं
 निर्भत्स्य ते मधु पपुर्हलुमत्सहायाः ॥ ९२ ॥

नवमधुनिषेवणादुपचितमनोरथा
 मथितवनपादपा रभसजववायुना ।
 परिहसनलोलुपा दधिमुखपराभवा-
 दनिभृतमदोदया विपिनध्रुवि रेमिरे ॥ ९३ ॥

कम्पयन्तः क्षितिं खं पिवन्तः क्षणा-
 दापैतन्तः समं व्यञ्जयन्तः स्मयन् ।
 पूरयन्तो दिशः प्रेरयन्तो मिथः
 कार्यलाभोर्जिता राममर्भ्यासदन् ॥ ९४ ॥

प्रणम्य प्रणम्य स्थितेषु स्थितेषु
 पुवङ्गेषु निश्छिद्रमच्छिद्रकर्मा ।
 स्वयूथाधिपैः कौतुकाद् दत्तमार्गः
 प्रभोरग्रतः पावनिः प्राश्रतोऽभूत् ॥ ९५ ॥

प्रसन्नाननान् वीक्ष्य तानिङ्गितज्ञ-

स्तथा मूर्ध्नि बद्धाञ्जलिं चाञ्जनेयम् ।

किमालोकिता मैथिली व्याहृता किं

किमु प्राणितीति प्रभुः पर्यपृच्छत् ॥ ९६ ॥

ततोऽनुमान्य वानरान् निरीक्ष्य जाम्बवन्मुखम् ।

मितं परिष्कृतं गुणैर्जगाद् धारुतिर्वचः ॥ ९७ ॥

इतो याताः सर्वे खलु वयमवाचीं प्रति दिशं

विलङ्घ्याद्रिं विन्ध्यं मरुभुवमुपेताः श्रमभृतः ।

गुहामाविश्यैकां क्षुधमुपशमय्येश्वरवशाद्

विनिष्क्रान्तास्तस्याः प्रसभमभवामाम्बुधितटे ॥ ९८ ॥

युष्मत्कथाश्रवणजातगरुत्प्ररोह-

सम्पातिवाचमनुभूय ततोऽवगम्य ।

देवीगतिं जलनिधेस्तरणाय सञ्जाः

सर्वे बभूविम च जाम्बवतानुशिष्टाः ॥ ९९ ॥

अनुमतेन समस्तवलोकसामपि च जाम्बवंतः पितुराज्ञया ।

जलधिलङ्घनकर्मणि चोदितः प्रकटचापलवृत्तिरयं जनः ॥ १०० ॥

शरणद ! भुवनत्रयस्य युष्म-

च्चरणपरागपवित्रितोत्तमाङ्गः ।

द्रुतमतरमपारविघ्ननिघ्नं

जलनिधिमर्कं इवाम्बरावकाशम् ॥ १०१ ॥

द्वारि स्थितामुत्तरगोपुरस्य मूर्तां श्रियं दूरमपास्य सायम् ।

पुरीं त्रियामाचरनेतुर्ऋद्धामहं तनुं व्याधिरिव प्रविष्टः ॥ १०२ ॥

आज्ञाविक्रममानसम्पदुदयैः सेनानिवेशेन च

स्फीतैः काननशैलकृत्रिमसरिद्वेत्रौघबंशैरपि ।

यन्त्रारोहसशिशुमारपरिखावपैश्च बिष्वग्गतै-

र्दुर्गत्वं दशकन्धरेण रचितं छन्नोऽस्मि निर्विष्टवान् ॥ १०३ ॥

शरपरिणतिपाण्डशङ्खयष्टीरपरिमिताः सुरदैत्यमर्त्ययोपाः ।
प्रियजनविरहप्रसुप्तलीला दशवदनापहृतास्ततोऽन्वपश्यम् ॥ १०४ ॥

कलामिन्दोरन्त्यामिव हरिइयाशातद्यगतां
परिक्षीणां क्षोणीतलकृतनिवासामुपवने ।
करालाकाराभिर्निशिचरनधूमिः परिवृतां
ततोऽपश्यं देवीमबिचलितचारित्रमहिताम् ॥ १०५ ॥

प्रादुर्भूतः प्रीतमनास्तां प्रतिनत्वा रामस्याहं दूत इति ज्ञापितवृत्तः ।
भूरिच्छायामङ्गुलिनिद्रामथ तस्यै विश्वासाय प्रादिशमारादुपसृत्य ॥

विरहविषानलशिखया लीढैः प्राणैरिय्यासुभिर्देव्याः ।
अमृतमिवाभिज्ञानं लब्ध्वा स्थैर्यं निरामयं भेजे ॥ १०७ ॥

अवलम्ब्य युष्मदाज्ञां समयोक्ष्यत चेदयं जनो न तथा ।
देव्या दशातिरूढा ध्रुवमभविष्यत् क्षणादिवान्यान्या ॥१०८॥

निःश्वसिति स्म रुरोद शुशोच च विललाप त्वां स्मारं स्मारम् ।
अङ्गकमङ्गकमनयच्चैतत् पर्यष्वजत च लब्धानन्दम् ॥ १०९ ॥

विपिनभुवि जयन्तध्वाङ्क्षवित्रासहेतोः
प्रहितकमलजास्त्रं वृत्तमुच्चार्य देव्या ।
अथ निरतिशयाय प्रत्ययायोपजहे
बहु बहु विलपन्त्या देव! चूडामणिस्ते ॥ ११० ॥

आदायैनमशेषितादृशिविरां निर्दह्य लङ्कापुरीं
हत्वा राक्षसपुङ्गवान् जलनिधिं निस्तीर्य वेगादिव ।
संगत्याङ्गदजाम्बवत्प्रभृतिभिर्यूथाधिपैरागतः
सीतावल्लभ! लक्ष्मणाग्रज! विभो! युष्मत्पदाभ्यां नमः ॥१११॥

इति रघुवीरचरिते त्रयोदशः सर्गः ।

अथ चतुर्दशः सर्गः ।

श्रुत्वा श्रुतिसुखां वाचं मारुतेः प्रियवादिनः ।
 निपीयेवामृतं रामो भृशमाप्यायितोऽभवत् ॥ १ ॥
 प्रत्यर्पितं कपिर्देव्या स्मयमानमिवांशुभिः ।
 प्रभोः पुरः प्रणम्योच्चैश्चूडामणिमुपाहरत् ॥ २ ॥
 समर्प्यमाणमादाय स तं जीवातुमात्मनः ।
 अङ्गेष्वङ्गेष्वनङ्गार्या चकारै क्लेदिताशयः ॥ ३ ॥
 वारं वारं नमस्कुर्मः शुभं कर्म पुराकृतम् ।
 यद्वशाद् रघुराजेन पुवर्गैः परिषस्वजे ॥ ४ ॥
 व्यलपत् संस्मरन् सीतां नामृष्यञ्चिन्तयन् रिपुम् ।
 निशश्वास विशश्वास कर्म लक्ष्मणचापयोः ॥ ५ ॥
 ततोऽनुमान्य सुग्रीवं स्निग्धमालोक्य मारुतिम् ।
 अङ्गदं जाम्बवन्तं च वाचा सम्भाव्य हृद्यया ॥ ६ ॥
 गच्छामस्तत्र यत्रास्ते स रावण इति ब्रुवन् ।
 प्रातिष्ठताश्रमं पुण्यं प्रणम्य प्रवणाशयः ॥ ७ ॥
 ततः कपिमयी भूमिरन्तरिक्षं च तन्मयम् ।
 चचाल चलिते तस्मिन् शैलारण्यं च तद्विधम् ॥ ८ ॥
 दक्षिणां दिशमुद्दिश्य यान्ती वानरवाहिनी ।
 आगच्छन्ती दिगन्तेभ्यो नेयत्तामभ्यपद्यत ॥ ९ ॥
 मा शब्दो मा च सम्बाधो मा सङ्घर्षश्च वानराः ! !
 इति जाम्बवतादिष्टा नीता नीलेन स चर्मैः ॥ १० ॥
 हनूमद्वालिपुत्राभ्यामुदूढौ रामलक्ष्मणौ ।
 उभावुत्साहबोधाभ्यां पराक्रमनयाबिव ॥ ११ ॥
 ज्योतिर्मुखः सुषेणश्च तारः शतबलिर्नलः ।
 यूथाधिपा गजाद्याश्च कोटिशो रुरुधुर्नभैः ॥ १२ ॥
 सरामदूतः सुग्रीवः ससौमित्रिश्च राघवः ।
 कृतसङ्ग्रामसन्नाहौ पृतनां तामनुदुतौ ॥ १३ ॥

१. 'वाक्यं भृ' क. पाठः. २. 'रा' ख. पाठः. ३. 'ज्ञः', ४. 'मृः ॥
 'बालिपुत्रः सु', ५. 'भः ॥ राघ' क. पाठः.

अतश्चेतश्च सम्भूता समूलोद्धृतपादपा ।

विरराम न सा सेना प्रावृषीव महापर्णा ॥ १४ ॥

रामप्रणीतिना नीता सेनानौका जवोल्बणा ।

विपुलोत्कलिकोत्ताला वेलां सिन्धोरुपासदत् ॥ १५ ॥

एलाकिसलयैः स्फीतैरास्तीर्णायां भुवि प्रभुः ।

आस्त तालीवनच्छायाशमितातपवैभवः ॥ १६ ॥

सागरः सादरं तस्मै सगरान्वयमौलये ।

मणिरत्नान्यनर्घाणि वीचिहस्तैरुपाहरत् ॥ १७ ॥

त्वरामत्वरमाणोऽपि प्रियाविरहनिस्सहः ।

अकरोन्मकरावासं तरीतुं दुस्तरं ततः ॥ १८ ॥

रावणस्य शुको नाम चारो मायासु कोविदः ।

गृहीतः कपिभिः कृच्छ्राद् देवेन प्रतिमोचितः ॥ १९ ॥

एवं स्थितं महावीरमवगम्य दशाननः ।

सम्भूय मन्त्रिभिः स्वार्थे मन्त्रयाभास मन्त्रवित् ॥ २० ॥

मदमायासहायस्य पुरा सीतां हरिष्यतः ।

यस्यामात्येषु मन्त्रे च स्मृतिलेशोऽपि नाभवत् ॥ २१ ॥

अवलेपमशान्तानां भ्रंशयत्यापदागमः ।

समुच्छ्रितं नदीकूलं वेणीवेग इवोद्धतः ॥ २२ ॥

स सान्त्वपूर्वमानीय सचिवान् मन्त्रसम्मतान् ।

प्रयुक्तसमुदाचारान् गिरमित्थं समाददे ॥ २३ ॥

बिवेकोऽभ्युचितज्ञानं भर्तृचित्तानुसारिता ।

एतन्नयममात्यानां गुणः शश्वत्सुखावहः ॥ २४ ॥

अमात्यपाशबद्धानां जनतानां भवामिव ।

धातिचारानिवृत्त्यर्थं नियोगः खलु भूमिपः ॥ २५ ॥

१. 'गा ॥ हनुमद्वालिपुत्राभ्यामुद्धौ रामलक्ष्मणौ । उभावुत्साहवोधाभ्यां पराक्र-
मवथाविव ॥ रामप्रणिधिना' क. पाठः. २ 'दिवत् । भ', ३. 'यो' ग. पाठः.

रागरोषौ मदारूढौ गन्धाम्बुद्विरदाविव ।
 उन्मार्गगौ न जानीतः प्रशमप्रहाङ्कुशौ ॥ २६ ॥
 कृत्वा भारममात्येषु भक्तेषु भतिमत्सु यः ।
 विश्वसन् वर्तते राजा स परैर्नाभिभूयते ॥ २७ ॥
 नृपश्रीर्मन्त्रिणा हीना कर्णधारेण नौरिव ।
 विपत्तरङ्गसंक्षोभैरपविद्धावसीदति ॥ २८ ॥
 भतिलङ्घ्य महावीरं बालिनं तत्पदे लघु ।
 स्थापितेन ससैन्येन सुग्रीवेण समागतः ॥ २९ ॥
 पश्यन् मम पुरीषेतां हनुमद्वाक्यदर्पणे ।
 समुद्रवेलामासाद्य तरणे कृतनिश्चयः ॥ ३० ॥
 लक्ष्मणाख्यैर्निजप्राणैर्भजन्नयुतसिद्धताम् ।
 तत्रास्ते दुर्धरो रामः किंवदन्तीति मय्यभूत् ॥ ३१ ॥
 तदत्र प्रतिकर्तव्यं क्षमं च द्विषतः प्रति ।
 कर्मणामप्यशैथिल्यं भवद्भिरवधार्यताम् ॥ ३२ ॥
 निशम्य तद्वचस्तस्य व्यसनापहृतात्मनः ।
 सकुम्भकर्णास्ते सर्वे साहसानि व्यजिज्ञपन् ॥ ३३ ॥
 आकर्ण्य वचनं तेषामपमार्गप्रवर्तिनाम् ।
 तत्र सन्निहितो वाचमावभाषे विभीषणः ॥ ३४ ॥
 श्रुतं किन्तु प्रहस्ताद्यैर्मन्त्रिभिर्भर्तृभाषितम् ।
 यस्मिन्नस्ति नयप्राणं राजतन्त्रमशेषतः ॥ ३५ ॥
 भ्रातर्मदीया रसना त्वां प्रभापितुमीहते ।
 अनाश्रवा सती क्षान्त्या सौभ्रात्रवशवर्तिनी ॥ ३६ ॥
 आ जन्मनः प्रवृत्तस्य प्रारम्भपरिणामयोः ।
 एकधैव स्थितं कर्म पुरुषस्यातिदुर्लभम् ॥ ३७ ॥
 यदा जातोऽस्यपन्नये तदाद्यभृति ते रुचिः ।
 यथामति यथाकालं प्रवक्ष्यामि समासतः ॥ ३८ ॥

बलिमाहिष्मतीनाथकपिराजैः पराभवम् ।

प्राप्तोऽपि त्वं न जानीषे भाविनं व्यसनागमम् ॥ ३९ ॥

फलमूलकृताहारांस्तापसान् काननौकसः ।

जटिनश्चीरवसनान् बाधसे केन हेतुना ॥ ४० ॥

यद् वस्त्वनास्थयाशास्यं पुसां पूर्वमुपेक्षितम् ।

तदन्विष्टमपि प्रायो नैव तेषां भविष्यति ॥ ४१ ॥

त्वया निद्रालुना पूर्वं जागरूकेण साङ्घ्रतम् ।

शक्यते किं नवीकर्तुं नयवर्त्म खिन्नीकृतम् ॥ ४२ ॥

अनिच्छन्तीं स्त्रियं स्पष्टुं कामस्पृष्टेन चेतसा ।

ब्रह्मशापोपसृष्टस्य न शक्यं ते दशानन ! ॥ ४३ ॥

शक्रे जितेऽपनीतेऽपि तत्रस्थो भोक्तुमक्षमः ।

भिया तद्गोचरान् भोग्यान् लङ्कायां कृतवानसि ॥ ४४ ॥

भुजैर्वक्त्रैश्च विंशत्या दशभिश्च भयानकात् ।

विभेतीन्द्रो वृथा त्वंचो मृगयुः शलभादिव ॥ ४५ ॥

तावत् त्वियं शूर्पणखा दुर्दान्ता नः सहोदरी ।

वनस्थं तापसं रामं पतित्वे समकल्पयत् ॥ ४६ ॥

शुभे मूर्हते निशेषरक्षःकुलविनाशिनि ।

अपथे वर्तमाना सा लक्ष्मणेन विरूपिता ॥ ४७ ॥

खरादीन् रामकोपाग्रौ हुत्वा दुर्धरतेजसि ।

ऋषिप्रयुक्ता कृत्येव साक्षात् त्वामभ्युपागता ॥ ४८ ॥

ततो मारीचमित्रेण भवता रणभीरुणा ।

मृगतां भिक्षुतां चैत्य वञ्चितौ रामलक्ष्मणौ ॥ ४९ ॥

तयोर्व्यपायेऽप्याशङ्क्य सीता नीता विहायसा ।

समस्तरक्षोनाशाय लङ्कायां स्थापिता त्वया ॥ ५० ॥

रामस्तु गृध्रसंवादाद् विदित्वा त्वद्धृतां प्रियाम् ।

कृतार्थीकृतसुग्रीवस्तितीर्षुः सिन्धुमभ्यगात् ॥ ५१ ॥

अनादिमध्यावसितां चारयन् वानरीं चमूम् ।
 तीर्त्वा लङ्कोपकण्ठस्थस्त्वया प्रत्युद्गजिष्यते ॥ ५२ ॥
 तेषामन्यतमस्येह कपेः क्षुद्रस्य विक्रमम् ।
 मिषतां नः सयोधानां कच्चिन्निर्विष्टवानसि ॥ ५३ ॥
 न परं मानुषो रामो योऽयं कपिकुलानुगः ।
 पृथिव्यामुदिता कापि रक्षोघ्नी परदेवता ॥ ५४ ॥
 तत् पुलस्त्यं पुरस्कृत्य पितरं कोपशान्तये ।
 सीतामक्षयचारित्रां रामायोपहर प्रभो ! ॥ ५५ ॥
 इति ब्रुवति भूतार्थं हितं भ्रातरि रावणः ।
 उदस्थात् खड्गमुद्यम्य परप्राणान्तकारिणम् ॥ ५६ ॥
 ततोऽपसृत्य सद्यः स्वैश्वतुर्भिः सह राक्षसैः ।
 स्थितं पयोधिवेलायां रामं प्राप विभीषणः ॥ ५७ ॥
 कनीयानस्मि काकुत्स्थ ! रावणस्य बलीयसः ।
 हितवादेन निर्धूतस्तेन त्वामहमाश्रितः ॥ ५८ ॥
 इति विज्ञापिते तेन मायाबाहुल्यदर्शिभिः ।
 कपिभिः शङ्कितं सर्वैः सुग्रीवेण च धीमता ॥ ५९ ॥
 कपिभर्तुर्मतं ज्ञात्वा हनूमद्वचसि स्थितः ।
 अस्त्विति प्रतिजग्राह रावणावरजं प्रभुः ॥ ६० ॥
 दैवादुपनते विन्दे मुहूर्तेऽभिजिता युते ।
 रामस्तं राक्षसैश्वर्ये लक्ष्मणेनाभ्यषेचयत् ॥ ६१ ॥
 ततः स्वादूनि मूलानि फलानि च वनौकसः ।
 रक्षोधिपतये तस्मै कृतार्हणमुपाहरन् ॥ ६२ ॥
 तस्य रामाभिषिक्तस्य जाग्रतः सत्यधर्मयोः ।
 शाश्वती श्रीरनिर्देश्या वपुः सकलमानसे ॥ ६३ ॥
 विभीषणत्वं सुग्रीवः सुग्रीवत्वं विभीषणः ।
 अन्वभूदन्वितप्रेम्णोः कपिराक्षसमुख्ययोः ॥ ६४ ॥

ततो भुजगनिर्मोकमृदुक्षौमोत्तरच्छदे ।
 नाभिकर्पूरगोशीर्षकुङ्कुमागुरुवासिते ॥ ६५ ॥
 उत्तमस्त्रीकराधृतचामरानिलगोचरे ।
 धात्रेयीनिपुणाकीर्णसुरभिप्रसवोज्ज्वले ॥ ६६ ॥
 तुङ्गोपधानसुभगे सीतासम्वाधमङ्गले ।
 शयानः शयने पूर्व तैस्तैः कामैर्निपेवितः ॥ ६७ ॥
 पौरैरुपस्थितः प्रीत्या कौतुकस्तिमितेक्षणैः ।
 प्रियङ्करेण सर्वेषां लक्ष्मणेन निवेदितैः ॥ ६८ ॥
 सीताविज्ञापितोदन्तः पौरस्त्रीणां निशामुखे ।
 निशान्ताजिरभूभागे सङ्गतानां दिदृक्षया ॥ ६९ ॥
 तदा तु चीरवसनः फलमूलाशनः कृशः ।
 विश्लेषानलनिश्शेषदह्यमानधृतीन्द्रियः ॥ ७० ॥
 त्रस्तुभिः कपिभिः सर्वैर्निभृतैरभिवीक्षितः ।
 अन्त्योन्यमुखविन्यस्तलोचनान्तैरनुक्षणम् ॥ ७१ ॥
 अभिसन्धाय तरुणं वरुणं प्रत्यमर्षितः ।
 उपधानं त्रिजगतामुपधाय निजं भुजम् ॥ ७२ ॥
 लक्ष्मणेनोपनीतेषु दर्भेषु प्राङ्मुखेषु सः ।
 कालरुद्रप्रतीकाशो विशश्राम विशांपतिः ॥ ७३ ॥
 वेगोत्पाटितशैलाग्रा रजश्छादितदिङ्मुखाः ।
 निर्घातमारुता घोरा जगत् सर्वं व्यलोलयन् ॥ ७४ ॥
 सन्ध्याभ्रपिङ्गपर्यन्तो धूम्राभ्यन्तरभीषणः ।
 निबबन्ध परीवेषः संरब्धकिरणं रविम् ॥ ७५ ॥
 उद्गीर्णोच्चण्डडात्काराः सृगालाः सूर्यगां दिशम् ।
 आश्रित्याश्रित्य विपदं लोकानामभ्यसूचयन् ॥ ७६ ॥
 अनात्मनीनगाभ्भीर्यं वरुणं प्रत्यमर्षिणा ।
 वाचंयमेन देवेन निशास्तिस्त्रोऽतिवाहिताः ॥ ७७ ॥

तथाभूतं तमालक्ष्य निलीनं व्योमचारिभिः ।
 किं भविष्यति लोकानामित्यक्काण्डे विशङ्किभिः ॥ ७८ ॥
 सविभीषणसुग्रीवं सर्वं कपिवलं तदा ।
 निशब्दमपरिस्पन्दं चित्रन्यस्तमिवाभवत् ॥ ७९ ॥
 अवष्टभ्य धनुः सज्यं दत्तदृष्टिर्हनूमति ।
 चिन्तयन् निभृतं तस्थौ सौमित्रिः शत्रुशासनः ॥ ८० ॥
 अथोपस्थाय गायत्रीं चापे ब्रह्मास्त्रमन्त्रितम् ।
 सायकं सन्दधानस्य दुर्निरीक्षमभूद् वपुः ॥ ८१ ॥
 विमुक्तस्तेन बाणाग्निज्वालाभिः स्थगिताम्बरः ।
 स्फारफात्कारवाचालः पारावारं व्यगाहत् ॥ ८२ ॥
 जलमश्नन् हविर्भूतं पयोधेर्बाडवानलः ।
 क्षणाद् भस्मीकरिष्यन्तं तमनुप्राविशत् तदा ॥ ८३ ॥
 दुर्धरेण प्रभावेन तस्यास्त्रस्योत्पतिष्णुना ।
 धातुराधारनालीके पत्रपङ्क्तिरशुष्यत ॥ ८४ ॥
 घस्मरेणोष्मणा तस्य तत्र तत्र प्रसर्पिणा ।
 सदैवतान्यकम्पन्त भुवनानि चतुर्दश ॥ ८५ ॥
 अवगाढः समुद्रान्तःप्रदेशं निर्दहञ्जलम् ।
 अवर्धत तडिद्वहिर्वर्षाम्बुभिरिवापुतः ॥ ८६ ॥
 काश्चिज्ज्वालास्वहीन् जसुः काश्चित् प्रास्फोटयन् गिरीन्
 काश्चिदालिलिहुदैत्यान् काश्चित् सत्त्वान् ववाधिरे ॥ ८७ ॥
 अवहिर्गतधूमार्चिष्प्रसरं कुम्भितानिलम् ।
 ब्रह्माण्डं पुटपाकस्य प्रक्रियां समपद्यत ॥ ८८ ॥
 आलोक्य रामकोपस्य विवर्तं लोकदुर्धरम् ।
 तं शरण्यमुपस्थातुमारेभे यादसां पतिः ॥ ८९ ॥
 सरिद्धिस्रासवश्याभिर्गङ्गादिभिरनुद्भुतः ।
 ययौ शोणं पुरस्कृत्य स विभोरन्तिकं प्रति ॥ ९० ॥

येन रामप्रसादार्थी पथा सञ्चरते स्म सः ।
 तस्मिन् प्रत्याहृतज्वालः शशाभास्त्राग्निरुल्बणः ॥ ९१ ॥
 तमारादुपतिष्ठन्तं प्रहं निध्यायतः प्रभोः ।
 वदनेन्दुः प्रसन्नोऽभूत् तथाशीला हि तादृशाः ॥ ९२ ॥
 वृतं कपिप्रपञ्चेन ससुग्रीवविभीषणम् ।
 उपस्थितं मारुतिना सोऽपश्यलक्ष्मणाग्रजम् ॥ ९३ ॥
 प्रसीदेद्वा न वा राम इति तर्कज्वरातुरः ।
 सान्त्वपूर्वमिति प्रोचे वाचं नदनदीपतिः ॥ ९४ ॥
 अध्वराश्वं विचिन्वद्भिस्त्वत्पूर्वः परिवर्धितः ।
 रक्षणीयो विशेषेण सागरोऽस्मि ननु प्रभो ! ॥ ९५ ॥
 ऋषिशापनिवृत्त्यर्थं तेषां साहसकारिणाम् ।
 इयं भार्गीरथी व्योम्नस्त्वत्प्राच्येनावतारिता ॥ ९६ ॥
 त्वद्वंशकर्तुः सवितुः सुतेयं यमुना सती ।
 उचितः खलु सम्बन्धो भवतोऽस्यां च मानद ! ॥ ९७ ॥
 महर्षेर्मेखलस्यैषा तनया नर्मदाभिधा ।
 यस्त्वाज्ञया वसिष्ठस्य मान्धातारमयाजयत् ॥ ९८ ॥
 एषा गोदावरी यस्यास्तीरे त्वमुपितः पुरा ।
 विपदं प्राप्तवानेतां सर्वरक्षोपलापिनीम् ॥ ९९ ॥
 अद्भिः पुण्यतमाभिर्या पुनाति भजतो जनान् ।
 द्रष्टव्या ते विशेषेण सेयं प्राची सरस्वती ॥ १०० ॥
 अन्या महापगाश्चैता भवद्रक्षया रघूद्रह ! ।
 रत्नानि चान्तर्गुप्तानि ममाहं च सहानुगः ॥ १०१ ॥
 शोणो नदोऽयमस्याम्भः क्वचित् त्वमुपयुक्तवान् ।
 कौशिकक्रतुरक्षार्थं गच्छन्मार्गे सलक्ष्मणः ॥ १०२ ॥
 अमुष्य तरतो वेगाद् विश्रमाय हनूमतः ।
 मैनाकः प्रेषितः शैलस्त्वत्प्रसादार्थिना मया ॥ १०३ ॥
 अप्यहं जलधी राम! संसक्तः सुखकर्मसु ।
 महप्रमादोपचितो न जाने त्वां तथाविधम् ॥ १०४ ॥

वयमल्पे भवन्मन्योर्विषयत्वेन वर्तितुम् ।
 शिरीषकुसुमं नेष्टे पदं सोढुं गरुत्मतः ॥ १०५ ॥
 तदिहाज्ञापयास्माभिराश्रवैः किं करिष्यते ।
 महीयानेष सन्नाहः प्रस्तौतु जगतां शिवम् ॥ १०६ ॥
 वशंवदस्य तस्येति विरामे वचसां प्रभुः ।
 तं प्रत्यपगतामर्षो भारतीमुदभावयत् ॥ १०७ ॥
 त्वरमाणस्य सङ्ग्रामे रावणोपप्लवं प्रति ।
 प्रत्याहरिष्यतः सीतां मार्गं मे दातुमर्हसि ॥ १०८ ॥
 एभिः कपिभिरानीतैः शैलैर्वैः सहकाननैः ।
 तरीतुमप्रयासेन सेतुं विरचयाम्यहम् ॥ १०९ ॥
 इत्थं रामोदितं श्रुत्वा तमाराध्य तथास्त्विति ।
 सहापगाभिः सर्वाभिस्तिरोभूदम्भसां निधिः ॥ ११० ॥
 धानाद्य महतः शैलान् सगुल्मानप्य(नौ ? नो)कहान् ।
 सन्धिबन्धं दृढीकृत्य सेतुं कारय वानरैः ॥ १११ ॥
 कुशलं तासु विद्यासु विश्वकर्मसुतं नलम् ।
 प्रवृत्त्यनवसादार्थं त्वमध्यक्ष्य मा चिरम् ॥ ११२ ॥
 उपदिष्टां हनुमता दिशमुद्दिश्य धीमता ।
 बधान सेतुं सुग्रीव ! यस्य लङ्कावधीयते ॥ ११३ ॥
 विस्तारायामयोः सीमा दशकेन शतेन च ।
 अस्याशीतिसहस्रेण योजनानां तलग्रहः ॥ ११४ ॥
 अधिष्ठानपरीणाहस्तत्रिभागेन कल्प्यताम् ।
 पक्षयोरन्यथा सेतुः क्षणाद् वार्युन्नतः क्षरेत् ॥ ११५ ॥
 अल्पसाराणि दारूणि नाथः कार्याणि वारिणि ।
 परिहार्या स्थपुटता सा सञ्चारनिरोधिनी ॥ ११६ ॥
 सुश्लेष्यः पार्श्वयोर्ग्रन्थिस्तरङ्गाघातखेद्ययोः ।
 महद्भिर्गिरिभिः साग्रैर्गण्डशैलैश्च सोपलैः ॥ ११७ ॥

अन्तरेष्वन्तरेष्वत्र प्रत्यवेक्ष्यावपूर्यताम् ।
 विषयानुगुणैर्द्रव्यैरुपस्नेहनिवृत्तये ॥ ११८ ॥
 विभज्य यूथनाथेषु प्रदेशानुपपाद्य ।
 नलस्यानुमतेनैतत् सर्वं सम्पाद्यतां त्वया ॥ ११९ ॥
 मा भूज्जनपदग्रामपुरराश्रादिविप्लवः ।
 उद्वहन्निर्गिरींस्तुङ्गांस्त्वरमाणैः प्लवङ्गमैः ॥ १२० ॥
 केषुचिद् गिरिशृङ्गेषु काननेषु च तापसाः ।
 तपस्येषुः प्रदेशांस्तान् दूरात् परिहरन्त्वमी ॥ १२१ ॥
 इत्यादिष्टो हरिश्रेष्ठः काकुत्स्थेन मनस्विना ।
 प्लवङ्गांस्त्वरयामास नलमामन्व्य सेतवे ॥ १२२ ॥
 कृतसूत्रार्पणाः केचिद्वज्रदृष्टिकृतः परे ।
 केचन स्थलसाम्याय वितानं समगृह्णत ॥ १२३ ॥
 उत्पाटितान् दिगन्तेभ्यः शैलानम्बरचुम्बिनः ।
 अपातयन्ननायस्ता गम्भीरे सागराम्भसि ॥ १२४ ॥
 ते शैलपातसम्भूतान् फेनानालोक्य वारिणि ।
 मृद्यमानसमुद्रास्थिशकलानीति मेनिरे ॥ १२५ ॥
 उत्पाटिताद्रिकुञ्जान्तर्वास्तव्या वनदेवताः ।
 भयेन विरता गीतादुदपपन्नं विहायसि ॥ १२६ ॥
 अद्रयः प्लवगैरूढास्तत्पूर्वविदितव्यथान् ।
 प्लुतैः पारिप्लवाः सिंहान् वमन्ति स्म गुहामुखैः ॥ १२७ ॥
 इतरोद्धृतशैलाग्रच्यावितैर्निर्झराम्बुभिः ।
 एते निर्वाप्य दावाग्निं गिरिस्थं तानुदावहन् ॥ १२८ ॥
 दूरादापततां भारं केषांचिद् वीक्ष्य केचन ।
 अर्धमार्गं समाश्वास्य प्रत्यगृह्णन् निनीषवः ॥ १२९ ॥
 क्षिप्त्वा नलानुसारेण तान् गिरीनथ सत्वराः ।
 प्रतिजग्मुर्महोत्साहाः प्रत्यगं प्रतिकाननम् ॥ १३० ॥

राक्षसा वयमित्येके परे स्मः प्लवगा इति ।
 विभज्य स्वान् द्विधा चक्रुर्नियुद्धं यान्त एव ते ॥ १३१ ॥
 केचिदारुरुहुः स्कन्धान् केषांचित् पातिताश्च ते ।
 पुनः कृतकसंरम्भा मिथो युद्धं वितेनिरे ॥ १३२ ॥
 दिव्यौषधिमहिम्ना ते क्षुत्पिपासापराङ्मुखाः ।
 अहोभिः पञ्चभिः सेतुं सुवेलावधि चक्रिरे ॥ १३३ ॥
 येन दुर्गेण महता दर्पमेति दशाननः ।
 स विभोराज्ञया बद्धः सिन्धुराजः प्लवङ्गमैः ॥ १३४ ॥
 सफेनबुद्बुदः सिन्धुर्विभक्तो नलसेतुना ।
 सीमन्तित इवाकाशश्छायामार्गेण सग्रहः ॥ १३५ ॥
 कृक्षिपार्श्वापरान्तेषु तस्य सैन्यस्य यूथपान् ।
 कृत्वा हनुमतः स्कन्धमारूढोऽग्रेऽभवत् प्रभुः ॥ १३६ ॥
 अशोभतोढः सौमित्रिर्बलिना बालिसूनुना ।
 अन्वितः कपिराजेन पुलस्त्यतनयेन च ॥ १३७ ॥
 तीर्णं तरत् तरिष्यच्च दिग्भ्यश्चागामि तद्दलम् ।
 निरीक्ष्य विस्मयस्मेरा बभूवुर्नाकवासिनः ॥ १३८ ॥
 क्षणादुल्लङ्घ्योच्चैरनितरसुलङ्घं जलनिधिं
 सुवेलस्थस्तस्मिन् प्लवगपृतनां व्यूह्य निविडम् ।
 सपौलस्त्यं कृत्वा कपिकुलपतिं प्राक्पदगतं
 ससौमित्रिस्तस्थौ विभुरनुपमारम्भनिरतः ॥ १३९ ॥

इति रघुवीरचरिते चतुर्दशः सर्गः ।

अथ पञ्चदशः सर्गः ।

अथ भुवनगृहीतशासनेन प्लवगवलं प्रभविष्णुना प्रणीतम् ।
 बलवदानिलवेगमेदुरोर्मिप्रलयपयोनिधितुल्यकुल्यमासीत् ॥ १ ॥

दशवदनपुरीं निरीक्षमाणा विपिनसरित्पारिखाद्रिवप्रदुर्गाम् ।
 करकबलितगण्डशैलसाला सकिलिकिलिध्वनि चुकुशुस्ततस्ते ॥ २ ॥
 दरविवृतमुखं निरीक्ष्य योधानुपरिकृतश्रुतिदर्शितापरान्ताः ।
 अनतिनिकटमास्थिताः प्रदेशं करचलितैर्निरराजयन् स्ववालैः ॥ ३ ॥
 स्तिमितनयनमुद्धृतोर्ध्वकायाः शिथिलितबालधिविश्लथाग्रहस्ताः ।
 कपिषु कतिपये मुहुर्विपक्षं चलनिटिलध्रु विलोकयां वभूवुः ॥ ४ ॥
 चटुलकुटिल(को ? कू)र्पराग्रहस्तद्रुतपरिघट्टितकण्डुकूणिताक्षम् ।
 बधिरितदशकण्ठकर्णरन्ध्रं प्रकटितहुङ्कृति पुप्लुवे पुवङ्गैः ॥ ५ ॥
 निजभुजबलकृत्तनन्दनानां निकृतिनिमग्नधियां निशाचराणाम् ।
 भवनपरिसरास्तदा वभूवुः कतिपयमर्कटभग्ननिष्कुटान्ताः ॥ ६ ॥
 समदकपिबलप्रमथ्यमानद्रुमविटपध्वनिरुच्चकैरुदञ्चन् ।
 पुरपरिभवपौनरुक्त्यशंसी दशवदनश्रुतिविंशतिं विवेश ॥ ७ ॥
 करतलनिहतः कपिप्रवीरैरर्धरितसिन्धुरवैस्त्रिकूटशैलः ।
 घनसमयसमीरसन्निपातद्रुतचलितद्रुमचापलं चकम्पे ॥ ८ ॥
 कपिनिवहविधूयमानशैलप्रतिजनितोर्मिनिवारितस्ववीचिः ।
 भयविवशविवर्तसत्वरशिर्जलनिधिराकुलतां क्षणादवाप ॥ ९ ॥
 निशिचरकुलधारणक्षमोऽपि पुवगवलेन गिरिर्दृढाधिरूढः ।
 अजनि कतिपयाङ्गुलावगाढः पुनरपि पाथसि वारिधेस्तदानीम् ॥
 सरभसमधिरूढ्य सालमुच्चैः कपिबलसागरमागतं विलोक्य ।
 चलितधृति समेत्य राक्षसेन्द्रं कतिपयकौणपजाङ्घ्रिकाः शशंसुः ॥
 रघुकुलतिलकप्रतापवह्नौ महति जुहोति विधिः पलाशजातम् ।
 विरमतु तव वीर! चन्द्रहासः प्रभवति किं नु पुलस्त्यपुण्यभूमा ॥ १२ ॥
 इति चरगदितं निशम्य कोपाद् भृशमुपरक्ततनुः स्वयूथनाथान् ।
 त्रिभुवनविजयप्रगल्भवीर्यान् रजनिचराधिपतिर्न्ययुङ्क्त योद्धुम् ॥ १३ ॥
 अथ कटुरटितप्रवाहवेगस्फुटितदिगन्तमरुत्पथान्तरालम् ।
 प्रलयसमयजृम्भमाणमेघस्फुरिततडिद्गणखण्डभीमदंष्ट्रम् ॥ १४ ॥

भविगणितनिरन्तराभिपिक्तप्रणयकुमारवधूजनानुयात्रम् ।

अहमहमिकया निरन्तराभिक्रमणपरस्परवहितोप्रवृत्तम् ॥ १५ ॥

रथगजहयरुद्धगोपुरत्वात् प्रसभविलङ्घिततुङ्गहंसालम् ।

असुरसुरजयातिरूढदर्पं झटिति निशाचरसैन्यमाधिगशीम् ॥ १६ ॥

न खलु किमपि वीर्यमग्रतो नः प्रतिभटतामुपसीदतासमीपात् ।

इति मनसि परस्परं बभूव प्रवगनिशाचरसैन्ययोरधर्षः ॥ १७ ॥

तदनु हरिषु कैश्चिदुत्प्लुतेन द्विरद्वलान्यभिपत्य तत्स्थयोधान् ।

करतलपरिपीडितान् निपात्य द्रुतमुदपाद्यत तद्विपाणजातम् ॥ १८ ॥

कतिचिदिभकुलं प्रपद्य नीचैश्चरणचतुष्टयपुच्छपुष्कराग्रम् ।

सपरिकरमबाग् विधाय तेषां प्रकटितहिक्रममोद्यन्त कर्णान् ॥ १९ ॥

भटकृतसरयोद्धुताग्रहस्तप्रविचलितं मुसलं गजात् प्रगृह्य ।

कपिरमुममुनैव मूर्ध्नि हत्वा पुनरितरं च विरोथयाञ्चकार ॥ २० ॥

अचलनिभमिभं समेत्य नीचैः कपिरपरः पदपञ्जरे म्लिथीय ।

चपलमभिमृशन्तमग्रहस्तं दृढमभिषेष्ट्य लुलपुराचकर्ष ॥ २१ ॥

कतिचिदुपचितोग्रहिक्रमश्वान् करतलपातितलादिनः प्रगृह्य ।

गलभुवि समराध्वरे वितीर्णात्रिदिवपथे शमितृत्वयभ्युपेयुः ॥ २२ ॥

विहितसकलहेतिषु प्रवङ्गा गिरिशिखराणि रथेषु पातयन्तः ।

द्रुततरमपमृद्य तान् सनाथानरिभयदाः कुरुतं कुधा निवृत्तुः ॥ २३ ॥

तस्मिन् काले कालनाभस्य मूनुर्विद्युज्जिह्वः कोऽपि मारीचशिष्यः ।

सम्मोहार्थं सर्वशाखामृगाणां मायावन्धुर्भावयामास मायाम् ॥ २४ ॥

भिन्ना द्वेषा गर्जितैरुर्जितैर्वीर्भेजे दौस्थ्यं वेपमाना धरित्री ।

धूमोद्धारैरावृतं विश्वमभ्रादासीज्ज्वालाभीममङ्गारवृष्टिः ॥ २५ ॥

रक्ताक्ताङ्गयः स्पष्टदंष्ट्राद्दहासा भीमं रूपं यातुधान्यो दधानाः ।

निर्मुण्डिन्यः सङ्गता व्योमरङ्गे नृत्तं चक्रुर्दिग्दुकूलं वसानाः ॥ २६ ॥

कृत्वा मायावैभवेनारविन्दश्रीमद्वक्त्रं रामचन्द्रोत्तमाङ्गम् ।

गत्वा देव्यै दर्शयित्वा व्यधात् तां प्रागेवार्ता साहसाय प्रवृत्ताम् ॥

एषा माया देवि ! कापि त्यजेनां देहत्यागायोद्यतां चित्तवृत्तिम् ।
 वाणज्वालो नैर्ऋतारण्यवह्निः सत्यं देवो युध्यते त्वां निनीषुः ॥ २८ ॥
 मौर्वीनादः श्रूयते घोरघोपश्चापाकृष्टिं कुर्वतोर्दाशरथ्योः ।
 भीमा हिकाः स्वं जयं व्यञ्जयन्तीभिन्दाना द्यामुद्गिरन्ति प्लवङ्गाः ॥
 अप्रागल्भ्याद् राक्षसा न क्षमन्ते दृष्ट्वा शत्रूनञ्जसाभिक्रमाय ।
 शर्वासां नः पश्य वक्राणि भामिन्या(वि?धि)म्लानान्यश्रुगर्भेक्षणानि ॥
 किञ्चान्यच्च स्नेहहेतोः प्रवक्ष्ये सत्त्वध्वंसी मा स्म भूत् कोऽपि शोकः ।
 यस्ते भर्ता तद्विरोधं विधातुं देवीं स्मर्तुं चात्मभूरप्यकल्यः ॥ ३१ ॥
 तुभ्यं देवि ! स्वास्ति भूयाद् व्यवस्यन् युद्धोत्साहान्मा विरंसीच्च रामः ।
 इत्थं वाचा जीवयामास सीतां काचित् प्रेम्णा सङ्गता यातुधानी ॥
 पौलस्त्यस्य स्वाभिषिक्तस्य वाचा ज्ञात्वा मायां विह्वलां प्रेयसीं स्वाम् ।
 रोषाद् वभ्रुर्निर्धुतैधानलाभो रक्षोरण्ये प्राज्वलद् भूरि रामः ॥ ३३ ॥
 एवं युद्धे वर्तमाने कपीनां यातूनां च स्फीतसंरम्भभाजाम् ।
 प्रासादाग्रं तुङ्गमारुह्य वेगादीक्षांचक्रे रावणः प्रत्यनीकम् ॥ ३४ ॥
 प्राप्योपान्तं वानराणां प्रभा(वं?वो) वासस्थानं नामधेयानि चैषाम् ।
 जातिव्यासौ नैकधा विप्रकीर्णं भर्त्रे सर्वं सारणेनाभ्यधायि ॥ ३५ ॥
 ये ये योधाः साम्पराये परेतास्तानाकृष्य प्राक्षिपन्नब्धिकुक्षौ ।
 रक्षोभर्तुः शासनेनाभियुक्ता बहूवा पाशैः किङ्कराः प्राणसाराः ॥ ३६ ॥
 रुद्धा लङ्का वानराणां महौघैर्यावत् तावद् दर्शितस्वानुभावः ।
 आच्छोष्य स्वं बालधिं बालिकल्पः स्वैः प्राणैरप्युद्यतः साहसाय ॥
 प्रासादस्थे दृश्यमाने दशास्ये रामोपान्तादुत्प्लुतः सन्निपत्य ।
 विक्रम्योच्चैस्तस्य मौलिं गृहीत्वा सुग्रीवस्तं प्रादिशद् राघवाय ॥
 दृष्ट्वा भर्तुस्तादृशं विप्रकारं सुग्रीवोत्थं प्रीतिकृत् खेचराणाम् ।
 दिङ्नागानां कर्णरन्ध्रं निरुन्धन् हाहाकारो रक्षसां प्रादुरासीत् ॥

गोलाङ्गूलैर्वानरैरच्छमलैर्ऋक्षैश्चान्यैर्जातिभिन्नैश्च विद्धाः ।

सालैस्तालैर्मुष्टिभिश्चाद्रिशृङ्गैर्दन्तैश्चोग्रैः कोटिशो यातुवानाः ॥ ४० ॥

उत्ताराक्षिश्मश्रुदंष्ट्राकरालैर्व्यात्तैर्वक्त्रैरन्तरिक्षं पिवन्तः ।

घोराकारा वानरा यातुधानान् ग्राहं ग्राहं भक्षयामासुरुग्रम् ॥ ४१ ॥

एवं युद्धे दारुणे वर्तमाने भानावस्तं मन्दभानौ च याते ।

आसीद् रक्षोवानरप्राणहन्त्री रात्रिः साक्षात् कालरात्रिप्रभावा ॥४२॥

अस्पष्टाब्धिस्थावरप्राणिभेदः सेनोद्धृतैः पांसुभिश्छन्नतारः ।

रोद्धा रक्षश्चक्षुषामप्यशेषं विश्वं व्यामोदन्धकारावतारः ॥ ४३ ॥

आन्त्रस्रग्भिर्भूषितोरःप्रदेशैर्व्योम्न्युन्नम्रैर्ऋक्षरक्षःकवन्धैः ।

दृग्भ्रूलीलागीतशून्याङ्गहारैर्नृत्तं चक्रे बद्धतालं कपालैः ॥ ४४ ॥

वेगोद्रिक्ता रामपौलस्त्यसेनादेहोद्धृता भूरिरक्तस्रवन्त्यः ।

वातोदञ्चद्वीचिवाचालकूला भित्त्वा वेलामाविशन्नम्बुराशिम् ॥ ४५ ॥

इति विप्रकृतं प्लवङ्गभर्त्रा पितरं वीक्ष्य मिषत्सु वानरेषु ।

विधिदत्तवरोर्जितप्रभावः परमं शक्रजिदाजहार कोपम् ॥ ४६ ॥

अपि नर्मणि यद्भ्रुवोर्विलासः सुरदैतेयकुलेषु भीतिमाधात् ।

प्रसितां प्रलयेन कालरात्रिं यदपास्तः स्म धनुर्ध्वनिर्धिनोति ॥ ४७ ॥

स समस्तकपिक्षपाचराणां हृदयेषु व्यथितत्वमादधानः ।

शतमन्युजयातिरूढदर्पः पृथुमायः प्रथयाञ्चकार शायाम् ॥ ४८ ॥

नभसः पतति स्म सास्थिमांसा महती शोणितवृष्टिरुग्रगन्धा ।

समलक्ष्यत दिग्बधूमुखेषु क्रमवृद्धिं प्रथयन् रजोविकारः ॥ ४९ ॥

इति कूटपटुः प्रयुज्य मायामपदानैः पितरं च लङ्घयिष्यन् ।

अतिदुस्तरसङ्कटप्रयोज्यं स्मरति स्म द्रुहिणप्रतीतमस्त्रम् ॥ ५० ॥

अथ दाशरथौ निरुध्यमाने भुजगास्त्रेण सहानुजे निरीहे ।

जवधूतकुलाचलाब्धिभूमिः प्रववौ वायुरुदीरयन् रजांसि ॥ ५१ ॥

तदनन्तरमम्बरायकाशाद्वतीर्णः फनकोत्तमावदातः ।

परिहर्तुमजास्तयोर्विपाचिं क्षुपितस्तत्र बभूव बैनतेयः ॥ ५२ ॥

धृतचित्रपरीचिभिः परार्ध्यैर्मणिभिर्मुद्रितमुद्रहन् किरीटम् ।

शिखराग्रविलग्नधिवतेजाः प्रथमानप्रथिमेव हेमशैलः ॥ ५३ ॥

शुकुटीमहिबंशकालरात्रिं कुटिलभ्रूयुगलीसमुद्धृतेन ।

निटिलेन वहबुदप्रनेत्रस्फुटनिष्ठभूतकृशानुदुर्निरीक्षः ॥ ५४ ॥

धृतकुण्डलभोगिभोगरत्नस्फुरद्विष्णुसरेः स्वप्रनुवानः ।

फणिशोणितद्विग्धस्रष्टुण्डद्वयसङ्घट्टनशब्दपूरिताशः ॥ ५५ ॥

निजदेवतरुवयस्त्रिपुण्ड्रशरीकृतचारुकण्ठदेवः ।

उरसा धुतैश्चक्रवालाभकरन्ध्रीत्सुकपक्ष्मणुयातः ॥ ५६ ॥

धुवनाद्धरणक्रियाप्रगल्भं धुजङ्घद्वयमायतं दधानः ।

अवलम्बकराङ्गुलिः करालैरहिनिर्दारणलम्पटैर्नखाग्रैः ॥ ५७ ॥

समवृत्तघनोरुजानुजङ्घारभसोत्सारितथानखेनरौचः ।

त्वरितानुनिबन्धमानयात्रापवनावर्तवशभ्रमन्गहीघ्रः ॥ ५८ ॥

महसः परमस्य सन्निधानान्महितस्कन्धतटीनिरुद्धगर्वः ।

बलयान्मृदकङ्कणादिभूषारचनामहोमहोरगैर्वितन्वन ॥ ५९ ॥

स्थगिताम्बरकुक्षिपक्षहेलामरुदान्दोलितहेमहेमशैलः ।

चरणार्पणविद्धभूतधात्रीदृढनिष्पीडितकर्परादिकूर्मः ॥ ६० ॥

इति सन्निहिते रघुप्रवीरस्थितये काश्यपधर्मदारभाग्ये ।

विधिशृङ्खलितं महोरगाक्षं व्यगलत् पूष्णि तमः समुद्यतीव ॥ ६१ ॥

अमृताकृतिरामृशत् कराभ्यां हरिपादाब्जरजःपवित्रिताभ्याम् ।

सकलात्मतया विजज्ञिवांस्तौ विरुजौ विश्वरुजापहौ चकार ॥ ६२ ॥

रणतः सहसां गते विरामं पृतने ते मिलिते परस्परेण ।

अवशं कमपि च्युतात्महेती बुबुधाते न गरुन्यरुत्प्रविद्धे ॥ ६३ ॥

प्रकृतिं प्रतिजग्यिवान् पुनः स्वां प्रभविष्णुः प्रभवे विहङ्गमानाम् ।
क इवासि विवित्सुरस्म्यहेतोर्घटितं त्वेत्थमुदाहरत् स वाचम् ॥

इह सङ्गरसङ्कटे न चासे पुनरभ्येत्य यथातथं प्रवक्ष्ये ।
नचिरेण करिष्यते भवद्भ्यां युधि रक्षस्सु विधीषणोऽवशिष्टः ॥ ६५ ॥

अतिरूढकृतान्तदूपितायुर्दशकण्ठस्तव धर्मदारहर्ता ।
सकलं स्वकुलं विनाशय मन्दो दुरितानां महतां फलानि गन्ता ॥ ६६ ॥

त्रिजगत्प्रथितापदान ! तुभ्यं भवतु स्वस्ति सहानुजालुगाय ।
गिरमित्थमुदीर्य तं गरुत्माञ्जवभिन्नाश्रयाविक्षन्तारिषम् ॥ ६७ ॥

इति ताक्षर्यनिराकृते विजास्रे धनमुक्ताकर्म इवोत्परे च देवे ।
पुनरप्यधिकं पराभविष्यन् विधिना केनचिद्विन्द्रजित् तिरोऽभूत् ॥ ६८ ॥

कपिलोकपितामहेन हिक्काः स्फुटिताशागजकर्णरन्ध्रभागाः ।
सृजता बहु निशतारिसैन्यं न तदा वार्धकमल्पमप्यदक्षि ॥ ६९ ॥

अवमृद्य वरूथिनीमनेकां पिपतामेव महौजसां रिशूषाम् ।
दशकण्ठवलाधिपः प्रहस्तो युधि नीलेन कथीकृतो बभूव ॥ ७० ॥

पवनात्मजवालिसूनुमुख्यैर्हरिभिः स्वां पृतनां निशम्य भग्नम् ।
अतिरूढमदावलेपरोषो दशकण्ठः स्वयमापधात योऽहम् ॥ ७१ ॥

अथ लक्ष्मणवानरेन्द्रनीलाः समरे तेन निपातिताः क्षणेन ।
महिमानमुपाश्रिताः पुनः स्वं प्रतिजघ्नुः पुनरेजसाश्वसन्तः ॥ ७२ ॥

हिमवच्छिखरस्थकालमेघप्रतिमे विद्विषि दृष्टिगम्यमात्रे ।
अरुणेक्षणवान्तरोपपोपो हनुमत्स्कन्धगतो बभूव देवः ॥ ७३ ॥

स्वबलेन जयेऽपि जागरूके कपिसैन्ये च विहस्तताविमूढे ।
सहसा रघुराजि दृश्यमाने हृदयं रात्रिचरेशितुश्चकम्पे ॥ ७४ ॥

प्रमुखोपनते विभौ समन्यौ विधिना निष्प्रतिघेन लङ्घितायुः ।
पशुरास स यूपबन्धनेन प्रतिपन्नार्तिरुपाकृतः क्षणेन ॥ ७५ ॥

चिरसम्भृतवैरपावकार्चिष्प्रसरेण ज्वलितौ परस्परेण ।
युधि गन्धगजाविवाविषह्यौ जघटाते खरजित्क्षपाचरेन्द्रौ ॥ ७६ ॥

बहुबाहुदशाननप्रयुक्ता शरवृष्टिः प्रभुणा भुजद्वयेन ।
 सशरासनसायकेन रुद्धा पटिमा चेत् करणेषु नातिकाङ्क्षा ॥ ७७ ॥
 असृजत् स तमः प्रकाशविद्यां त्रिभुरस्त्रज्वलनं निशाचरेन्द्रः ।
 जलदैवतमीश्वरो रघूणामिति भूयानभवत् तयोर्विरोधः ॥ ७८ ॥
 अथ रामशरैर्निकृत्तशस्त्रप्रकरो भग्नरथो विभिन्नगात्रः ।
 अपसृत्य ततः पदातिरन्तःपुरमस्तोत्सवमन्थरं विवेश ॥ ७९ ॥
 स चिराधिगतप्रसुप्तिमभ्रंकषवेश्मोदरशायिनं निरीहम् ।
 अरिपक्षजयाय कुम्भकर्णं द्रुतमुद्धोधयितुं प्रचक्रमे सः ॥ ८० ॥
 अयुतं बलिनां निशाचराणां प्रविशद् भर्तृमतेन सुप्तिशालाम् ।
 अमितंपचकुम्भकर्णनासाश्वसनाध्वानमपारयन्न गन्तुम् ॥ ८१ ॥
 अपरान्तपथेन ते प्रविष्टा युगपत् तूर्यमृदङ्गगोमुखादीन् ।
 हिमशैलगुहाभयोर्निधाय श्रवसोः शब्दमुदीरयांबभूवुः ॥ ८२ ॥
 बुबुधे विबुधारिणा न तेषामकृशैः कर्मभिरप्युपद्रुतेन ।
 अथ तस्य महत्तमे शरीरे चतुरङ्गां पृतनामचारयंस्ते ॥ ८३ ॥
 प्रतिबुध्य समुत्थितस्ततस्तां निजदेहप्रसृतां विधूय सेनाम् ।
 धृतहेति विलङ्घ्य सालमुच्चैर्निजमात्मानमदर्शयत् कपीनाम् ॥ ८४ ॥
 तमभिक्रममाचरन्तमभ्रं निगिरन्तं भिदुरभुणा मुखेन ।
 अभिलक्ष्य बलं प्लवङ्गमानां क्षणमापद्यत चापलं भयेन ॥ ८५ ॥
 परिगृह्य वलीमुखा भुजाभ्यां मुखपातालविलं प्रवेशिता ये ।
 गणशः प्रसभं निरीयुरस्य श्रुतिनासाविवरैर्विदूरपाताः ॥ ८६ ॥
 अविलोचनमेयवर्षं भूतं किमिदं भीममितोमुखं समेति ।
 इति मारुतिरीश्वरेण पृष्टः कथयामास दशाननानुजं तम् ॥ ८७ ॥
 विषहेत क एव तं त्रिलोक्यां यदि निद्रापरतन्त्रता न चेयम् ।
 धृतभीषणशूलमुद्रहन्तं हतदक्षाध्वरवीरभद्रमुद्राम् ॥ ८८ ॥
 स वलीमुखवाहिनीमनेकां युधि विद्राव्य विदारयन् शरौघैः ।
 चरणार्पणपीडितत्रिकूटः शलभो वह्निमिवापपात रामम् ॥ ८९ ॥

तमधःकृतवारणापदानं प्रभविष्णुर्भुवनावनाय सज्जः ।
 प्रलयानलदुर्धरैः शरौघैः प्रतिजग्राह कपीन् प्रतिष्किरन्तम् ॥ ९० ॥
 समरे समतामुभावुपेत्य क्षणमुद्द्योतितभूरिविक्रमेण ।
 रघुराजसुतेन कुम्भकर्णस्तरसालङ्घ्यत बाणसंहतायुः ॥ ९१ ॥

इति दशाननसहोदरविलोपकलुषे

सकलराक्षसकुले कपिगणे च मुदिते ।

प्रचुरहर्षममरास्तदनु दाशरथये

जयगिरा मुहुरकुर्वत समर्चनविधिम् ॥ ९२ ॥

इति रघुवीरचरिते पञ्चदशः सर्गः ।

अथ षोडशः सर्गः ।

अथ दाशरथेर्जेतुः सानुजस्य मुखद्युतिः ।

जगदाप्याययामास ग्लपयामास चाहितान् ॥ १ ॥

भ्रातृव्यसनतप्तेन दशग्रीवेण चोदिताः ।

संशप्तका इवापेतुरतिकायादयः प्रभुम् ॥ २ ॥

हनूमन्नीलतारेयपितामहनलोत्तरैः ।

वानरैरपि विद्धास्ते जग्मुः स्वापं महत्तमम् ॥ ३ ॥

अशीतिकोटिसंख्यातैर्बलेनैरावतोपमैः ।

किंकरैराज्ञया भर्तुः कृष्टास्ते सागरे कृताः ॥ ४ ॥

वनौकसः क्वचित् क्षीणाः क्वचिद् भग्ना निशाचराः ।

त्यक्तशस्त्रादयः क्रोधान्नियुद्धं केचिदाचरन् ॥ ५ ॥

विशीर्णसर्वकायास्थीन्युग्रनिष्पेषमुष्टिभिः ।

कोष्ठान्तःकृतबाहूरुपदानि कपिरक्षसाम् ॥ ६ ॥

उद्धान्तजिह्वानयनैर्निमग्नानि शिरोमुखैः ।

व्यसूनि देहपिण्डानि कुसूलानीव रेजिरे ॥ ७ ॥

लुलुवुर्वानरान् कांश्चिच्छस्त्रैर्यातूनि कानिचित् ।

तान्यन्ये पर्वताकाराः पर्वताग्रैरचूर्णयन् ॥ ८ ॥

विभीषणः स्ववीर्येण रामं विस्मापयन् रणे ।

रावणानीकयोधानां पञ्चकोटीरचचुरत् ॥ ९ ॥

ततो रामप्रतापार्शौ दृश्यमानाः सुवर्चसि ।

पलाशसमिधः पश्यन् सन्तो रण न रावणिः ॥ १० ॥

हुत्वा तदुचितं दृश्यं दक्षिणार्शौ स दक्षिणः ।

रुपा वक्ष्यन्निवैक्ष्वाकावारुरोह रथोत्तमम् ॥ ११ ॥

दूरादेवापतन्तं तस्यभिचारमिवाहिम्नम् ।

निरीक्ष्य धान्नी सेना दुद्राव कृतानीत्कृतिः ॥ १२ ॥

जाम्बवन्नीलतानैर्यवजर्णैर्गजादिभिः ।

गुप्तमपि स तां सेनां निर्देहाहास्रैर्नजसा ॥ १३ ॥

स्वार्थे कृतप्रयत्नान्नाणैर्नकेषां वनौकसाम् ।

पश्यन्नत्याहितं रामः प्रतिजग्राह रावणिम् ॥ १४ ॥

परस्परप्रयुक्तास्त्रज्योतिनिर्म्यपदासृणम् ।

अवर्धत तयोर्बुद्धमन्योन्मजशकाश्शिपोः ॥ १५ ॥

मेघनादास्त्रनिर्दग्धां कपिसेनामजीवयत् ।

रामदूतः क्षणानीतद्विष्टौपनिपर्वतः ॥ १६ ॥

प्रत्यापन्नतनुप्राणा महोत्साहा धनौकसः ।

शश्वत् प्रस्थापयामासुर्नक्तंचरवस्थिनीम् ॥ १७ ॥

स्ववलक्ष्यमालक्ष्य कृत्याशालां निकुम्भिलाम् ।

प्रविश्य होप्यतः काणं विभुर्मेने विभीषणात् ॥ १८ ॥

निघ्नन् क्रियान्तरायेण दिष्टकुण्डलितायुपम् ।

रणायाहास्त सौमित्रिस्तं वृत्रमिव वासवः ॥ १९ ॥

मायापरायणाभिज्ञं साह्ये कृत्वा विभीषणम् ।

अवस्थितः स दृश्ये चण्डं शक्रजिता पुरं ॥ २० ॥

तूर्णमायाहि मा ग्राहि माया हि तव मोहिनी ।
 कपीनामिति सौमित्रेर्वचस्तं समधुक्षयत् ॥ २१ ॥
 पश्यन् रामपरीवारविपर्यस्तां स्ववाहिनीम् ।
 भुवनैधः प्रजज्वाल कालाग्निरिव रावणिः ॥ २२ ॥
 शल्याभिषङ्गजडतामोचितौ रघुनन्दनौ ।
 सहस्रगुणमुत्साहं चक्राते रक्षसां वधे ॥ २३ ॥
 महान्ति पञ्च भूतानि स्वां स्वां प्रकृतिवत्यजन् ।
 अभिक्रामति सौमित्रिं प्रति तस्मिन् रुवोद्भुते ॥ २४ ॥
 विरिञ्चकौशिकोपज्ञैरस्त्रैः सर्वङ्कषैरुभौ ।
 व्याकुलीचक्रतुश्चित्तं रामरावणयोरपि ॥ २५ ॥
 मेघनादप्रयुक्तेषुरस्त्रं पावकदैवतम् ।
 उज्जगार स्फुरज्ज्वालाकवलीकृतदिङ्मुखम् ॥ २६ ॥
 अन्यथाकृतसंन्यस्तजगतस्तपसां निधेः ।
 कृशाश्वशिष्यात् सौमित्रिरस्त्रागममथास्मरत् ॥ २७ ॥
 रामावरजवाणाग्रादुद्गता कापि देवता ।
 पपौ तीव्रं तमस्त्राग्निं तत्रैव च तिरोदधे ॥ २८ ॥
 अस्त्रं ब्रह्मशिरः क्षिप्तं पौलस्त्यतनयेन तत् ।
 तेनैव सञ्जहारोच्चैः सौमित्रिर्मन्त्रकल्पवित् ॥ २९ ॥
 भूयोऽप्यस्त्राणि दिव्यानि समरेष्वविषादिनौ ।
 भुवनक्षोभकारीणि प्रायुञ्जातां परस्परम् ॥ ३० ॥
 क्षणमन्तर्हितः कृत्वा मायासीतां प्रलापिनीम् ।
 अशोचयत् स काकुत्स्थो सुग्रीवं च ससैनिकम् ॥ ३१ ॥
 हनूमज्जाम्बवत्प्रष्टैर्दृष्टैर्वानरयूथैः ।
 तथाभिद्यत सा सेना यथादृश्यत रावणिः ॥ ३२ ॥
 संस्मरन् भ्रातरं भक्त्या सत्येनास्त्रेण सत्यविद् ।
 मेघनादमिषाकारं रावणं लक्ष्मणोऽग्रसत् ॥ ३३ ॥

अस्त्रेणापहतप्राणे तस्मिन् भुवि निपेतुषि ।
 हन्त हन्तेति वागासीत् सर्वेषामृक्षरक्षसाम् ॥ ३४ ॥
 भुजातोलितरुद्राद्रौ जीवत्यपि दशानने ।
 तस्यापक्रमणेनासीन्निष्प्राणं रक्षसां कुलम् ॥ ३५ ॥
 सुरासुरहृदम्भोजविकासि परिदेवितम् ।
 उच्चैरश्रावि लङ्कायां पौरराक्षसयोपिताम् ॥ ३६ ॥
 मन्दोद्यमानां यौधानां तां दशां वीक्ष्य वानराः ।
 मुक्तामुक्तानि शस्त्राणि हत्वा तैस्तान् बवाधिरे ॥ ३७ ॥
 हर्षचन्द्रोदयस्मेरमनःकुमुदवासिताः ।
 तमप्रतिमकर्माणमानर्चुः खेचरा दृशा ॥ ३८ ॥
 सुरासुरजितः सूनोः श्रुत्वा तत्तादृशं क्षयम् ।
 आरेभे मैथिलीं हन्तुं विललाप च रावणः ॥ ३९ ॥
 यूथाधिपानसंख्येयान् मेघनादपदानुगान् ।
 सबलः सानुजो रामो रणेष्वग्रसदग्रसत् ॥ ४० ॥
 ततो मूलबलं भीममसंख्यं परिभाषया ।
 पातालादुत्पतद् रामो दिनार्धेन समापयत् ॥ ४१ ॥
 अपत्यामात्यसेनानीयूथाधिपनिमीलनम् ।
 पातितं कुम्भकर्णं च छिन्नपक्षमिवाचलम् ॥ ४२ ॥
 निमित्तानि च घोराणि विपरीतानि सर्वतः ।
 अनिर्ज्ञातचराधीनां पौराणां परिदेवितम् ॥ ४३ ॥
 प्लुष्टं च नगरीं सर्वामुल्काहस्तैः प्लवङ्गमैः ।
 प्रस्तरीभूय रक्तौघैः प्रच्छन्नामपि मेदिनीम् ॥ ४४ ॥
 अन्धस्त्रीवालवृद्धानां क्रन्दनानि समन्ततः ।
 रुदतीं हतपुत्रार्तां प्रियां मण्डोदरीमपि ॥ ४५ ॥
 प्रस्त्रापं स्वापदानानां तेजः काकुत्स्थयोरपि ।
 उपलभ्य विनिश्चित्य निर्जगाम दशाननः ॥ ४६ ॥

अपसन्नैर्हयैर्युक्तं रथमारुह्य रंहसा ।
 निर्दहन्निव लोकांस्त्रींस्तत्राभूद् यत्र राघवः ॥ ४७ ॥
 चिरसंभृतसंरम्भस्फुरज्ज्वालाबुभावुभौ ।
 करिष्यमाणौ यत्किञ्चिद् धीरं ददृशतुर्मिथः ॥ ४८ ॥
 सुरासुरा दिगन्तेषु निलीनास्तद्भयात् पुरा ।
 दिदृक्षवः समागच्छन् प्रारब्धं रामरावणम् ॥ ४९ ॥
 दिष्ट्या दृष्टिपथं नीतः कृतान्तेनासि साम्प्रतम् ।
 इति वाचं द्विषो रामः प्रतिजग्राह सस्मितम् ॥ ५० ॥
 अथ मातलिनानीतं सहस्राश्वयुजं रथम् ।
 आरुरोह विभुधीमान् सवितेवोदयाचलम् ॥ ५१ ॥
 केचिदालोकशब्देन केचिज्जयगिरा पुनः ।
 रामं सम्भावयामासुर्देवासुरमहर्षयः ॥ ५२ ॥
 कैलासोद्धरणक्रीडादर्शितस्वभुजाबलः ।
 रावणः प्रगुणान् बाणान् मुमोच रघुनन्दने ॥ ५३ ॥
 रामः क्षिप्तानिषूस्तेन द्विबाहुर्वहुबाहुना ।
 अर्धमार्गे चकर्तोच्चैर्दर्शयन् हस्तलाघवम् ॥ ५४ ॥
 परस्परप्रयुक्तास्त्रैर्दीप्यमाना नभश्चराः ।
 उपप्लवभयात् सर्वे दूराद् दूरमपासरन् ॥ ५५ ॥
 तावद् रामविरामार्थमुद्धरिष्यति रावणे ।
 प्रलयार्कप्रतीकाशश्चन्द्रहासस्तिरोदधे ॥ ५६ ॥
 चक्रेणापि मुकुन्दस्य प्रागविज्ञापितव्यथः ।
 स विषोद्दुमकलयोऽभूदेकैकं रामसायकम् ॥ ५७ ॥
 अपसृत्य ततः किञ्चिन्निजं सर्वङ्घ्रं तपः ।
 शस्त्रे विधाय पौलस्त्यस्त्रं प्रहर्तुं प्रचक्रमे ॥ ५८ ॥

तत्रागस्त्यः समागम्य विदित्वा तच्चिकीर्षितम् ।
 सावित्रेण प्रभावेन ररक्षेक्ष्वाकुनन्दनम् ॥ ५९ ॥
 ज्वलितः स विशेषेण रावणं सर्वगर्भसु ।
 तुतोदोद्भूतसंरम्भो विषदिग्धैरिवेषुभिः ॥ ६० ॥
 प्राणान्तकारिणीं घोरां वेदनाप्रविचिन्तयन् ।
 अभिचक्राम काकुत्स्थं पुरा काल इवेश्वरम् ॥ ६१ ॥
 ततस्तस्यार्धचन्द्रेण निचकर्त शिरांसि सः ।
 भीमसंरम्भगर्भाणि जगतो व्यसनानि च ॥ ६२ ॥
 शिरांसि तस्य लूनानि तेन सास्त्राणि रेजिरे ।
 शिखराणीव नीलाद्रेर्धातुलिप्तानि वज्रिणा ॥ ६३ ॥
 अमोघै रामवाणौघैः पतितेष्वपि मूर्धसु ।
 न ययुः प्रत्ययं देवास्तत्प्रत्यापत्तिशङ्कया ॥ ६४ ॥
 भुजैरनेकैर्विकृतस्तस्य कायः परेषुपः ।
 पपातास्रवदाभोगश्छिन्नमूल इव स्नुहिः ॥ ६५ ॥
 दिव्योद्यानादवचितैर्देवा देवमवाकिरन् ।
 पुष्पैर्नवविकासोद्यन्मधूलीलोलपट्पदैः ॥ ६६ ॥
 आविरासीद् वृषारूढं शैलकन्यासखं महः ।
 सह भूतगणैस्तत्र यत्र रामो व्यवस्थितः ॥ ६७ ॥
 अन्वदृश्यत वेधास्तं गिरां देवतया सह ।
 उपास्यमानः परितः सपत्नीकैर्महर्षिभिः ॥ ६८ ॥
 जववायुविभिन्नाभ्रमापत्य पततां पतिः ।
 प्रश्रितः प्रश्रयाकल्पं जायया तमसेवत ॥ ६९ ॥
 सच्चरित्रेण सुरभिं सुरभिः सुरशेवधिः ।
 उपहर्तुमनाः कामान् निकृपा तमवस्थिता ॥ ७० ॥
 देवाननुगताः प्रह्वान् स्थिताः स्वाधिकृते पदे ।
 दृग्भिरप्सरसः कार्यं स्वाहु रामामृतं पशुः ॥ ७१ ॥

अथाभाष्य समाजं तं यथार्हं विहितार्हणः ।
 सीतामानाययामास मूर्तां चारित्र्यदेवताम् ॥ ७२ ॥
 क्षामां विवर्णां मलिनामेकवेणीधरां कृशाम् ।
 अवगुण्ठितसर्वाङ्गीं यातयामेन वाससा ॥ ७३ ॥
 रुदतीं श्वसितां नम्रवदनां धूसरालकाम् ।
 चिरन्तनेन महता शोकेन स्फुरिताधराम् ॥ ७४ ॥
 अपवारितसंचारपरिस्पन्दपद्मार्पिणीम् ।
 विदूरीभूतसंस्कारशोचनीयनखाङ्गुलिम् ॥ ७५ ॥
 दुर्दान्तराक्षसपुरीचिरवासैकदूषणाम् ।
 चराचरस्य जगतः कुतूहलकराकृतिम् ॥ ७६ ॥
 अनसूयाकृतं पुण्यं विभ्रतीमनुलेपनम् ।
 ददृशुः सर्वभूतानि रामश्च जयतां वरः ॥ ७७ ॥
 ततोऽनुज्ञाप्य गिरिशं विधिं देवानृषीनपि ।
 चकाराम्नौ विशुद्धां तां जानकीं सत्यसंश्रवः ॥ ७८ ॥
 निर्दग्धाशेषकरणां विप्रलम्भाग्निना विभोः ।
 स तामाप्याययामास शीतलः शपथानलः ॥ ७९ ॥
 रामस्तस्य समाजस्य मतेन मतिमत्तमः ।
 विशुद्धचरितः शुद्धां धर्मपत्नीं समग्रहीत् ॥ ८० ॥
 रावणस्य परेतस्य भ्रातृपुत्रवतः क्रियाम् ।
 अन्त्यां विधत्स्व शिष्टानां रक्षसां त्वमधीश्वरः ॥ ८१ ॥
 रक्ष लङ्कां नवीकृत्य रक्षांस्यशरणानि च ।
 राक्षसेभ्यो भयं मा भूद् भुवनानां समाज्ञया ॥ ८२ ॥
 देवासुरमनुष्याणामिह बन्दीकृताः स्त्रियः ।
 प्रस्थापय यथापूर्वं सर्वान् कल्पद्रुमानपि ॥ ८३ ॥

भविष्यति तत्रैश्वर्यमेवं कल्पान्तरेष्वपि ।
 रामो विभीषणायति ददौ वाचं सुधासिव ॥ ८४ ॥
 इत्याज्ञां शिरसादाय कृत्वा सर्वं विभीषणः ।
 भाग्योदयेष्वनुत्सिक्तः प्रभविष्युषुपासदत् ॥ ८५ ॥
 आपृच्छय कृच्छ्रादुत्तीर्णं रामं सह सुरर्षिभिः ।
 सविधिः सपरीवारस्तिरोभवद्गुमापतिः ॥ ८६ ॥
 आनीतं वायुपुत्रेण विद्यानं पुष्पकं विभुः ।
 आरुरोह ततः सीता भियमन्वारुरोह च ॥ ८७ ॥
 छत्रं दधार सौमित्रिस्तालवृन्तं हरीश्वरः ।
 वभौ मारुतितारेयौ रुक्मदण्डे च चामरे ॥ ८८ ॥
 विभीषणः खड्गराजं जाम्बवान् मणिपादुके ।
 समांसमीने बाणानां तूष्णी पावकनन्दनः ॥ ८९ ॥
 बह्वावर्तं नलः शङ्खं सुपेणश्रमं चापलः ।
 अन्ये च यूथपतयो राजलिङ्गानि दधिरे ॥ ९० ॥
 विधायेत्यं रक्षां दशवदनविद्धस्य जगतो
 विमानस्थः श्रीमान् सबलहरिरक्षोधिपयुतः ।
 वचः कृत्वा पित्रोः समयमपि निर्व्यूह्य चक्रमे
 ससौमित्रिर्गन्तुं रघुपतिरयोध्यां कुलपुरीम् ॥ ९१ ॥

इति रघुवीरचरिते षोडशः सर्गः ।

अथ सप्तदशः सर्गः ।

अथ स्वरूपामृतसन्निकर्षादाप्यायितान्तःकरणां चिरेण ।
 विमानगः प्रीतमनाः प्रियां स्थां जगन्नियन्तेति गिरं जगाद् ॥ १ ॥

इमां प्रिये ! पश्य विशालसालामदृष्टिभेषां त्रिदिवोपमेयाम् ।
 लङ्कामलङ्कारवतीमनर्घैः सुरद्रुमैः कामदुयैरनेकैः ॥ २ ॥
 इमां कुबेराय पुरोपजद्भे कृतिप्रवीणः सुरलोकशिल्पी ।
 उत्सार्य तं राक्षसराड् जहार पुरीमसुं चैव विमानराजम् ॥ ३ ॥
 रक्षःपुरीयं सुरदानवानामगोचरो दुर्गतया महत्या ।
 आनीय लोकप्रथितानि रत्नान्यत्रास्तशतुर्बुधुजे दशास्यः ॥ ४ ॥
 हनूमतानेन विचिन्वता त्वां प्रारभ्यतास्याः प्रथमः प्रमाथः ।
 पुनः प्लवङ्गैर्गिरिसालहस्तैः सराक्षसेयं सकला विरुग्णा ॥ ५ ॥
 आपूरितां शोणितकर्दमाद्रै रक्षःशरीरैरचलप्रमाणैः ।
 रणाक्षितिं भीरु ! विलोकयेमामाक्रीडशालामिव कालरात्रेः ॥ ६ ॥
 अथ स्थलादुत्थितवान् पयोधिं द्विधा विभज्य स्थिरसन्धिवन्धः ।
 ससाहसानां निकषः कपीनां दृश्यः पुरस्तान्नलसेतुरेषः ॥ ७ ॥
 अनन्तरत्नैकनिधानमुच्चैर्देत्याद्रिनागाश्रयवारिगर्भः ।
 गभीरतायाः पदमेकमक्षणा संगृह्यतां भामिनि ! सिन्धुराजः ॥ ८ ॥
 स्वं सप्तधात्मानमयं विधाय रसैश्च तावद्भिरमून् विभिद्य ।
 इयानसावीदृश इत्यचिन्त्यः प्रवर्तते विश्वसृजां धियापि ॥ ९ ॥
 भूतेषु पञ्चस्वपि संहतेषु क्रमात् प्रधाने पुरुषं प्रविष्टे ।
 अयं महाकल्पविरामकालेऽप्यनश्वरः प्रत्युत वर्धते च ॥ १० ॥
 प्रमथ्यमानादमृताय दिव्यैरभूदमुष्मात् किल पद्महस्ता ।
 यया वृतः सुन्दरि ! पद्मनाभः समस्तसौभाग्यपदं बभूव ॥ ११ ॥
 असावपः स्वं मरुतोपनीच रसान्तरं च प्रतिपद्य तासु ।
 घनत्वमाश्रित्य विधाय वृष्टिं त्रिवर्गवन्धाय विभर्ति विश्वम् ॥ १२ ॥
 रत्नाकरोऽपि स्थितये स्ववेलामलङ्घ्यन्नार्द्रतमस्वभावः ।
 नित्यातिथेरप्ययमौर्ववहेः स्वजीवनेनैव करोति तृप्तिम् ॥ १३ ॥
 अस्याम्बु तल्पीकृतशेषभोगः श्रिया भुवा चालुगृहीतकामः ।
 नाभीसरोजस्थितपद्मयोनिस्तुतोऽधिसेते भगवान् मुकुन्दः ॥ १४ ॥

स्वच्छन्दवारिप्रसरोपरोधादयं प्रकामं क्षुभितो रुषेव ।
 मरुद्रशादूर्मिकरैरुदस्तैरितस्ततस्ताडयतीव सेतुम् ॥ १५ ॥
 निमज्जनोन्मज्जनचञ्चलानि गजाश्वयादांसि निरन्तराणि ।
 समुद्रवाताहतिमेदुरासावनारतं सूत इवोर्मिमाला ॥ १६ ॥
 वेलेयमेलाफलगन्धगर्भैः समीरणैर्वासितसैकतौघा ।
 आलोकनीया शुभशुक्तिमालानिष्ठयूतमुक्तावलिदन्तुरान्ता ॥ १७ ॥
 क्वचिच्च नीचैः क्वचिदुच्चवृत्ति क्वचित् समं वर्त्म विगाहते च ।
 मनोनुकूलप्रसरं महिम्ना निजेन यात्येवमिदं विमानम् ॥ १८ ॥
 असौ समस्तां कपियातुसेनामस्मानपीत्थं बलवद् दधानः ।
 अनुग्रहेण द्रुहिणस्य भूम्ना सहिष्णुतामेति विमानराजः ॥ १९ ॥
 तिरोभवद् दूरतया व्यतीतं पश्य प्रदेशान्तरमब्धिपारे ।
 क्रमेण यत् सूक्ष्मतरं निपीतं धूमोद्गमेनेव मलीमसेन ॥ २० ॥
 मनोहरैश्चन्दनपल्लवानां प्रभोदयैराहितसान्ध्यकान्तिः ।
 अयं परस्तान्मलयाद्रिरस्मादारभ्यतानेन नलेन सेतुः ॥ २१ ॥
 मयि स्थिते सागरमुत्तितीर्षाविहास्तबोधे च मदेन तस्मिन् ।
 सौमित्रिणा सम्भृतदर्भशय्ये प्रायोपवेशस्य कृतोऽत्र तल्पः ॥ २२ ॥
 तृणद्रुमप्राणभृतामभूमिर्निशासु चोग्रा मृगतृष्णिकाभिः ।
 कण्डोर्मुनेः कोपहुताशनेन नीता विकारं मरुभूरियं सा ॥ २३ ॥
 उदन्यया यत्र गतैः पुवङ्गैः सुष्टैर्विलं भीमतमं प्रविश्य ।
 स्वयंप्रभाया महतः प्रसादाद् यात्रोन्नतं जीवितमाललम्बे ॥ २४ ॥
 विन्ध्याचलोऽयं शमितप्रवृद्धिर्महर्षिणा कुम्भभुवा सुरार्थम् ।
 चिकीर्षुणा मानिनि ! योगमायानिवासभूरेष विशेषदृश्यः ॥ २५ ॥
 उपत्यकालग्रघनो निरुद्धमरुत्पथः शृङ्गसमुच्छ्रयेण ।
 स माल्यवानेष यदाश्रयोऽसौ हरीश्वरो बालिभिया निलीनः ॥ २६ ॥
 मतङ्गशापेन निवीतसीमा दुरासदोऽयं कपिनायकस्य ।
 विवित्सता त्वां तपनस्य सूनुर्मया कृतार्थीकृत एष भूयः ॥ २७ ॥

अनेन यावत् सवितुः करणां गतिः पुत्रज्ञैर्विचिन्तासि तावत् ।
 अयं हनूमान् पुनरग्रदर्शी विशेषतः हेशभृदन्तरायैः ॥ २८ ॥
 एषा मधूहन्धिसरोजभूषा मन्दानिलान्दोलितपैलवोभिः ।
 निघ्नत्वयापादयति प्रयाणे पम्पा मनोनेत्ररसायनं मे ॥ २९ ॥
 वन्यैः प्रंसूनैरधिवास्यमाना समन्ततः क्लृप्ततटा शिलाभिः ।
 विशुद्धरूप्यद्रवनिर्मलाम्भःस्फुरज्जवस्पन्दितषबनाला ॥ ३० ॥
 इयं मतङ्गाश्रमभूमिरस्यामवस्थितं मां श्रमणानियोगात् ।
 विषोल्बगस्त्वद्विरहादनाथं सम्मोहयामास बलाहकाहिः ॥ ३१ ॥
 अज्ञातनक्तन्दिवमभ्रपाथःप्रपातदुर्दर्शदिगन्तरालम् ।
 दृष्ट्वा नभो लक्ष्मणमात्रसाक्षि प्रवृत्तमस्यां परिदेवितं मे ॥ ३२ ॥
 पयोदपातैः सकदम्बगन्धैर्भुवा सिलिन्ध्रोद्गममुद्ग्रहन्त्या ।
 सबर्हिकैर्गिरिभिश्च किं किं त्वया विहीने माये न व्यधायि ॥ ३३ ॥
 नभः किलाश्लिष्टमनन्वितानि सञ्जल्पितानि प्रहितान्युदश्रु ।
 स्थितं प्रयातं शयितं विना त्वां मया तदास्तामिह वासवार्ता ॥ ३४ ॥
 यद् योजनायामभुजप्रसारं रक्षः कबन्धारुयममोचि शापात् ।
 तत् तच्छरीरं गिरिसन्निकाशं सौमित्रिणानेन लघु व्यदाहि ॥ ३५ ॥
 तरक्षुकण्ठीरवखड्गनागैर्निषेवितोऽयं वनराजिगर्भः ।
 मया त्वदन्वेषपरेण भद्रे! नादृष्टमस्पृष्टमपीह किञ्चित् ॥ ३६ ॥
 इदं पुरस्ताद् वनमन्यदत्र शुचिस्मिते! दिष्टमदर्शयन्मे ।
 पदाम्बुजात् प्रच्युतमंशुजालैः स्मरं मनोज्ञैर्मणिनूपुरं ते ॥ ३७ ॥
 आदास्यमानः कृतदास्यमानं तदङ्घ्रिपङ्केरुहयोर्भवत्याः ।
 निसर्गाभिन्नावपि शोकहर्षाबुद्बुद्वानस्मि समं तदानीम् ॥ ३८ ॥
 अत्रारुणत् त्वां छलतोऽपहत्य प्रतिप्रयातं दशकण्ठमारात् ।
 पितुः सखा मे हितकृज्जटायुस्तस्यापदानं तत्र हृद्यभूत् किम् ॥ ३९ ॥
 इदं तदल्पद्रुमवारिशिष्यं सशर्करं प्रान्तमरक्षिलक्ष्यम् ।
 विलोभितश्चित्रतमाकृतित्वाद् यत्रास्मि मारीचमृगेण नीतः ॥ ४० ॥

सरारुहैस्त्वत्पदपाणिनेत्रवक्रोपमैः स्वादुमरन्दगर्भैः ।
 आमोदयन्ती कलभः कथाज्जतं चोदयन्ती गृह्णत्यन्वसौ माम् ॥ ४१ ॥
 पुष्पावचायं तदभूखटाणां स्नानं पवित्रेषु जलं प्वसीत् ।
 सौमित्रिनीतैः फलमूलशार्कर्वृत्ति च जेतस्सव किं विभर्ति ॥ ४२ ॥
 स्मरस्यपीमं कलहं सद्युजैर्विषेव्यमाणं दुःखिनागतारम् ।
 अस्माभिरोद्यैः प्रशमात्कलज्यैककामिं यास्येत् नित्यमाभिपेकः ॥ ४३ ॥
 समन्ततस्त्वत्परिवर्धिताभिलेताभिरुच्यन्कुसुमोज्ज्वलायिः ।
 विराजिता मानिनि ! पूर्णशरणा नम्यते प्रसन्नानिस्वीक्षणीया ॥ ४४ ॥
 निपात्य भाषाहारिणं निवृत्तं कानः पुनरुत्तमं स्वपत्ना दिदक्षुम् ।
 शून्यप्रकारं प्रविशन्तयेनां स्वपत्नौ कान्तया दुर्दशायाः ॥ ४५ ॥
 वन्यैः प्रसूनैरधिवांसितामापालक्ष्यते पञ्चवती पुरस्तात् ।
 यस्यां निवासाय नताङ्गि ! नस्त्रीनाचान्तसिन्धुर्धनवान न्ययुञ्क्त ॥ ४६ ॥
 अत्रागता शूर्पणखाभिभूता सौमित्रिणा स्वेन दुरीहितेन ।
 वयं निमित्तं किल या कुलं स्वं सभापयामास दशाननान्तम् ॥ ४७ ॥
 एतद् वनं तन्नवमेघनीलगस्माभिरस्मिन् भद्रिता जटायुः ।
 यस्त्वत्कृते सत्यगिरां पुरोगः प्राणैः प्रियैः स्वैरपि चोपचक्रे ॥ ४८ ॥
 तस्याश्रमोऽयं हुतगन्धपुण्यो निन्व्याचलस्तम्भकृतो महर्षेः ।
 अस्मासु दृष्ट्वा प्रणतेषु पूर्व प्रियेषु पुत्रेष्विव यस्तुषोप ॥ ४९ ॥
 इदं तदाशंसितसर्वसम्पत् स्थानं महेंद्रेण च भाण्डुकर्णः ।
 जितात्मनस्तस्य तपोविलासः श्रोत्रे च नेत्रे च किमाविशत् तं ॥ ५० ॥
 एतद्वनं मेथिलि ! पश्य शान्तं पुनाति यज्ज्ञाननिधिः मुतीक्ष्णः ।
 यद्धोमधूमेन दिवंगतेन क्लिष्टा निमीलान्न दक्षांऽमराणाम् ॥ ५१ ॥
 अत्रावतीर्थेनमुपेत्य नत्वा गन्तव्यमस्माभिरितीप्सितं मे ।
 अधो विधत्ते सशुचः प्रवासाच्चिरं दिदक्षा कुलराजधान्याः ॥ ५२ ॥
 अत्रानसूयासहितस्तपस्यन्नत्रिवने विश्वहितं विभर्ति ।
 विरिञ्चभूतेश्वरपद्मनाभैः समं ययोरात्मजता व्यधायि ॥ ५३ ॥

अन्वग्रहीत् त्वामनुलेपनेन यासावसाधारणसौरभेण ।
 भक्त्यात्रिपत्नीं प्रणम्य प्रसन्ना सेयं तवोत्पादयिता शिवानि ॥ ५४ ॥
 निसृष्टविद्वेषनिवृत्तसत्त्वा बहीरुहैः स्वादुफलैः परीता ।
 अधीतिभिः शिष्यगणैः सद्योषा हृदया भरद्वाजनिवासभूमिः ॥ ५५ ॥
 मनोहरैरप्सरसां विलासैरस्पन्दितान्तःकरणाद्बुध्यात् ।
 आ ब्रह्मलोकादपि निर्घ्नपैशादाशङ्कैः नित्यममर्त्यनाथः ॥ ५६ ॥
 वनं विविक्षुं पितृवाक्यतो मां प्रत्यानिनीषुं पुनरप्ययोध्याम् ।
 असौ कृपालुर्भरतं समैन्यं सभाजयामास तपोमहिम्ना ॥ ५७ ॥
 यास्यन्ननावृत्ति पदं हुताशं यः सन्निधौ नः स्वतनुं जुहाव ।
 तस्याश्रमोऽयं शरभङ्गनाम्नस्तद्धानिवाद्यापि विराजते यः ॥ ५८ ॥
 उद्धार्यमाणोऽयमिहोपहर्तुं प्रत्युद्गजन्त्येव शुवा पुरस्तात् ।
 करोति मे तन्वि ! त्रिरेण दृष्टश्चित्तोत्सवं कश्चन चित्रकूटः ॥ ५९ ॥
 सख्युर्ममेदं पुरमुच्चमृद्ध्या गुहोपमानस्य गुहंस्थ यस्मिन् ।
 मामीक्षमीक्षं व्यलपत् मुमन्त्रस्त्वयेव कैकेयि ! यज्ञस्विनीति ॥ ६० ॥
 उष्णीषतां पर्वतभूधिं यान्ती नियतुपी मौक्तिकदामशुभ्रा ।
 मन्दाकिनीयं मदिराशि ! भूमेराविप्रती यृषणतां विधाति ॥ ६१ ॥
 यां कुण्डिका धातुरसूत यस्या द्यौः पदाब्जोजगरिपृशय्या ।
 यावर्धतेशानजटादवीषु प्रक्षरद् तां मैथिलि ! दिव्यसिन्धुम् ॥ ६२ ॥
 सकृत् स्मृता चाभिहित्वा विदूराद् गङ्गेति पुसां दुरितं प्रमाष्टि ।
 एषा शरीरं त्यजताममुष्यां शश्वद् भवेद् रुद्राणाधिकारः ॥ ६३ ॥
 अस्मासु सम्बन्धनिशेषस्या भर्गोरथेन प्रथितामहेन ।
 तपोविशेषैरवतारितायाः किं वेत्सि सर्वं सुनिधिः प्रगीतम् ॥ ६४ ॥
 इमां च वीक्षस्व कालिन्दकन्यां शिष्येण शूलं हुतमापन्नवीशु ।
 या नीलरत्नैर्निविडानुषद्धा माला सुवः कण्ठगतेव भाति ॥ ६५ ॥

एते समुद्राभिमुखं प्रयान्त्यौ वेगादहंपूर्विकया दधाते ।
 परस्परेणोर्मिकराभिघातं वर्षोज्ज्वले जहुकलिन्दकन्ये ॥ ६६ ॥
 अस्मासु पूर्वं विपिनोन्मुखेषु त्वत्प्रार्थितार्थं निर्वर्तयद् यः ।
 श्यामो वटः सोऽयमष्टुं प्रणव्य श्रयांसि गन्तासि मनोगतानि ॥ ६७ ॥
 एषा विशालाक्षि ! विलोकनीया मातेव लाक्षात् सरयूः प्रसन्ना ।
 इक्ष्वाकुर्वश्यान् नरलोकनाथानवर्तयद् या विमलैः पयोभिः ॥ ६८ ॥
 आलक्ष्यते व्योमनि सैन्यशूलिः सुभन्गशुभयाः प्रकृतिप्रधानाः ।
 ततः पुरोधाय वसिष्ठभारत् समद्वेषिपन्न भरणः पुरस्तात् ॥ ६९ ॥
 विज्ञाप्यमाने पवनात्मजेन अद्भुतम संश्रुतभाक्तभारः ।
 प्रत्युद्गमार्यैष मतिं विधत्ते पश्यास्य सौभ्रात्रमतिप्ररूढम् ॥ ७० ॥
 अस्तोपचारोच्छ्वसिताङ्गरेखौ सत्पादुकोत्तंसजटानिवन्धः ।
 चीराम्बरानद्धकटिः क्रशीयानयं शुनीनामपि कौतुकाय ॥ ७१ ॥
 युवाप्ययं दाशरथिर्जनस्वी धिया विना जिघ्रति राजलक्ष्मीम् ।
 अस्यानुभावेन दुरुद्धहेन संरक्ष्यते मध्यामिदं कुलं नः ॥ ७२ ॥

इत्थं वचस्यभिहिते रघुपुङ्गवेन

विज्ञाय तन्यतसथोन्मिपता महिम्ना ।

अहाय पुष्पकमवातरदन्तारिहात्

प्रत्युद्गतं सकलजानपदाक्षिपत्रैः ॥ ७३ ॥

तस्माद् विभोरवतरिष्यत एव पादां

जग्राह नाम भरतो जटिलेन मूर्धा ।

जन्मदमार्य ! सफलीकुरु मे कृपा ते

मातेव पातु जनमेनमिति बुधाणः ॥ ७४ ॥

नम्रस्य तस्य विनयैकविभूपणस्य

भ्रातुः शिरस्युपनिवद्धजटाकलापे ।

आजिघ्रता रघुवरेण लघु व्यधायि

प्रालेयवारिशिशिरा नयनाम्बुवृष्टिः ॥ ७५ ॥

दुर्दान्तरावणकपोलचपेटदक्षं

सुग्रीवपाणिमवलम्ब्य करेण देवः ।

पौलस्त्यदर्शितपथोऽवततार यानात्

तच्च न्ययुङ्क्त सपदि द्रविणेश्वराय ॥ ७६ ॥

छत्रप्रमाणतनुसंस्थिति तत् प्रणम्य

रामस्य पादयुगलं सुकृतैकलभ्यम् ।

आश्नां विवेश धनदाध्युषितां प्रमोदाद्

वेगानुयातघनराजिकृतोपचारम् ॥ ७७ ॥

वार्ताविशेषमनुयुज्य मिथोऽर्हणावत्

प्रेम्णाङ्गमङ्गमभिवीक्ष्य परामृशद्भिः ।

सम्भूय दाशरथिभिस्त्रिभिरिद्धतृष्णैः

सौभ्रात्रसंज्ञममृतं रसिकैरपायि ॥ ७८ ॥

पद्भ्यां गुरोः प्रमुदितस्य शिरः स्त्रमुच्चैः

सम्भाव्य दर्शितपथोऽग्रगतेन तेन ।

पूर्णं वृसीघटकुशाजिनवल्कमूलै-

र्वन्यैः फलैश्च भरताश्रममाससाद् ॥ ७९ ॥

कृत्वा विधिं व्रतसमापकमाप्तवाचा-

मग्रेसरेण गुरुणा विहिताभ्यनुज्ञः ।

भ्रातृप्रयुक्तसमुदाचरितः प्रवेष्टुं

देवः समारभत वंशपुरीमयोध्याम् ॥ ८० ॥

विज्ञाय रामहृदयं हनुमत्सुमन्त्रा-

वाज्ञां वितेनतुरलङ्कृतये पुरस्य ।

पौरेषु मन्त्रिषु च मङ्गलतूर्यघोषं

शङ्कोत्तरं च हरिदन्तगतं विधातुम् ॥ ८१ ॥

वत्थापितध्वजशताग्रलसत्पताका

गन्धोदकच्छुरितसौरभराजमार्गा ।

विन्यस्तमङ्गलगृहाङ्गणभूमिभागा

सा पूरलङ्कृतिमती रुरुचे जनीव ॥ ८२ ॥

अग्रे वभूवुरथ जानपदाः सपौरा-

स्तानन्वगीयतुरुभौ कपियातुनाथौ ।

कृत्वा पुरः परमकारुणिकं वसिष्ठं

रामानुजैश्च लघु तत्पद्मन्वयायि ॥ ८३ ॥

तूर्यध्वनिद्विरदवृंहितवाजिहेपा-

पादातनादरथमण्डलचक्रघोषैः ।

रक्षःकुलान्तक ! रघूद्रह ! राम ! देव !

श्रेयांसि साधय इशा करुणाद्रिया नः ॥ ८४ ॥

इत्यादिषु स्तुतिषु मागध्वन्दिस्मृतै-

रातोद्यपाणिभिरगायि गिरां निबन्धः ।

विप्रैर्वृतः प्रहितमङ्गलमूक्तपाठै-

स्तारागणैरिव शरद्विमलः शशाङ्कः ॥ ८५ ॥

निश्छिद्रकल्पितमनोज्ञतरोपचारां

देवः पुरीं पुररिपुप्रतिमो विवेश ।

कलप्ताः प्रजाभिरुपदा विविधप्रकारा

दृष्ट्यानुगृह्य दिवगेश्वरवंशकेतुः ॥ ८६ ॥

कक्ष्याश्च सप्त परिलङ्घ्य स राजबीथी-

राभ्यन्तरं पुरवरं पुनराससाद् ।

इक्ष्वाकुभिश्चिरमधिष्ठितमत्यमर्त्यैः

सिंहासनं कलितकान्ति मणिप्रवेकैः ॥ ८७ ॥

स्थित्त्वैव स क्षणमनुस्मृततातपादः

कम्प्रेण पाणिकमलेन परामर्श ।

अत्रोपवेशयतमर्हणया द्विजातीन्

रक्षःपुवङ्गवृषभावपि सानुगन्तू ॥ ८८ ॥

आपृच्छय नः कुलगुरुं महितं वसिष्ठं
 सर्वक्रियानिपुणमृक्षपतिं च धन्यम् ।
 अत्राभिषेकविधयेऽधिकृतैर्यथास्वं
 सम्पाद्यतां परिकरः सकलः समेतैः ॥ ८९ ॥

(ऐश्वर्यमभ्यधिकमल्पमपि स्वकीयं
 नोपेक्षणीयमिह जातु कुलक्रमात् ॥ ?)

यूना सतापि सुखवर्त्मपराङ्मुखेन
 यद् भ्रातृवत्सलतया भरतेन सोढम् ।
 तन्न्यासभूतमधुना परिगृह्य तस्मात्
 तं भारखिन्नमहमद्य सभाजयामि ॥ ९० ॥

इत्थं सुमन्त्रपवनप्रभवौ नियुज्य
 सौमित्रिमैथिलसुताभरतानुयातः ।
 स द्वित्रवर्षवरदर्शितवेश्ममार्ग-
 स्तं वन्दितुं गुरुजनाभिमुखो बभूव ॥ ९१ ॥

विन्यस्तमङ्गलविशेषविशिष्टमारात्
 तस्मिन् प्रविष्टवति मातृगृहोपकण्ठम् ।
 आराध्य दिव्यकुसुमाक्षतलाजमुख्य-
 नीराजनाविधिमकुर्वत मौलवध्वः ॥ ९२ ॥

आविश्य मूलभवनं विहितोपचारं
 धात्रीजनेन सहसानुगतः सदारः ।
 स्नेहस्तुतस्तनमुखं शिशिराश्रुनेत्रं
 मातृत्रयं स समवन्दत निर्विशेषम् ॥ ९३ ॥

तेषां प्रणाममुपपादयतां सुताना-
 माघ्राय मूर्धनि करेण परामृशन्त्यः ।
 हर्षोत्थवाष्पनिगृहीतगलान्तराला-
 स्ता नाशकन् क्षणमुदीरयितुं वचांसि ॥ ९४ ॥

ताभ्यः सुताधिगमसम्भृतसम्पदाभ्यो

लब्धाशिषः पुनरवेक्षितसत्यधर्माः ।

आलेख्यमात्रपरिशिष्टतनोः पितुस्ते

वेश्म प्रविश्य तमवन्दिपतार्हणाभिः ॥ ९५ ॥

अथ सकलगुणानामाकरो रामभद्रः

स्वभवनमुपगम्य प्रेयसीं तत्र कृत्वा ।

निभृतमनिभृतान्तर्मोदवाचालितान्तः-

करणमगमदाज्ञाकर्मभाजं समाजम् ॥ ९६ ॥

अमरपतिसमानैः पूर्वमिक्ष्वाकुभिर्यत्

सुचिरमनुगृहीतं मङ्गलाध्यासनेन ।

शशिरुचि मणिपीठं तत् तयोधिष्ठितं तं

विधिवदमृतकुम्भेनाभ्यपिञ्चद् वसिष्ठः ॥ ९७ ॥

सुचिरमननुभूतैः स्वैर्दशग्रीवभीत्या

सुभृशमवाकैरन्तः पारिजातप्रसूनैः ।

जगदभयवदान्धं देवमालक्ष्य देवा

जय जय रघुनाथेत्युद्गिरन्ति स्म वाचः ॥ ९८ ॥

वनञ्जुपि सति यस्मिन् पूर्वमासीत् तिरश्चा-

मपि तनुषु विगंगः स्वासु साकेतभाजाम् ।

स खलु सकलचेतोहारिशीलानुरक्त-

प्रकृतिरिति न वाच्यं श्रेयसामेकहेतुः ॥ ९९ ॥

अखिलभुवनरक्षाजागृवेर्यस्य पूर्वं

कति कति न यदृच्छासङ्गमात् सिद्धिमापुः ।

स हि मनुकुलभूपैः पालितानां प्रजानां

शरणमभयदित्यं वाचि नाश्रयमासीत् ॥ १०० ॥

भरितभरतकर्मस्नेहबन्धः प्रसुप्ता-

वपि शिवमाभवाञ्छल्लक्ष्मणे सप्रसादः ।

सततंनिहितचेता लोभनीये कुमारै

जनकदुहितृजानिः सोऽन्वभूद् राजलक्ष्मीम् ॥ १०१ ॥

निशिचरहरिनाथौ तेन सम्भाव्यमाना-
वनुदिनमुपचारैः कल्पवृक्षोपमेन ।

समुखमुपितवन्तौ वत्सरं तन्निधोभा-
न्निजपुरमभियातौ तत्प्रसादैकमित्रौ ॥ १०२ ॥

अथ हरियुवराजौ जाम्ब (व? वा) कौलतारौ
पनसविविदमैन्दा वेणुवर्गी सुवेणः ।

शतबलिरपरे च स्निग्धमापृच्छय वज्रः
कपिवरमनुयाता रामपादौ स्मरन्तः ॥ १०३ ॥

भवदुपगमभाग्यान्मित्रलाभोऽपदानं
दशवदननिपातः संगमश्च मियायाः ।

प्रकृतिसहजयोगो वंशपुर्यां प्रवेशः
पुनरयमभिषेकः सर्वमेतन्ममासीत् ॥ १०४ ॥

पशुपतिचरणाङ्कप्रस्तरं पारियात्रं
कुलगिरिमभिजुष्टं योगिभिः सिद्धसाध्यैः ।

पवनसुत! भज त्वं युक्तचित्तः समाधौ
स्मृतवति मयि तात! प्रामुहीमं प्रदेशम् ॥ १०५ ॥

इति गिरि गदितायां पादयोः सांशु नम्रं
करकमलतलेन प्रस्पृशन् सूर्ध्नि देवः ।

व्रज गुरुगुण! तुभ्यं भद्रमस्त्वेवमुक्त्वा
पुनरपि हनुमन्तं व्यादिदेश प्रयातुम् ॥ १०६ ॥

स तु तदनुगृहीतश्चेतसानम्य देवीं
विषमविपदि मित्रं लक्ष्मणं चोपगम्य ।

अधिगततदनुज्ञः स्वैरमापृच्छय चान्यान्
सुकृतिभिरनुभूतामाविवेशोत्तराशाम् ॥ १०७ ॥

इति सुरहितहेतोस्ताटकादि प्रवृद्धं
निशिचरकुलमद्धा रावणान्तं निगृह्य ।

सकलभुवनरक्षामाततानावतीर्णो

भुवि दशरथसूनुच्छङ्गना पद्मनाभः ॥ १०८ ॥

यस्यानुस्मृतिरंहसां प्रशमनी यस्यास्ति सत्ये स्थिति-

र्यो निष्किञ्चनतापसैकशरणं यो मैथिलीजीवितम् ।

यो निर्दान्तनिशाचरेश्वरशिरश्छेदप्रवीणस्त्विषां

पत्युर्बंशविभूषणं विजयते देवो रघूणां पतिः ॥ १०९ ॥

इति रघुवीरचरिते सप्तदशः सर्गः ।

रघुवीरचरितं समाप्तम् ।

शुभं भूयात् ॥